

DEN SORT/HVIDE DÆKNING

En kvantitativ indholdsanalyse af den danske mediedækning af Black Lives Matter

POLITIKEN MENER
Drop udskamningen af Black Lives Matter-
demonstrationen. De unge viste
engagement og samfundssind

13. jun. 2020 kl. 21:39
Bwalya står fast: Skiller sorte og
hvide

INDLAND

Kritikken hagler ned over Black Lives Matter

April 2021

Speciale i journalistik

Ida Trøiborg Laursen, 52049

Vejleder: Eva Mayerhöffer

Anslag: 170.861

Abstract

The Danish news media received harsh criticism for their coverage of the social movement Black Lives Matter during the massive demonstrations in 2020. Therefore this thesis examines, if the media coverage was actually as biased and one-sided as alleged by the critics. The study is based on a quantitative content analysis of 342 articles from two weeks of media coverage in a wide range of Danish news media. The analysis shows that the media coverage predominantly positioned Black Lives Matter within a riot-frame portraying the protesters as a possible threat to society and as violent criminals engaging in vandalism and general norm violations. Further the study shows that the news media focused far more on supposed negative consequences of the movement, on clashes and disagreements with critics and on physical events, than on the goals and ideas of the movement. Official sources and people from the civil society were to a greater extent used as sources in the coverage than representatives from Black Lives Matter. The literature suggests, that the news media thereby support the political elite and secures that status quo is maintained. The study however also shows that the representation of bipoc sources (Black, indigenous and people of color) was relatively high, and that they to some extent were given the opportunity to share their experiences with racism in the Danish society. Finally, the study discuss all of these findings by drawing on the protest-paradigm arguing that the Danish coverage of Black Lives Matter in the most parts fits the paradigm.

Indholdsfortegnelse

ABSTRACT	2
1. INDLEDNING.....	5
1.1 PROBLEMFELT	5
1.2 PROBLEMFORMULERING.....	7
1.2.1 Undersøgelsesspørgsmål.....	7
1.3 BEGREBSAFKLARING.....	8
1.3.1 BLM.....	8
1.3.2 Bipoc.....	8
1.4 LÆSEVEJLEDNING.....	8
2. TEORI.....	9
2.1 FRAMING.....	9
2.1.1 Framing er magt.....	11
2.1.2 Emne-specifikke og generiske frames	12
2.2 AGENDA-SETTING	12
2.3 MEDIEDÆKNING AF PROTESTGRUPPER	14
2.3.1 Protestparadigmet.....	14
2.3.3 Paradoxet.....	18
2.3.4 Forskellige grupper – forskellig dækning.....	19
2.3.5 Protestdækning gennem tiden.....	20
2.4 LITTERATUR-REVIEW.....	21
2.4.1 BLM blev framet som en trussel.....	21
2.4.2 En pestilens for offentligheden	22
2.4.3 Ingen udvikling.....	23
3. METODE.....	24
3.1 BLM SOM CASE.....	24
3.2 CASEBESKRIVELSE – BLM'S HISTORIE.....	25
3.2.1 Den danske afdeling af BLM	27
3.3 KVANTITATIV INDHOLDSANALYSE.....	27
3.3.1 Sampling.....	28
3.3.2 Medier.....	28
3.3.3 Tidsperiode.....	29
3.3.4 Kodning og variable	30
3.3.5 Pilottest og interkoderreliabilitet	31
3.4 KVALITATIVE ELEMENTER.....	32
3.4.1 Operationalisering af frames	33
3.4.2 Optøjer-ramen.....	34
3.4.3 Konfrontations-ramen.....	35
3.4.4 Vores historie-ramen.....	35
3.4.5 Debat-ramen.....	36
3.4.6 BLM er antidemokratiske-ramen	37
3.4.7 Identificering af den dominerende frame.....	37
3.5 DATABASEHANDLING.....	39
3.5.1 Gruppering efter medietype og politisk profil	39
3.6 METODISKE BEGRÆNSNINGER.....	40
4. ANALYSE.....	42
4.1 FORDELINGEN AF BIPOC-KILDER	42
4.1.1 Flest bipoc-kilder i de venstreorienterede medier	43
4.2 FORDELING AF KILDETYPER	44

4.2.1	Tabloidmedierne benytter flest kilder fra civilbefolkningen.....	45
4.3	FRAMINGEN AF BLM.....	48
4.3.1	De højreorienterede framer BLM mest kritisk.....	49
4.3.2	Flest bipoc-kilder i vores historie-framen.....	51
4.4	GEOGRAFISK FOKUS	54
4.4.1	Flest BLM-kilder i artikler med dansk fokus.....	55
5.	DISKUSSION.....	57
5.1	MYNDIGHEDERNE OG CIVILBEFOLKNINGEN DEFINERER PROBLEMERNE	58
5.2	POLITIKERNE TAGER KONTROLLEN OVER FRAMINGEN.....	59
5.3	OVERRASKENDE REPRÆSENTATION.....	61
5.4	BLM FRAMES SOM POTENTIEL TRUSSEL	62
5.5	MINDRE VOLD GIVER PLADS TIL VIDNESBYRD OM RACISME.....	63
5.6	SAMMENSTØD FREM FOR DEBAT	65
5.7	ARTIKLERNE OM BWALYA SØRENSEN	66
5.8	LIGE SÅ KRITISK SOM I USA	68
5.9	KONSEKVENSERNE AF DEN DANSKE MEDIEDÆKNING.....	69
5.10	KAN RESULTATERNE GENERALISERES?	70
6.	KONKLUSION	72
7.	LITTERATUR.....	74
7.1	EMPIRI.....	78
7.2	BILAG.....	79

1. Indledning

1.1 Problemfelt

"Please, I can't breathe!" Sådan lød det fra den 46-årige afroamerikanske mand George Floyd den 25. maj 2020, da han blev anholdt i sin hjemby Minneapolis i staten Minnesota og i otte minutter og 46 sekunder lå på jorden fastklemmt med en politibetjents knæ presset mod halsen. Politiet havde anholdt ham, fordi de mistænkte ham for at have betalt en pakke cigaretter i en kiosk med en falsk 20 dollarseddel, men som bekendt fik anholdelsen en tragisk udgang, idet George Floyd afgik ved døden inden en ambulance nåede frem. Betjenten ved navn Derek Chauvin nægtede nemlig at flytte sit knæ, selvom Floyd adskillige gange gav udtryk for, at han ikke kunne få luft (New York Times, 31.05.20). Drabet, der blev filmet og delt på de sociale medier, blev startskuddet til det største raceopgør i USA siden borgerrettighedskampen i 1960'erne med Martin Luther King i spidsen. Over hele landet gik amerikanere på gaden for at demonstrere mod politiets forskelsbehandling af og vold mod sorte borgere, og det hele foregik under sloganet og hashtagget #BlackLivesMatter. Flere steder i USA udviklede det sig til voldelige konfrontationer mellem demonstranter, politi og moddemonstranter. Bygninger blev smadret, skud blev affyret og butikker blev plyndret (The Independent 08.09.20; Washington Post 29.05.20) og snart spredte demonstrationerne sig til Europa og adskillige andre lande verden over.

Herhjemme begyndte racismedebatten også at summe, og den 7. juni samledes ca. 15.000 mennesker til Black Lives Matter-demonstration i København (TV2.dk (07.06.20)). Budskabet var sympati med de amerikanske demonstranter og opgør med racistisk forskelsbehandling i Danmark. Demonstrationen satte ild til de danske medier, og snart flød spalter og skærme over med historier og vidnesbyrd om racisme under overskrifter relateret til Black Lives Matter. Men der gik ikke lang tid, før medierne selv blev omdrejningspunkt for uenighed og beskyldninger. Kritikere mente nemlig, at de danske medier svigtede deres ansvar i dækningen af Black Lives Matter-bevægelsen. I programmet Presselogen på TV2 blev det bl.a. diskuteret, hvorvidt medierne afsporede debatten ved i høj grad at fokusere på corona-smitterisikoen ved at samles så mange mennesker i stedet for at fokusere på demonstranternes budskab, (TV2, Presselogen, 28.06.20).

Chefredaktør for fagbladet Journalisten, Christian Linhardt, gav i en leder udtryk for, at han ikke mente, at de danske medier tog emnet racisme alvorligt og skrev bl.a.:

"Kom nu ind i kampen danske medier. Kig indad og se på, om I virkelig repræsenterer danskerne i al deres mangfoldighed og de udfordringer, der er derude. Den seneste måneds dækning tyder ikke på det," (Christian Lindhart, Fagbladet Journalisten, 26.06.2020).

Mens journalist og formand for Etik- og Mediepolitisk Udvalg i Dansk Journalistforbund, Freja Wedenborg, tog kritikken endnu længere og tweetede følgende:

"Hej #dkmedier, når i er færdige med at udfylde mit feed med nyheder om alt det i synes #BlackLivesMatterDK gør galt, ku vi så ikke aftale, at i bruger samme energi på at undersøge den systemiske racisme, der fik 15.000 mennesker på gaden?" (Twitter.com, Freja Wedenborg, 09.06.20).

Kulturjournalist på Politikken Lucia Odoom valgte den 10. juli at afholde en protest mod sin egen arbejdsplads, og arrangerede således en protest på trapperne i JP/Politikens Hus, hvor hun sammen med 20 andre afroamerikanere protesterede mod mediernes manglende evne til at inkludere minoritetsetniske danskere i spalterne og på redaktionerne. Det fik direktøren for hele mediehuset, Stig Ørskov, til at lægge sig fladt ned i et tweet, hvor han bl.a. skrev: *"Vores ringe diversitet er en ren tilståelsessag,"* (Twitter.com, Stig Ørskov, 10.07.20)

Offentlighedens holdning til protestgrupper og sociale bevægelser afhænger i høj grad af, hvordan medierne beskriver dem, (McCombs, 2004; Dearing og Rogers, 1996), og det samme gør protestbevægelsernes chancer for succes og for at få deres budskaber igennem (McLeod og Hertog, 1999; Boyle et al., 2005, Gitlin, 1980). Derfor er det utrolig relevant at finde ud af, om det virkelig stod så skidt til med de danske nyhedsmediers dækning af Black Lives Matter i de skæbnesvangre uger, hvor bevægelsen ekspanderede fra USA til Danmark. Eller om det var kritikerne, der gik i selvsving og lod sig farve af deres politiske observans i kampen mod racisme. Var der tale om en etisk forsvarlig dækning, hvor alle parter blev hørt, sådan som de presseetiske regler foreskriver? (Pressenævnet, 2013). Eller var der tale om en politisk farvet dækning, der gik til modangreb på en protestbevægelse, der truede de eksisterende magtstrukturer? For at kunne besvare de spørgsmål har jeg opstillet følgende problemformulering og dertilhørende undersøgelsesspørgsmål.

1.2 Problemformulering

Hvordan dækkede de danske nyhedsmedier protestbevægelsen Black Lives Matter i perioden fra den 1. juni til den 14. juni 2020?

1.2.1 Undersøgelsesspørgsmål

- Hvilke aktører kom til orde i de danske nyhedsmediers dækning af Black Lives Matter i perioden 1. juni til 14. juni? Og hvordan blev kilderne brugt?
- Hvordan framede de danske nyhedsmedier Black Lives Matter i perioden 1. juni til 14. juni?
- Hvilken betydning havde kildebrug og framing for de danske nyhedsmediers dækning af Black Lives Matter?

1.3 Begrebsafklaring

De følgende forkortelser og begreber bliver brugt løbende i rapporten, derfor følger her en kort forklaring af, hvad de betyder.

1.3.1 BLM

Bevægelsen Black Lives Matter forkortes BLM og bliver udelukkende omtalt sådan i resten af undersøgelsen. Jeg skelner ikke mellem BLM i Danmark og BLM i USA og andre lande i forkortelsen, og derfor vil det fremgå, hvis der er tale om et specifikt geografisk fokus.

1.3.2 Bipoc

Bipoc er en forkortelsen for Black, Indigenous and People of Color. Akronymet har sin oprindelse i USA, hvor det bliver brugt til at beskrive ”ikke-hvide” mennesker og indfødte amerikanere, særligt i relation til racisme og diskrimination i en kultur domineret af hvide mennesker (Dictionary.com). Begrebet voksede markant i udbredelse efter drabet på George Floyd i 2020, da BLM igen blussede op. Jeg bruger begrebet i undersøgelsen som en slags paraply-begreb til netop at beskrive alle ikke-hvide og andre mennesker, der på den ene eller anden måde kan være ofre for diskrimination og racisme pga. hudfarve eller race.

1.4 Læsevejledning

I den følgende læsevejledning sigtes der efter at tydeliggøre undersøgelsens overordnede ramme og struktur. Den kan i store træk deles op i seks overordnede kapitler: Indledning, teori, metode, analyse, diskussion og konklusion. I indledningen præsenteres baggrunden og motivationen for undersøgelsen samt den opstillede problemformulering og dertilhørende undersøgelsesspørgsmål. I teorikapitlet gennemgås først det teoretiske fundament på hvilket undersøgelsen bygger, og herefter følger et litteratur review, der indeholder den *state of the art* forskning, der allerede eksisterer om mediedækning af BLM. Kapitel tre er undersøgelsens metodeafsnit og indeholder således de metodiske overvejelser samt en gennemgang af den praktiske fremgangsmåde. Undersøgelsen er udført som et casestudie af mediedækningen af BLM, og afsnittet indeholder derfor en casebeskrivelse og et overblik over BLM’s historie. Herudover er undersøgelsen foretaget som en kvantitativ indholdsanalyse, og afsnittet indeholder således også en beskrivelse af de til- og fravalg, der er taget i forbindelse med både udførelsen og behandlingen af resultaterne. Herefter følger

analyseafsnittet, som er en præsentation af de resultater, der er udledt af den kvantitative indholdsanalyse, og i det efterfølgende afsnit diskuteres resultaterne for at kunne besvare de tre undersøgelsesspørgsmål. Afslutningsvis sammenfattes de centrale fund i en konklusion.

2. Teori

I dette kapitel følger en gennemgang af undersøgelsens teoretiske fundament, der danner rammen om den videre analyse. Først følger en præsentation og diskussion af framing-teorien med fokus på de forskellige definitioner af begrebet og på, hvordan teorien operationaliseres i denne undersøgelse. Herefter gennemgår jeg kort teorien om agenda-setting med særligt fokus på, hvordan den kan bidrage til at underbygge og legitimere framing-analysen, og afslutningsvis præsenterer jeg den eksisterende teori om generel mediedækning af protestgrupper.

2.1 Framing

Når journalister skal fortælle en historie – hvad enten det er på skrift, i en tv-produktion eller i et radioindslag, er de selvsagt nødt til at udvælge dele af historien og af virkeligheden, som de fokuserer på for at sikre, at modtageren kan finde hoved og hale i detaljerne og forstå meningen. Den udvælgelse sker både bevidst og ubevidst og kaldes med et samlet begreb for *framing* – eller løst oversat til en fortælleramme (Ørsten, 2005: 202). Framing-begrebet benyttes i virkeligheden inden for alle former for medie- og kommunikationsforskning, men det har vundet særligt frem inden for politisk kommunikation og journalistisk nyhedsformidling, idet det her har vist sig utrolig gavnligt, når man skal undersøge mediernes indflydelse på modtagerens meningsdannelse.

En af de første teoretikere til at beskrive framing-begrebet var Robert Entman, der i sin tekst *Framing: Towards Clarification of a Fractured Paradigm* fra 1993 forklarer framing som henholdsvis en *udvælgelse* af bestemte områder af en virkelighed og en *fremhævn* af disse specifikke områder (Entman, 1993: 52). Han uddyber, at framing foregår ved, at dele af virkeligheden nedtones og vælges fra, mens andre dele fremhæves og dermed gøres mere synlige og betydningsfulde for modtageren. Når bestemte dele fremhæves, bevirker det, at modtageren højst sandsynligt opfatter denne eller disse informationer som vigtigere end resten og dermed husker informationen bedre. Den information, der nedtones, bliver omvendt set som mindre

betydningsfulde af læseren og sætter sig ikke lige så godt fast i hukommelsen (Entman, 1993: 53). Entman beskriver derudover, hvordan framingen har fire overordnede betydningsmæssige funktioner, nemlig at *definerer et problem, diagnosticerer problemets årsag, komme med moralsk evaluering og tilbyde et løsningsforslag* (Entman, 1993: 52). Ikke alle disse funktioner er nødvendigvis til stede i den enkelte frame, og de kan hver især fremgå mere eller mindre eksplicit, men groft sagt kan man sige, at de fire funktioner tilsammen betyder, at en journalistisk tekst ikke blot rapporterer om en begivenhed, men også giver mening til begivenheden og afspejler bestemte aktørers interesser og en bestemt måde at se verden på (Entman, 2015: 105). Gamson and Modigliani refererer i tråd med den definition til frames som ”*fortolkningspakker*”, der giver mening til et problem eller en begivenhed (Gamson og Modigliani, 1989), og Bronstein tilføjer, at det giver medierne en magt til at definere den sociale verden (Bronstein, 2005). Følger man dette rationale, betyder det altså, at virkeligheden ikke er neutral, men derimod en størrelse, der afhænger af, hvordan den fremstilles og af øjnene, der ser.

Ifølge Entman foregår framing langt fra kun i specifikke journalistiske tekster, men finder faktisk sted fire steder i en kommunikationsproces – nemlig hos både *afsenderen*, i *teksten*, hos *modtageren* og i *kulturen*. Det skal forstås på den måde, at afsenderen - i denne undersøgelse altså journalisterne på landets dagblade og landsdækkende medier - foretager en række bevidste og ubevidste valg, når de skal formidle en historie. Det gør de ved at ”*formulere udsagn under indflydelse af de frames (ofte kaldet skemata), som organiserer vedkommendes forestillingsunivers*,” (Entman, 1993: 52). Teksten kommer på den måde til at indeholde frames:

”*der er synlige ved tilstedeværelsen eller fraværet af bestemte nøgleord, faste vendinger, stereotype billeder, bestemte informationskilder samt sætninger, der tematisk underbygger et sæt af fakta og vurderinger*” (Entman, 1993: 52).

Tekstens frames danner endvidere grundlag for, hvordan modtageren opfatter teksten, men ligesom hos afsenderen er modtagerens eget forestillingsunivers og egne forforståelser også vigtige for, hvordan teksten ender med at have indflydelse på vedkommende. Til sidst argumenterer Entman for, at man ikke kan forstå meningsdannelsen uden at inddrage de frames, der allerede findes og har vundet hævd i samfundet og inden for en given kultur eller social gruppering, eksempelvis hos journalister eller i den politiske elite (Entman, 2015: 105; Entman 1993: 53).

En lignende opdeling af processen foreslår Claes de Vreese, der i sin bog *Framing Europe* adskiller framing i nyhedsproduktionen i tre dimensioner: 1) den redaktionelle *udvælgelse*, 2) *fremstillingen* og 3) modtagerens *reception* (de Vreese, 2003: 42). Han tilføjer, at framingen i journalistiske artikler skal ses som udfaldet af journalistiske rutiner, organisatorisk pres og elitære diskurser (de Vreese, 2003: 25). I nærværende undersøgelse er jeg interesseret i at undersøge mediernes fremstilling af BLM, og da studiet bygger på en kvantitativ indholdsanalyse er det altså udelukkende muligt for mig at analysere framingen i de journalistiske tekster, og det de Vreese kalder fremstillingen. Undersøgelser af den redaktionelle udvælgelse og modtagerens reception ville som udgangspunkt kræve henholdsvis et news room-studie og en receptionsanalyse, og begge dele ligger altså uden for denne undersøgelses fokus. Dermed er det hverken muligt for mig at sige noget om de journalistiske arbejdsprocesser, der har medført de til- og fravalg, der er foretaget, eller om hvordan framingen påvirker læsernes opfattelse af BLM. Jeg kan dog ikke helt styre uden om disse aspekter, jf. Entmans argument om at framing foregår på tværs af afsender, tekst, modtager og kultur, og derfor berører jeg det i begrænset omfang i undersøgelsens diskussion.

2.1.1 Framing er magt

Entman indtager en overvejende kritisk position over for nyhedsmediernes og den politiske elites måde at påvirke den offentlige meningsdannelse på, idet han argumenterer for, at framing, ligegyldigt hvordan det benyttes, er en måde hvorpå en kommunikerende tekst udøver magt (Entman, 2015: 107). Han peger på, at framing primært benyttes i politisk og social magtudøvelse, og at eliten besidder en betydelig definitionsmagt, når det kommer til at frame begivenheder og politiske initiativer på bestemte måder, (Entman, 2015: 107). Todd Gitlin, der ved hjælp af en framing-analyse, undersøgte nyhedsmediernes dækning af et studenteroprør og det nye venstre i USA i 1960'erne, mener ligeledes, at framing udgør en altovervejende magtfaktor. Han argumenterer for, at det særligt er mainstream-mediernes, der besidder denne magt, og beskriver at: "*Massemedierne er (...) en signifikant social magt i skabelsen og afgrænsningen af den offentlige antagelse, attitude og stemning – i korte træk af ideologi*", (Gitlin, 1980: 9). Derudover mener Gitlin ikke, at journalister tænker særligt meget over ideologi og politiske konsekvenser, når de beslutter, hvad de skal dække og hvordan, og derfor argumenterer han i tråd med Entman for, at "*ved udelukkende at passe deres job har journalister en tendens til at tjene den politiske og økonomiske elites definitioner af virkeligheden*," (Gitlin, 1980: 12). Han beskriver, at massemedierne og de ansatte journalister som udgangspunkt holder sig inden for den hegemoniske

kultur og undlader at skrive historier, der strider imod de gældende magtstrukturer i samfundet, (Gitlin, 1980: 7). I forlængelse heraf peger Entman på, at politikere i deres jagt på stemmer ansføres til at konkurrere med hinanden og især med journalister om, hvordan nyhederne frames. Framingen af en nyhedshistorie kan i yderste konsekvens ses som magtens aftryk (Entman, 2015: 119). I store træk er det dem med flest ressourcer, der har magten til at styre, hvordan begivenheder frames (Gitlin, 1980; Entman, 1993).

2.1.2 Emne-specifikke og generiske frames

Når man skal foretage den faktiske framinganalyse, kan man gå både induktivt og deduktivt til værks, idet man kan vælge enten at identificere specifikke frames med afsæt i de konkrete tekster, der skal analyseres, eller man kan vælge at tage afsæt i allerede eksisterende og udbredte frames om givne emnefelt (Entman, 2015: 111). De Vreese kalder disse to typer frames for henholdsvis emne-specifikke frames og generiske frames. De emne-specifikke frames er brugbare til at undersøge fremstillingen af et specifikt emne i dybden, men er tematisk lukkede om den undersøgte case. De generiske frames kan derimod benyttes til at sammenligne resultater og tendenser på tværs af tid, emner og kulturel kontekst (de Vreese, 2003: 28ff). I denne undersøgelse har jeg valgt at benytte mig af generiske frames, idet mediernes brug af framing i dækningen af protestbevægelser er velbeskrevet i litteraturen, og det er således oplagt at benytte de allerede eksisterende frames, idet de lader mig sammenligne dækningen af BLM i Danmark med dækningen i eksempelvis USA og med dækningen af andre protestbevægelser. Operationaliseringen af de generiske frames gennemgår jeg yderligere i metodekapitlet.

2.2 Agenda-setting

I det følgende afsnit redegøres for teorien om agenda-setting med udgangspunkt i Maxwell McCombs' og James Dearing og Everett Rogers' definitioner af begrebet. Jeg benytter ikke agenda-setting-teorien direkte i undersøgelsens analyse, idet jeg dermed ville bevæge mig ud over undersøgelsens primære fokus. Alligevel har jeg valgt at inkludere en kort beskrivelse af teorien, da den i høj grad kan være med til at tydeliggøre, *hvorfor* det er vigtigt at undersøge, hvordan medierne framer BLM. På den måde tjener den som legitimation for selve undersøgelsen, og derudover bidrager den til den afsluttende diskussion af undersøgelsens konsekvenser. Agenda-setting kan med fordel benyttes i samspil med Entmans og de Vreeses teori om framing, idet den

tilbyder en forståelse af, hvordan medierne påvirker den offentlige debat og befolkningens meningsdannelse. Dermed tilføjer teorien et ekstra ”lag” til at forstå betydningen af mediernes framing af et givent emne.

McCombs definerer i store træk agenda-setting som mediernes evne til at påvirke befolkningens mening og den offentlige dagsorden (McCombs, 2004: viii). Sammen med Donald Shaw undersøgte han i 1966 mediernes betydning for den offentlige dagsorden under det amerikanske præsidentvalg, og konklusionen blev kort og godt, at medierne sætter den offentlige dagsorden (McCombs og Shaw, 1972). Det gør de bl.a. fordi størstedelen af befolkningen udelukkende orienterer sig om eksempelvis politik gennem medierne, og på den måde får særligt nyhedsmedierne en kæmpe magt til at definere ikke alene hvilke emner der sættes på dagsordenen, men også hvad befolkningen skal vide og tænke om disse emner (McCombs, 2004: 2).

Dearing og Rogers definerer desuden agenda-setting som det tætte forhold, der eksisterer mellem befolkningens, politikernes og mediers dagsorden (Dearing og Rogers, 1996: 2ff). Ifølge dem påvirkes mediernes dagsorden i høj grad af den politiske dagsorden, mens befolkningens dagsorden er et produkt af mediernes dagsorden, (Dearing og Rogers, 1996: 5f). Men der er begrænset plads i mediernes dagsorden, og derfor foregår der til alle tider en kamp om agendaen, et såkaldt nulsumsspil, der betyder, at når en ny historie rydder forsiden, må en anden vige pladsen (McCombs, 2004: 3, 66). På den baggrund deler McCombs mediernes agenda-settingproces op i to niveauer – henholdsvis den liste over de historier, medierne vælger at prioritere som tophistorier på en given dag og så den måde, de vælger at formidle historierne på (McCombs, 2004: 2), eller som Dearing og Rogers formulerer det: *”En agenda er en samling af emner, som kommunikeres i et bestemt hierarki efter vigtighed på et bestemt tidspunkt,”* (Dearing & Rogers 1996: 2).

På første niveau bestemmer medierne altså først og fremmest *hvad* befolkningen skal tænke på. De udvælger hvilke historier, problemstillinger, emner eller personer, der skal sættes på dagsordenen og dermed have offentlighedens opmærksomhed (McCombs, 2004: 70). På andet niveau bestemmer medierne, *hvordan* befolkningen skal tænke om de historier, der sættes på dagsordenen. På dette niveau fokuseres der på at give mening til de problemstillinger, der fremstilles, idet den mening er en direkte konsekvens af mediernes måde at formidle historien på. Medierne har på dette niveau en særlig magt til bestemme, hvilke billeder, der skal skabes i befolkningens bevidsthed, idet de

billeder er et produkt af eksempelvis journalistens ordvalg, brug af metaforer, til- og fravalg af bestemte informationer og brug af bestemte kildetyper, ligesom medierne også har magt til at bestemme, hvor stærk en mening folk danner om et givent emne – jo mere medieeksponering et emne får, jo stærkere en holdning danner befolkningen om det (McCombs, 2004). Dette niveau af agenda-setting bliver på den baggrund ofte kædet sammen med framing-teorien, dog er der delte meninger om, hvorvidt framing skal ses som en integreret del af agenda-setting (McComb, 2004), en teoretisk forlængelse (Scheufele & Tewksbury, 2007), eller om de to skal ses som adskilte teoretiske begreber (Van Gorp, 2007). I dette studie betragter jeg de to begreber som adskilte teorier, der dog har flere ligheder, og som supplerer hinanden.

2.3 Mediedækning af protestgrupper

I dette afsnit gennemgår jeg den allerede eksisterende forskning, der er lavet om, hvordan medierne i generelle træk dækker protestgrupper. Teoriene behandler både årsagerne til mediernes ageren og konsekvenserne heraf, og derudover har flere forskere undersøgt, hvorvidt forskellige protestbevægelser bliver behandlet forskelligt af medierne, ligesom udviklingen over tid også er blevet kortlagt.

2.3.1 Protestparadigmet

Når man undersøger den forskning, der allerede findes om mediedækning af protestbevægelser, finder man hurtigt ud af, at ét begreb står helt centralt, og at dette begreb danner grundlag for næsten alt, hvad der er skrevet inden for feltet. Dette begreb kaldes for *protestparadigmet*, og teorien bag blev oprindeligt introduceret af de to professorer Chin-Chuan Lee og Joseph Man Chan i artiklen *The Hong Kong Press Coverage of the Tiananmen protests* (Lee og Chan, 1990). Heri beskriver de, hvordan medierne i Hong Kong under Tiananmenoprøret i 1989 fungerede som en slags socialkontrol-mekanisme og var med til at marginalisere oprørsbevægelsen ved (i begyndelsen) at fremstille den meget negativt. Protestparadigmet er ifølge Lee og Chan defineret ved, at medierne i kraft af deres socialkontrol-funktion undertrykker og delegitimerer protestgrupper, der udfordrer status quo – altså udfordrer den måde samfundet og magtstrukturerne fungerer på, (Lee og Chan, 1990: 176). De beskriver det som et journalistisk paradigme, idet årsagen til mediernes ageren skal findes i et sæt stiltiende antagelser eller et verdenssyn, der tages for givet og som bestemmer, hvilke begivenheder medierne og de enkelte journalister skal rapportere om, og

hvilke de ikke skal. Og vigtigst af alt hvordan de skal fortolke dem (Lee og Chan, 1990: 176). Lee og Chan har ikke defineret begrebet yderligere, og derfor er det nyttigt at inddrage de forskere, der senere har taget protestparadigmet til sig og videreudviklet definitionen.

Samtlige teoretikere, der beskæftiger sig med protestparadigmet, er enige om, at det kan defineres som et mønster i mediedækningen af protestgrupper, der er præget af strukturelt bias og forankret i nyhedsproduktionsprocessen. Mønstret er karakteriseret ved, at dækningen favoriserer og støtter magthaverne og status quo i det pågældende land og forkaster eller marginaliserer grupper, der udfordrer status quo, (Gitlin 1980; Hertog og McLeod, 1999; Shoemaker 1984; Boyle, McLeod og Armstrong, 2012). James Hertog og Douglas McLeod tilføjer i deres tekst *Social Control, Social Change and the Mass Media's Role in the Regulation of Protest Groups* desuden, at de store mainstream-medier er blevet vigtige kanaler for social kontrol, fordi de er forbundet med de sociale magtstrukturer i samfundet - særligt de politiske (Hertog og McLeod, 1999: 309). De opstiller derudover en række karakteristika ved protestparadigmet, der lyder som følger:

1. Medierne benytter sig af såkaldte nyhedsframes, der på den ene eller anden måde delegitimerer eller marginaliserer bevægelsen ved f.eks. enten at fokusere på demonstranternes eventuelle kriminelle opførsel eller beskrive formålet eller indsatsen som triviell eller ligegyldig, (Hertog og McLeod, 1999: 312f).

2. Medierne lader historierne bygge på udsagn fra officielle kilder eller på officielle definitioner i stedet for at give ordet til demonstranterne. Det giver det officielle magtapparat kontrol over definitionen på de sociale problemer. De officielle kilder giver desuden historien prestige, højner effektiviteten i nyhedsproduktionen og bidrager til illusionen om objektivitet. Når officielle statsrepræsentanter bliver brugt som de primære kilder i en nyhedshistorie, så har journalister en tendens til at fortælle historien fra magtelitens perspektiv samtidig med, at de nedtoner eller udelader perspektiver, der udfordrer magten. De to forskere skriver bl.a.:

"Officielle kilder er nemme at lokalisere og giver ofte nemme-at-bruge-nyheder i form af pressekonferencer, pressemeddelelser og lignende, og journalister skal bruge mindre arbejde på at validere deres udsagn. Hvis en journalist omvendt lader repræsentanter fra en protestgruppe få for meget taletid, kan det opfattes som kampagnejournalistik," (Hertog og McLeod, 1999: 314).

3. Medierne lader historierne bygge på udsagn fra udenforstående tilskuere i stedet for på demonstranternes udsagn og bruger ofte kun få symbolske udtalelser og lader dem repræsentere hele befolkningen. Ofte benytter de også kun de mest kontroversielle og fjendtlige udtalelser for at illustrere forskellene mellem demonstranterne og den øvrige befolkning, hvilket får demonstranterne til at fremstå som afvigende. Der inddrages tit uddrag af meningsmålinger, som giver et karikeret billede af befolkningens holdning til protestgruppen. Samlet set har alt dette stor betydning for, hvordan folk opfatter en given protestgruppe, fordi de fleste stræber efter at være enige med flertallet. Frygten for isolation får individer til at undlade at erklære sig enige med protestbevægelsen, hvis den dækkes som marginaliseret og en minoritet (Hertog og McLeod, 1999: 315ff).
4. Medier, der følger protestparadigmet har også tendens til at dæmonisere en protestbevægelse ved at fokusere på normavigende adfærd, der får demonstranterne til at fremstå socialt afvigende. Eksempelvis fremhæver journalister ofte voldsomt sprog, voldelige handlinger eller andre former for lovbrud, og der fokuseres ofte på konflikt mellem demonstranter og politiet eller modgrupperinger. Derudover beskriver medierne ofte protestbevægelser som en potentiel trussel og fokuserer uproportionelt meget på de negative konsekvenser, de kan have for samfundet, hvilket kan være med til at vende folkestemningen imod bevægelsen (Hertog og McLeod, 1999: 320).
5. Medierne har tendens til i højere grad at fokusere på enkelte begivenheder eller personsager end på demonstranternes overordnede mål og på den måde delegitimerer de nødvendigheden af bevægelsen. Ofte bruger journalister anførselstegn eller sætninger som ”de kalder sig selv for frihedskæmpere” til at sætte spørgsmålstegn ved gruppens legitimitet. Legitimiteten mindskes yderligere, når demonstranterne ikke selv får lov at sætte ord på deres mål, men det i stedet gengives af reporteren (Hertog og McLeod, 1999: 319).
6. Det sidste kendetegn ved protestparadigmet er, at medierne ofte marginaliserer en protestbevægelse ved kun i ringe grad at beskrive konteksten og meningen med protesten. På den måde fremstilles formålet som meningsløst, irrationelt og unødvendigt. Det er eksempelvis ikke sjældent, at mainstream-medier undervurderer antallet af demonstranter og tilhængere af en bevægelse eller udbredelsen af synspunkterne, og der skal ikke meget til, før medierne giver udtryk for tvivl om en bevægelses succes (Hertog og McLeod, 1999: 319f).

Hertog og McLeod er af den overbevisning, at langt de fleste mainstream-medier dækker protestbevægelser i overensstemmelse med protestparadigmet. I artiklen *News coverage and Social Protest: How the Media's Protest Paradigm Exacerbates Social Conflict* uddyber McLeod, at journalister lærer at arbejde i overensstemmelse med protestparadigmet, når de lærer det journalistiske håndværk og observerer, hvordan man agerer ude i medievirksomhederne. Ifølge ham er protestparadigmet:

"et produkt af alle de faktorer, der former en nyhedsproduktion inkl. den enkelte reporters bias, medieorganisationens indflydelse, vanetænkningen i den journalistiske profession, de kulturelle og ideologiske blinde vinkler i det sociale system og mediets begrænsninger," (McLeod, 2007: 186).

2.3.2 Jo mere radikal jo mere kritisk dækning

Medierne har en enorm magt, når det kommer til spørgsmålet om, hvilke emner der sættes på dagsordenen, og hvordan de dækkes (Gitlin, 1980; McCombs, 2004; Dearing og Rogers, 1996). Ifølge både Hertog og McLeod og Boyle et. al er mediernes dækning af protestgrupper derfor helt afgørende for, hvilke bevægelser, budskaber og synspunkter der bliver betragtet som legitime og får succes med deres protest (McLeod og Hertog, 1999: 309; Boyle et al., 2005: 638f). I den forbindelse introducerer McLeod og Hertog to faktorer, som de mener er afgørende for, hvordan medierne dækker en protestbevægelse. Der er tale om det, de kalder gruppens *ekstremisme* og gruppens *militans* (McLeod og Hertog, 1999: 310). Andre teoretikere har siden har kaldt for gruppens *mål* og gruppens *taktik* (Boyle og Armstrong 2009; McLeod 2007). En gruppes ekstremisme eller mål er defineret ved dens ideologiske idealer og det formål, demonstranterne har med at demonstrere, hvilket kan rangere fra at ville bevare status quo over moderate reformer til radikale sociale forandringer. En gruppes militans eller taktik kan defineres som gruppens handlinger og de midler, den bruger til at opnå målet med, (McLeod og Hertog, 1999: 311; Boyle og Armstrong, 2009: 169). Graden af ekstremisme bestemmes af, hvor stor social forandring gruppen ønsker (og altså hvor meget de ønsker at ændre status quo). Jo højere grad af ekstremisme jo større sandsynlighed er der for, at gruppen vil blive mødt af social kontrol af medierne. På samme måde afgør graden af ukonventionelle måder at få budskabet igennem på, hvor kritisk mediernes dækning er. Hvis en gruppe adopterer mere militante og normafvigende måder at søge indflydelse på som f.eks. civil ulydighed, grimt sprog, vold eller hærværk, vil medierne være mere kritiske og udøve mere social kontrol (McLeod og Hertog, 1999; Gitlin, 1980; Shoemaker, 1984).

Med Hertog og McLeods ord er påstanden: *"Jo mere radikal en gruppe bliver opfattet til at være, jo tættere vil journalister lægge sig op ad protestparadigmet, når de dækker gruppen,"* (McLeod og Hertog, 1999: 311). Boyle og Armstrong mener dog, at det i højere grad er en gruppes taktik, der bestemmer, hvordan medierne reagerer, end det er målet, (Boyle og Armstrong, 2009: 170f).

2.3.3 Paradokset

Hvor McLeod og Hertog primært koncentrerer sig om, *hvordan* medierne dækker en protestbevægelse, argumenterer Michael Lipsky for, at medierne først og fremmest har magt til at bestemme, *om* de overhovedet vil dække en specifik protestbevægelse. Hvis medierne beslutter at forbigå en protest i stilhed, så vil den som udgangspunkt mislykkes (Lipsky, 1968: 1145). Det argument tager Gitlin til næste niveau, idet han argumenterer for, at det er massemedierne der dikterer, hvor vigtig befolkningen mener, en given protestbevægelse er, (Gitlin, 1980: 3). Boyle et al. peger på, at mediernes beslutning om at dække en protest bl.a. afhænger af, hvor stor en demonstration der er tale om, hvor stor en konflikt det handler om, hvordan demonstranterne opfører sig, og hvor det hele finder sted. Kun de mest nyhedsværdige protester når avisernes spalter (Boyle et al., 2005: 638). Til det tilføjer Gitlin, at det, der gør en protest til en god historie for medierne, ofte er *"flamboyance"* og tilstedeværelsen af en *"medie-certificeret berømt leder"* samt begivenheder der på den ene eller anden måde passer til den frame, mediet allerede har konstrueret som *"historien"* (Gitlin, 1980: 3f).

Dette ulige magtforhold mellem medier og protestgrupper skaber ifølge William A. Gamson et stort paradoks for protestgrupperne, der ofte ser sig nødsaget til at indgå i en *"byttehandel"* med medierne. Han stiller det op således: De fleste protestbevægelser kæmper med at opnå mediernes opmærksomhed, og en stille og fredelig protest er ikke nogen god historie. Derfor føler nogle protestgrupper sig tvunget til at sætte gang i dramatisk opførsel eller dramatiske begivenheder for at få mediernes opmærksomhed. På den måde forsyner bevægelsen medierne med voldsomme videoer og billeder, og til gengæld får de mediernes opmærksomhed. Men den normafvigende adfærd og de voldsomme billeder og videoer medfører i samme ombæring, at medierne dækker protestgruppen mere kritisk, udøver mere social kontrol og agerer mere i tråd med protestparadigmet (Gamson, 1989: 465f; McLeod og Hertog, 1999: 310). McLeod sætter protestgruppernes valg på spidsen med denne formulering: *"Bliv ignoreret af medierne eller grib til drama og risikér at det måske bliver brugt til at delegitimere gruppen,"* (McLeod, 2007: 186).

2.3.4 Forskellige grupper – forskellig dækning

Der er bred enighed om, at ikke alle protestgrupper behandles ens af medierne. Blandt de overordnede faktorer, der er styrende for dækningen, er bl.a. den fysiske afstand fra det enkelte medie til demonstrationen (Oliver og Meyers, 1999). Det betyder også noget, hvor protestbevægelsen er lokaliseret, idet man ofte vil se en mere kritisk dækning af en gruppe i det land, den er opstået i, modsat en gruppe der har rødder i et andet land. Det skyldes, at gruppen ofte er mest kritisk over for netop det land, den er opstået i, som derfor også er det land, der har mest at tabe (Wittebols, 1996). Derudover betyder graden af konflikt, og hvorvidt begivenhederne lever op til de gængse nyhedskriterier, også meget for mediedækningen (Amenta et al., 2012). Det samme gør medieorganisationernes ideologier og professionelle procedurer og rutiner, (Herman og Chumsky, 1988).

I artiklen *Protest, Media Coverage and a Hierarchy of Social Struggle* undersøger Danielle Kilgo og Summer Harlow amerikanske mediers dækning af forskellige typer af protestbevægelser. Det gør de ved at teste protestparadigmet på en række medier i Texas og samtidig tage udgangspunkt i en række nyhedsframes opstillet af Hertog og McLeod. Deres studie viser utvetydigt, at anti-racistiske protestbevægelser i langt højere grad end andre grupper bliver framet som voldelige og afvigende og i højere grad er udsat for delegitimerende dækning end f.eks. grupper, der kæmper for kvinders rettigheder eller miljøet. De noterer sig også, at den såkaldte debatframe, der giver plads til argumenter fra alle parter i en konflikt, bliver benyttet mindst i dækningen af de anti-racistiske bevægelser. Her bliver spaltepladsen i stedet for brugt på at beskrive kontroverser om statslige monumenter af eksempelvis tidligere slaveejere, ligesom der bliver fokuseret særligt meget på voldelige konflikter mellem demonstranter og ”hvide” moddemonstranter. De formulerer det bl.a. således:

”Det meste af dækningen fejlede i at inkluderer debat-ramen og ekskluderede dermed demonstranternes stemmer og krav og ignorerede på den måde de underliggende raceuligheder, der førte til protesten i første omgang.” (Kilgo og Harlow, 2019: 522).

Det var også i historier om anti-racistiske grupper, der blev citeret flest officielle kilder – et væsentligt kendetegn ved protestparadigmet - betydeligt flere end i historier om feministiske, miljø-

og sundhedsbevægelser. Kilgo og Harlow konkluderer således, at mediedækningen af protestbevægelser, der er centreret om racespørgsmål – specielt dem der kæmper for sorte og indfødtes rettigheder – ikke har udviklet sig videre end til at følge det traditionelle protestparadigmes struktur (Kilgo og Harlow, 2019). De giver ikke et entydigt svar på, hvorfor dette er tilfældet, men foreslår at det bl.a. kan skyldes, at anti-racistiske bevægelser truer og udfordrer status quo og dermed magtstrukturene mere end nogen andre bevægelser. De argumenterer for, at dækningen og det hierarki, medierne skaber for sociale protester, i sidste ende understreger nogle af de race- og klasseforskelle, der karakteriserer den vestlige verden. I samme ombæring konkluderer de, at protestdækningen i høj grad influeres af det politiske miljø, den befinder sig i, idet medierne som tidligere beskrevet i vid udstrækning viderefører de sociale strukturer og magtforhold i samfundet. De skriver sågar, at deres resultater: *”Ultimativt illustrerer mediernes fortsatte bidrag til at begrænse sociale fremskridt og deres vedvarende rolle i et politisk system af undertrykkelse”* (Kilgo og Harlow, 2019: 525)

Janni Møller Hartley og Tina Askanus mener ikke, at variationerne i mediedækningen udelukkende kan tilskrives typen af protestbevægelse. Deres studie af #Metoo-bevægelsen i Danmark og Sverige viser nemlig, at bevægelsen blev dækket helt forskelligt i de to lande, og ifølge studiet skyldtes det især forskellene i det politiske og kulturelle landskab. De peger på, at kvinders rettigheder i stigende grad er blevet politiseret og dermed en del af den offentlige debat i Sverige det seneste årti, mens det modsatte er tilfældet i Danmark (Møller Hartley og Askanus, 2019: 31). Denne forskel i de politiske landskaber, argumenterer de for, spiller en væsentlig rolle for, hvordan medierne dækkede bevægelsen, idet medierne (jf. Gitlin, 1980) har tendens til at handle i overensstemmelse med magtapparatet. I deres studie viser det sig ved, at de danske medier i langt højere grad end de svenske framede #metoo som et individuelt problem med fokus på enkeltsager og altså ikke en verdensomspændende social bevægelse, der har betydning for hele samfundet. Den danske mediedækning var også langt mere delegitimerende end den svenske, hvilket ifølge de to forskere beviser, hvor stor betydning det politiske klima har for, hvordan medierne dækker en given protestbevægelse, (Møller Hartley og Askanus, 2019: 30).

2.3.5 Protestdækning gennem tiden

Flere steder i litteraturen bliver det fremhævet, at det er nødvendigt at forholde sig udviklingen i protestdækning gennem tiden for at kunne forstå, hvorfor den (ikke) udvikler sig, som den gør. I

artiklen *Newspapers and Protest: An examination of Protest Coverage From 1960 to 1999* konkluderer Boyle et al., at protestgrupper helt generelt er blevet mindre radikale med tiden, og at de over en bred kam i perioden fra 1960'erne til 1990'erne har bevæget sig længere i retning mod at ville bevare status quo. Samtidig peger de på, at mediernes dækning i samme periode hverken er blevet mere eller mindre kritisk over for grupperne, men stadig lægger sig tæt op ad protestparadigmet. Det betyder, at selvom grupperne er blevet mindre afvigende med tiden, så bliver de dækket på samme måde som tidligere grupper, der var mere afvigende. Med andre ord: ”Der skal en mindre trussel til nu end tidligere, før aviserne aktiverer deres social kontrol-funktion,” (Boyle et al., 2005: 647). Harlow et al. peger dog på, at det er vigtigt at have for øje, at protestparadigmet blev udviklet i en medievirkelighed, der var noget anderledes end den, vi ser i dag. De peger bl.a. på, at teknologien har givet journalister mulighed for at arbejde på helt andre måder og kommunikere med kilder, som de ikke kunnet før. Det betyder, at digitale nyhedsmedier som resultat heraf i højere grad afviger fra protestparadigmet end traditionelle medier (Harlow et al. 2017).

2.4 Litteratur-review

For at synliggøre genstandsfeltet og for at opnå en bredere teoretisk forståelse af, hvordan medierne tidligere har dækket BLM, vil jeg i det følgende afsnit gennemgå den allerede eksisterende forskning, der er lavet om bevægelsen. På den måde er det muligt for mig at stille mig på skuldrene af den viden, der allerede findes, og som udgør den såkaldte *state of the art* i feltet. For at finde frem til den relevante eksisterende litteratur har jeg foretaget en relativt omfattende litteratursøgning ved hjælp af både REX og Google Scholar. Det stod hurtigt klart, at der endnu ikke er forsket i, hvordan medierne dækkede BLM i 2020, hvilket sandsynligvis skyldes, at det endnu kun er kort tid siden, at begivenhederne udspillede sig. Men enkelte forskere har beskæftiget sig med, hvordan BLM er blevet dækket i USA igennem årene siden bevægelsen opstod i 2012, bl.a. med fokus på præsidentvalget i 2016 og med fokus på to af de drab, der har formet bevægelsen.

2.4.1 BLM blev framet som en trussel

Den amerikanske sociolog Janani Umamaheswar har undersøgt de amerikanske mediers dækning af BLM lige inden præsidentvalget i 2016, og i artiklen *Policing and Racial (In)justice in the media:*

Newspaper Portrayals of the "Black Lives Matter" Movement beskriver hun, hvordan dækningen overordnet set var særdeles kritisk og delegitimerende over for bevægelsen. I overensstemmelse med protestparadigmet peger hun på, at medierne i høj grad fokuserede på de potentielle negative konsekvenser ved bevægelsen, f.eks. ved i udbredt grad at give ordet til konservative politikere og civile modstandere, der mente, at BLM havde startet en krig mod politiet og øget kriminaliteten (Umamaheswar, 2020: 7). De samme resultater når Joy Leopold og Myrtle P. Bell frem til i deres artikel *News media and the racialization of protest: An analysis of Black Lives Matter articles*. De fandt, at de undersøgte medier lagde sig tæt op ad protestparadigmet på samtlige parametre. De fremhæver bl.a. en udpræget brug af optøjer-rammen og hyppige beskrivelser af politiets heltemodige indsats for at dæmme op for "demonstranternes vandalisme og vold" (Leopold og Bell, 2017: 725). Begge studier fandt en overrepræsentation af officielle kilder og civile tilskuere, som gav udtryk for deres foragt, frygt og modstand overfor BLM-demonstranterne. Og i begge artikler beskrives det, at medierne på mange måder fungerede som statens forlængede arm, og at demonstranterne blev framet som kriminelle uromagere, der udgjorde en trussel mod samfundet og særligt mod politiet. Bevægelsens mål blev desuden nedtonet til fordel for mere sensationsprægede vinkler, eksempelvis beskrivelser af kampe mellem BLM og politiet (Leopold og Bell, 2017; Umamaheswar, 2020).

Hertil observerede Leopold og Bell en tendens, som de giver navnet "blame attribution" eller skyldspålæggelse. Den er defineret ved, at journalisterne pålagde demonstranter skylden for voldshandlinger eller kriminalitet, selvom der hverken forelå indikationer eller bevis for, at handlingerne var begået af personer, der havde noget med BLM at gøre (Leopold og Bell, 2017: 726). Det får dem til at konkludere, at "*Avisernes dækning af BLM dækker hele skalaen af delegitimering, marginalisering og demonisering,*" (Leopold og Bell, 2017, 727).

2.4.2 En pestilens for offentligheden

I Umamaheswars studie afveg dækningen dog fra protestparadigmet på nogle få parametre. I den forbindelse inddrager hun Damon T. Di Ciccios begreb *public nuisance-paradigmet*, der kan oversættes til noget à la "en pestilens for offentligheden" (Di Ciccio, 2010). Hun mener, at det på flere punkter er mere dækkende for den måde, medierne agerede på. Public nuisance-paradigmet er kendetegnet ved, at medierne i højere grad beskriver protestgruppen som et irritationsmoment i folks hverdag end en voldelig trussel, f.eks. ved at fokusere på trafikproblemer, udgangsforbud og

larm, (Di Cicco, 2010). Umamaheswar kæder det sammen med den voksende konservatisme i USA på det pågældende tidspunkt og argumenterer for, at demonstranterne blev portrætteret som generende og moralsk forfaldne og vigtigst af alt upatriotiske. De blev beskrevet som utaknemmelige overfor den frihed, de nyder i USA, og følger man public nuisance-paradigmet, betyder det i sidste ende, at bevægelser, der sætter spørgsmålstejn ved statsinstitutionernes (f.eks. politiets) legitimitet, bliver dækket kritisk (Umamaheswar, 2020). Både hun og Di Cicco mener som konsekvens heraf, at protestbevægelser med progressive liberale mål i højere grad dækkes af medierne på denne måde. Ifølge Umamaheswar viser hendes resultater derfor, hvor vigtigt det er at inddrage det politiske landskab, når man undersøger mediernes dækning af protestgrupper (Umamaheswar, 2020: 9). Modsat Leopold og Bell, fandt Umamaheswar faktisk også at BLM-demonstranterne i nogen grad fik lov at komme til orde i medierne og sætte ord på deres egne oplevelser med racisme og deres formål med at demonstrere, ligesom der i mange artikler var fokus på landets historie med rasediskriminationer som årsag til protesterne. Hun konkluderer derfor, at medierne ikke udelukkende forsøgte at delegitimere bevægelsen, sandsynligvis fordi BLM's legitimitet allerede var vokset, hvilket gjorde det mindre afvigende at sympatisere med synspunkterne (Umamaheswar, 2020: 6f). Dog er den endelige konklusion, at de positive toner i dækningen i overvejende grad blev overskygget af kritisk og marginaliserende dækning, (Umamaheswar, 2020: 8).

2.4.3 Ingen udvikling

Kilgo, Mourao og Sylvie når frem til samme konklusion som både Umamaheswar og Leopold og Bell i deres artikel *Martin to Brown: How time and platform impact coverage of the Black Lives Matter movement*. De undersøger mediernes dækning af BLM i forbindelse med to af de begivenheder, der har formet BLM, nemlig drabet på Treyvon Martin i 2012 og drabet på Michael Brown i 2014. Dette studie er særligt interessant, fordi der var tale om præcis samme mål ved protesterne, der fulgte de to drab, men taktikken udviklede sig meget forskelligt. Den første bølge af demonstrationer forløb således fredeligt, mens protesterne, der fulgte i kølvandet på Martins død, udviklede sig voldeligt. Følger man rationalet bag protestparadigmet, så burde medierne have dækket den voldelige protest langt mere kritisk end den fredelige, men Kilgo, Mourao og Sylvie når faktisk frem til, at dette ikke er tilfældet. Derimod konkluderer de, at medierne ikke i nogen af tilfældene fokuserede på fredelige aktiviteter. Ved de voldelige protester koncentrerede de sig om de konkrete sammenstød, arrestationer og skyderier, mens de ved de fredelige demonstrationer

fokuserede på potentielle eller forventede konflikter (Kilgo, Mourano og Sylvie, 2018: 424f). Mediernes måde at dække protesterne på udviklede sig ikke i forhold til hverken legitimitet eller marginalisering, selvom de fra 2012 til 2014 fik et større kendskab til bevægelsen. I begge tilfælde handlede medierne helt i overensstemmelse med protestparadigmet og gav bl.a. i langt højere grad ordet til officielle kilder - herunder politiet - end til demonstranterne selv, ligesom de overhovedet ikke fokuserede på eventuelle positive følgevirkninger (Kilgo, Mourao og Sylvie, 2018: 425). Deres resultater viser desuden, at protesterne efter Treyvon Martins død blev dækket markant mindre end dem, der fulgte efter drabet på Michael Browns, og de tilslutter sig på den baggrund listen af teoretikere, der mener, at det er meget sværere for protestbevægelser at opnå mediedækning, hvis demonstrationerne foregår fredeligt (Kilgo, Mourao og Sylvie, 2018: 426). De tre forskere noterer sig afslutningsvis, at de eneste tidspunkter, hvor dækningen skiftede karakter, var henholdsvis efter at den mand, der skød og dræbte Treyvon Martin blev frifundet for alle anklager, og da en jury ca. et år senere besluttede ikke at rejse tiltale imod den betjent, der skød og dræbte Michael Brown. Inden de to ”domme” faldt, beskrev medierne primært demonstranterne som voldelige og konfrontatoriske, mens de efter de to frifindelser blev mere tilbøjelige til at benytte legitimerende frames, der fokuserede på demonstranternes formål, krav og følelser. Ifølge Kilgo, Mourao og Sylvie skyldtes det, at medierne gav efter for den utilfredse folkestemning, der rejste sig, da de to mænd ikke blev holdt ansvarlige (Kilgo, Mourao og Sylvie, 2018: 425).

3. Metode

3.1 BLM som case

Jeg har som kort beskrevet i læsevejledningen valgt at udforme undersøgelsen som et såkaldt casestudie. For at kunne undersøge hvordan de danske medier dækker et komplekst fænomen som protestgrupper, er det gavnligt, hvis ikke nødvendigt, at undersøge en bestemt case, der gør det muligt at tilvejebringe kontekstafhængig viden (Flyvbjerg, 2013: 470). Derfor har jeg valgt at behandle BLM som case og undersøge bevægelsen ved en kvantitativ indholdsanalyse. Den metode er en smule atypisk for et casestudie, hvor der ofte benyttes kvalitative metoder, og hvor man ofte beskæftiger sig med få enheder, altså et relativt lille N. I stedet for behandler jeg et relativt stort N, hvilket i sidste ende kan være med til at bidrage til undersøgelsens generaliserbarhed - dette uddybes senere i metodeafsnittet. Men generaliserbarheden og overførbarheden afhænger først og fremmest af de karakteristika, der kendetegner casen, og som bestemmer, hvilken type case der er

tale om (Flyvbjerg, 2013: 470). BLM besidder mange af de træk, der kendetegner en ekstrem/atypisk case (Flyvbjerg, 2013: 475), idet BLM som fænomen på flere punkter adskiller sig fra størstedelen af de protestgrupper, der ellers er beskrevet i litteraturen. Først og fremmest er BLM blevet en global bevægelse, der, selvom den startede i USA, har slået rod i en lang række andre lande verden over. Det er i sig selv ganske atypisk for en protestbevægelse, idet langt de fleste udelukkende opererer i det land, de opstår i (Boyle et al., 2005; Kilgo og Harlow, 2019). Derudover lykkedes det BLM at overtage mediernes dagsorden i flere uger i 2020 i kølvandet på drabet på George Floyd, og det må ses som uhyre sjældent, at en protestbevægelse får så meget mediedækning (Boyle et al. 2005; Lipsky, 1968). På andre punkter er BLM dog slet ikke atypisk, eksempelvis når det kommer til, hvad der kendetegner en anti-racistisk bevægelse (Kilgo og Harlow, 2019). Bl.a. derfor er det også relevant at betragte BLM som en kritisk case, der ”tillader logisk deduktion af typen: „Hvis det (ikke) gælder for denne case, så gælder det for alle (ingen) cases,” (Flyvbjerg, 2013: 475). Det skal forstås på den måde, at idet anti-racistiske protestgrupper ifølge litteraturen er dem, der dækkes mest kritisk af medierne og mest i tråd med protestparadigmet (Kilgo og Harlow, 2019), så kan man argumentere for, at hvis medierne IKKE følger protestparadigmet i dækningen af BLM, så er der stor sandsynlighed for, at de heller ikke gør det i dækningen af andre grupper. Baseret på de case-træk, kan man altså sige, at undersøgelsens resultater på nogle punkter kun i ringe grad kan overføres til at gælde dækningen af andre protestgrupper. Særligt skal der tages forbehold for geografisk placering og udbredelse og graden af mediebevågenhed og selvfølgelig for, hvilket mediesystem der er tale om. Kun få andre mediesystemer kan sammenlignes med det danske (Hallin og Mancini, 2004). På andre punkter, som eksempelvis hvis der er tale om mediedækning af andre anti-racistiske bevægelser, kan resultaterne i højere grad overføres og bidrage med mere generel viden. Derudover kan alle undersøgelsens resultater bruges som argumenter i en diskussion på et strukturelt niveau.

3.2 Casebeskrivelse – BLM’s historie

For at kunne behandle mediedækningen af BLM som case er det nødvendigt med en smule baggrundsviden om bevægelsen. BLM så første gang dagens lys i 2013, og startede som en reaktion på, at en ung mand ved navn Trayvon Martin, en afroamerikansk teenager, i 2012 blev skudt og dræbt, da han var på vej hen for at besøge en ven i byen Sanford, Florida. Manden, der skød ham, hed George Zimmerman og fungerede som en slags frivillig sikkerhedsvagt i området (CNN.com, 05.062013). BLM-kampagnen blev startet af tre sorte kvinder, Alicia Garza, Patrisse Cullors og

Opal Tometi, som en reaktion på drabet på Treyvon Martin og en reaktion på politivold og drab på sorte generelt. Sætningen "black lives matter" blev første gang brugt af Garza i et Facebookopslag, efter Zimmerman blev fundet ikke-skyldig i drab. Herefter tog folk sætningen til sig på de sociale medier, og det blev til et hashtagget #BlackLivesMatter (BlackLivesMatter.com). Omkring et år senere i 2014 døde den afroamerikanske Erik Garner i New York, efter at en politimand havde taget kvælertag på ham under en arrestation, og ca. en måned efter skød og dræbte en politimand ved navn Darren Wilson en ubevæbnet 18-årig afroamerikansk mand ved navn Michael Brown i Ferguson, Missouri. En jury besluttede kort efter, at Wilson ikke ville blive tiltalt for drabet, hvilket ledte til voldsomme protester i Ferguson og gav BLM endnu mere vind i sejlene, (New York Times, 03.07.20).

Siden er BLM kun vokset i størrelse og udbredelse og er gennem årene blevet brugt som hashtag og paraplybetegnelse for demonstrationer mod først politibrutalitæt og drab på sorte og siden demonstrationer mod mere generel strukturel racisme overfor sorte mennesker. Bevægelsen i sin bredeste forstand er en decentral græsrodsbevægelse, som er meget løst struktureret, og sloganet og hashtagget #BlackLivesMatter er uden ophavsret og bliver brugt både i politiske og sociale protester. Den løse struktur betyder, at der ikke er nogen formel ledelse, men mellem 2014 og 2016 opstod der omkring 30 lokale afdelinger af BLM i USA (New York Times, 03.07.20):. Derudover er der oprettet en hjemmeside under navnet Black Lives Matter Global Network Foundation Inc, der beskriver sig selv som en:

"global organisation i USA, Storbritannien og Canada, hvis mission det er at udrydde det hvide overherredømme og skabe lokal magt til at intervenere mod selvtægt og statslig vold mod sorte samfund," (BlackLivesMatter.com).

Det er dog ikke umiddelbart muligt at identificere hvem der står bag siden.

BLM nåede sin hidtil største udbredelse efter drabet på George Floyd i 2020, hvor der opstod protester i flere end 700 amerikanske byer, og hvor mellem 15 og 26 mio. mennesker i USA vurderes at have deltaget i protesterne, (New York Times, 03.07.2020). Demonstrationerne bredte sig til adskillige lande verden over – herunder Danmark.

3.2.1 Den danske afdeling af BLM

BLM Danmark så dagens lys i 2016, hvor de to afrodanskere Mary Consolata Namagambe og Sade Y. Johnson arrangerede en demonstration under sloganet BLM som en reaktion på skuddrabet på den 37-årige sorte amerikaner Alton Sterling i Baton i USA. Herefter henvendte den dansk-zambianske Bwalya Sørensen sig til kvinderne med ambitionen om at skabe en permanent bevægelse under navnet BLM Danmark. Kvinderne takkede nej men ønskede held og lykke med projektet, og siden har Bwalya Sørensen været hovedfigur i og talsmand for bevægelsen. BLM Danmark er særligt engageret i sager om afviste asylansøgere, udviste kriminelle udlændinge og familierne på landets udrejsecentre (Information, 11.06.20). Da demonstrationerne i 2020 blussede op i USA, arrangerede BLM Danmark en række demonstrationer i Danmark mod racisme og politivold. Den største i København den 7. juni samlede omkring 15.000 mennesker. Dog førte Bwalya Sørensens retorik en del negativ opmærksomhed med sig, hun fik bl.a. kritik for at bede de hvide demonstranter om at holde sig bagerst i optøget, ligesom hun blev citeret for at sige, at der var visse kampråb, der kun var tilladt for de sorte demonstranter at råbe (Information, 11.06.20). Det kom desuden senere frem, at BLM Danmark stod bag en indsamling, som de ikke havde fået tilladelse til fra indsamlingsnævnet (Berlingske, 09.06.20). Bwalya Sørensens stil delte vandene. Nogle tog afstand fra hendes kompromisløse og konfrontatoriske stil og kaldte både hende og BLM Danmark for racistisk, andre mente, at målet helligede midlet og havde forståelse for hendes udtalelser. Bwalya Sørensen selv udtalte flere gange, at de danske medier var ude på at få hende ned med nakken (Radio4, 10.06.20). Senest er en række organisationer herunder bl.a. Mino Danmark, Afro Danish Collective og Psykologfagligt Netværk imod Diskrimination gået sammen om en underskriftindsamling rettet mod de danske medier for at *”tydeliggøre, at den personlige hetz mod Bwalya Sørensen ikke er acceptabel,”* (Change.org). Det er uvist, hvem der foruden Bwalya Sørensen, formelt er en del af BLM Danmark, ligesom forbindelsen mellem BLM Danmark og BLM i USA og resten af verden er uklar. Sørensen selv har dog udtalt, at hun blev opfordret, da hun var i USA, til at starte en dansk afdeling, og at hun bl.a. har haft besøg af den ene af medstifterne af BLM, Opal Tometi, (Jyllands-Posten, 17.06.20).

3.3 Kvantitativ indholdsanalyse

Som undersøgelsens primære metodiske tilgang har jeg valgt at benytte mig af en kvantitativ indholdsanalyse, der netop er udviklet til at analysere massemedieret kommunikation som f.eks. nyhedsartikler (Eskjær og Helles, 2015: 9). Metoden, der oprindeligt blev udviklet inden for den

tidlige medieforskning, bliver i dag efterhånden brugt af flere videnskabelige retninger end det giver mening at tælle. Derfor findes der et utal af definitioner, og af samme grund har Eskjær og Helles forsøgt sig med en overordnet og formel definition, og beskriver den som følgende:

"En videnskabelig metode til kodning, kvantificering og systematisk analyse af såvel manifest som latent indhold i et tekstkorpus med henblik på at drage slutninger om budskaber, kontekst og kommunikationsprocesser ved hjælp af statistiske metoder," (Eskjær og Helles, 2015: 11).

I korte træk, vil det altså sige, at den kvantitative indholdsanalyse kan benyttes til at skabe systematisk overblik over en stor mængde kommunikationsindhold og som i tilfældet for denne undersøgelse være med til at kortlægge, hvordan et bestemt emne fremstilles i medierne. Eskjær og Helles beskriver desuden, hvordan metoden egner sig rigtig godt til at undersøge politisk farvning og ideologiske tendenser i nyhedsjournalistik, fordi den beskæftiger sig med et stort tekstkorpus, (Eskjær og Helles, 2015, 36). Krippendorfs argumenterer, at metodens styrke særligt skal findes i muligheden for høj validitet og replikabilitet, (Krippendorff, 2004: 18). Men det kræver, at man har styr på operationaliseringen.

3.3.1 Sampling

Helt essentielt er det først og fremmest at udvælge de rigtige data at undersøge, og jeg vil derfor tillade mig at starte mine metodiske overvejelser med en påstand om, at mainstream nyhedsmedier, der udkommer på print, stadig er en vigtig del af det danske medielandskab. Dagbladene i Danmark står for 71 procent af nyhedsproduktionen, og de er således hovedleverandører af de danske nyheder (Lund & Willig, 2009: 10). Hertil peger forskning på, at papiravisernes indhold går igen i netaviserne, (Van Der Wulf & Lauf, 2005), og derfor er det rimeligt at antage, at printmedier stadig afspejler den brede mediedækning og dermed er vigtige at undersøge på trods af, at det nye pluralistiske medielandskab er influeret af netmedier og sociale medier.

3.3.2 Medier

Jeg har således valgt at bygge denne undersøgelse på en kvantitativ indholdsanalyse af artikler fra landets otte største mainstream printmedier: *Politiken*, *Berlingske*, *Jyllands-Posten*, *Information*, *BT*, *Ekstrabladet*, *Weekendavisen* og *Kristeligt Dagblad*, og derudover på artikler fra landets to

største public service-netmedier *DR.dk* og *TV2.dk* for at udvide dataudsnittet og inkludere nuancer, der eventuelt måtte findes i public service-mediernes dækning. Jeg valgte at afgrænse mig fra de otte printmediers respektive onlineplatforme, fordi jeg først og fremmest mener, at printmedierne godt kan stå alene og udgøre et repræsentativt udsnit af den brede danske mediedækning og derudover jf. Van Der Wulf & Laufs forskning, fordi printmediernes indhold i meget vid udstrækning blot går igen på deres online platform. De ti medier er desuden udvalgt ud fra et ønske om at inkludere så repræsentativt et udsnit af det danske nyhedsbillede som muligt - herunder en blanding af både private og public service-medier, tabloid- og omnibusaviser og medier, der på lederplads og i opinionsstof orienterer sig mod både den politiske højre- og venstrefløj. Den udvælgelse sikrer et empirisk grundlag, der strækker sig på tværs af læsersegmenter og politisk orientering, hvilket er alfa og omega for undersøgelsens validitet.

3.3.3 Tidsperiode

Herudover har jeg valgt at koncentrere undersøgelsen om tidsperioden fra og med den 1. juni 2020 til og med den 14. juni 2020. Det valg er taget på baggrund af det faktum, at drabet på George Floyd skete den 25. Maj 2020, mens den første store danske BLM-demonstration fandt sted den 7. juni. Argumentet er, at den valgte periode på den måde dækker tiden lige efter, at BLM eksploderede i USA, hvilket skete efter drabet på George Floyd og tiden efter, at bevægelsen for alvor kom til Danmark. Det er dog værd at notere sig, at jeg har udvalgt to uger, hvor BLM optog størstedelen af mediernes dagsorden, og hvor både optøjerne i USA og demonstrationerne i Danmark var på sit højeste. Det kan derfor ikke udelukkes at jeg ville have fået andre resultater, hvis jeg havde udvalgt to mindre ”akutte” uger.

Da medier og tidsperiode var defineret, foretog jeg helt praktisk udvælgelsen af artikler ved en infomediasøgning på søgeordene ”Black Lives Matter” og på de ovenstående otte printmedier og de to netmedier. Ved at gennemføre denne infomediasøgning fik jeg i alt 408 artikler, og efter at have sorteret dubletter, listestof, satiretegninger og billedmateriale fra, hvilket foregik løbende i forbindelse med kodningen, endte jeg på en sampling på 342 artikler (N=342) – heraf 255 printartikler og 88 netartikler. Denne andel må anses som værende repræsentativ, da Eskjær og Helles påpeger, at “(...) mellem 200-250 enheder giver et rimeligt solidt grundlag; og alt derover er attråværdigt” (Eskjær & Helles, 2015: 62). Udvalgelsen betyder, at der i den endelige sampling

indgår både nyheder, debatindlæg, læserbreve, kommentarer og analyser for at sikre så bred en dækning af politisk observans, tone og perspektiv som muligt.

3.3.4 Kodning og variable

For at kunne foretage kodning og kvantificering af de udvalgte data har jeg benyttet mig af to grundlæggende redskaber, nemlig en kodningsmanual (Bilag 3) og et kodeskema, som henholdsvis angiver, hvordan kodningen skal udføres, og hvilke variable der kodes for (Eskjær og Helles, 2015: 67). I alt er der kodet for 16 variable, hvoraf de første fire, *ID*, *medie*, *rubrik* og *dato* kan betegnes som metadata, der ikke indgår i analysen men derimod hjælper med at skabe overblik i kodeskemaet. For at opnå de nødvendige informationer om samplingen har jeg derudover valgt at kode for variablene: *Antal kilder i alt*, *antal bipoc kilder*, *kildetype*, *dominerende frame* og *geografisk fokus*. *Antal kilder i alt* angiver det totale antal kilder i artiklen, mens antallet af bipoc-kilder selvsagt angiver antallet af bipoc-kilder i artiklen. Variablen *kildetype* dækker over otte yderligere variable, nemlig kildetyperne: *BLM*, *myndigheder*, *civilbefolkning*, *ekspert*, *politi*, *blogger/kommentator*, *andre medier/journalister* og *andre kildetyper*, og antallet af hver enkel kildetype kodes i hver artikel. Variablen *dominerende frame* dækker over seks opstillede nyhedsframes, der gennemgås senere i dette afsnit, mens geografisk fokus angiver, i hvilken geografisk kontekst BLM beskrives, herunder kodes for enten BLM i: *USA*, *Danmark*, *andre lande*, BLM som *transnationalt/globalt fænomen* eller *andet/uklart fokus*. Det kan tilføjes, at den første variabel, altså antallet af kilder, er en variabel, der kan findes i det, Eskjær og Helles kalder *manifest* indhold (Eskjær og Helles, 2015: 13). Det er indhold, der er entydigt identificerbart, idet de simpelthen kan tælles. Modsat manifest indhold findes latent indhold, der groft sagt skal findes mellem linjerne. De sidste to variable - altså *dominerende frame* og *geografisk fokus* - er begge eksempler på latent indhold, idet de kræver, at koderen laver en normativ vurdering for at kunne kode disse. Variablene bipoc-kilder og *kildetype* ligger et sted mellem de to typer af indhold. Antallet af bipoc-kilder skal som udgangspunkt tælles, enten er en kilde en bipoc-kilde, eller også er den ikke, hvilket er karakteristisk for manifest indhold. Men i mange tilfælde er det ikke så simpelt igen at vurdere, om en kilde er bipoc, idet det ikke altid står eksplicit i teksten. Derfor var det nødvendigt for mig i nogle tilfælde at vurdere, om en kilde var bipoc ved for eksempel at se på, om der var et billede af kilden, eller om kilden udtalte sig i "os" og "vi" vendinger, når vedkommende talte om sortes rettigheder. I de tilfælde, hvor det har været muligt for mig at identificere en bipoc-kilde på en af ovenstående måder, selvom der ikke har stået i teksten, at kilden var eksempelvis

sort, har jeg kodet kilden som bipoc. Men jeg har omvendt afholdt mig fra at tolke på navne eller google personer for at finde ud af, om der var tale om en bipoc-kilde, og i tvivlsspørgsmål har jeg ikke kodet for en bipoc-kilde. Det betyder, at min kodning for bipoc-kilder har været forholdsvis konservativ, hvilket medvirker, at antallet af bipoc-kilder i dækningen måske er højere end mine resultatet viser. Jeg vil dog argumentere for, at det bias ikke har særlig stor betydning ud fra rationalet, at hvis ikke jeg har kunnet identificere en kilde som værende bipoc, er det usandsynligt at læserne har kunnet. Alt i alt har der altså også været en del "læsen mellem linjerne", og derfor har variablen også en grad af latent indhold. Det samme gør sig gældende for variablen kildetype, idet man som udgangspunkt også bare kan tælle antallet af eksempelvis myndighedskilder og kalde det for manifest indhold. Men i nogle tilfælde var jeg også her nødt til at foretage en vurdering f.eks. i tilfælde, hvor en kilde havde flere titler eller funktioner eller i tilfælde, hvor en jobtitel ikke umiddelbart faldt indenfor nogle af de opstillede variable. I disse tilfælde har jeg foretaget en vurdering baseret på, hvilken "hat" kilden havde på i den specifikke artikel. Hvis en kilde eksempelvis var journalist, men havde skrevet et blogindlæg eller en kommentar, så er kilden kodet som blogger/kommentator og ikke som andre medier/journalister. Valget af, hvilke variable der skulle kodes for, er taget på baggrund af en vurdering af, hvilke oplysninger, der er nødvendige for at kunne besvare den opstillede problemformulering. Det er f.eks. nødvendigt at finde ud af, hvor mange af de kilder, der udtaler sig om BLM, der er hvide og hvor mange der ikke er, hvorimod det ikke i netop denne undersøgelse er vigtigt at identificere kildernes køn. Alle unødvendige variable er skåret fra for overskuelighedens skyld.

3.3.5 Pilottest og interkoderreliabilitet

Kodningsmanualen har jeg brugt som et redskab til at sikre en konsistent kodning - altså til at sikre at alle artikler blev kodet ud fra de samme forudsætninger, hvilket er helt essentielt for at sikre undersøgelsens reliabilitet (Eskjær og Helles, 2015: 68). Ideelt set bør kodningen ikke udføres af den samme person, som har udviklet kodningsmanual og kodeskema, da eventuelle implicite forståelser af undersøgelsen kan påvirke dataregistreringen. For at sikre mig imod denne bias har jeg derfor udført to ud af i alt tre pilottests i samarbejde med en medstuderende, og i den forbindelse kontrolleret graden af uhensigtsmæssig koderkonsensus og niveauet af interkoderreliabilitet (Krippendorff, 2013: 272ff; Eskjær & Helles, 2015: 77). Med en pilottest har man mulighed for at sikre, at undersøgelsen er designet rigtigt, og det kan således beskrives som en slags forundersøgelse, der kan give en fornemmelse af, om kodningen rent faktisk kan udføres objektivt

og konsistent på baggrund af kodningsmanual og kodeskema, om alle nødvendige variable er inkluderet, og om kodningen giver de ønskede resultater (Eskjær & Helles, 2015: 48). Ved de to første pilottests, som jeg foretog sammen med min medstuderende, kodede vi hver ti artikler og sammenlignede herefter resultater og notater. Jeg førte en log over, hvor både jeg selv og min medstuderende havde vanskeligheder og var i tvivl om kodningen, hvilket førte til, at flere variable blev ændret en smule, og at jeg redigerede i kodningsmanualen, så den blev mere præcis. Ved første kodning havde vi kodet tre ud af de ti artikler forskelligt i flere variable, men efter flere justeringer i kodemanualen endte vi med i anden kodning kun at have kodet en enkelt artikel forskelligt i en enkel af variablene. Der findes forskellige test til at udregne den såkaldte *interkoderreliabilitet*, der kan beskrives som graden af intersubjektiv enighed om kodningen, altså i hvor høj grad to kodere er enige om, hvordan artiklerne kodes, (Eskjær og Helles, 2015: 77). Jeg har benyttet mig af hjemmesiden dfreelon.org, der ved hjælp af bl.a. måleinstrumenterne Krippendorffs Alpha og Scotts Pi, som er dét jeg har valgt at benytte, netop tilbyder sådan en udregning. Scotts Pi udregnes ved formelen $\pi = \frac{A_0 - P_e}{1 - P_e}$, og ved at indtaste den sidste testkodnings resultater for begge kodere i hjemmesidens udregningsfunktion fik jeg resultatet, at Scotts Pi for denne undersøgelse ligger på 1 i alle variable på nær en enkelt, hvor den ligger på 0,834. For at sikre undersøgelsens validitet skal Scotts Pi gerne være så tæt på 1 som muligt, idet 1 afspejlet perfekt overensstemmelse mellem de to kodere (Eskjær & Helles, 2015: 81). Men et resultat på 0,834 er acceptabelt og det samme er resultatet af interkoderreliabiliteten i procent, der ligger på 100 procent i ni af variablene og 91,7 procent i den sidste. Den sidste testkodning foretog jeg alene, og den fungerede bl.a. som en slags dobbelttjek for, at variablene var gensidigt udtømmende, for at undgå at for mange artikler endte i ”Andet”-kategorierne.

3.4 Kvalitative elementer

Selvom jeg har valgt at bygge studiet på en kvantitativ indholdsanalyse, så indeholder det alligevel visse kvalitative elementer. Det primære er en række kvalitative frames, som jeg har integreret i indholdsanalysen. Selvom der er flere specifikke parametre, der gør det muligt at identificerer en frame, så er det i høj grad en kvalitativ vurdering, når de opstillede frames, der i kodemanualen har fået et tal mellem et og seks, skal findes i en artikel. Selve teorien om framing, der danner rammen for metoden, er blevet udfoldet i rapportens teori afsnit, men det er væsentligt også at gennemgå de metodiske overvejelser, der knytter sig til valget af metoden.

Ved at inkludere framing i en indholdsanalyse kan man undgå at skulle behandle samtlige negative og positive udtryk og ytringer i en tekst som lige fremtrædende og indflydelsesrige (Entman, 2015: 121). Det giver mig mulighed for at skabe overblik og undersøge, hvilke fortællerammer der dominerer de udvalgte artikler og dermed, hvilken del af virkeligheden medierne fremhæver, og hvilke aktørers interesser de fremhæver, (Entman, 1993: 52).

Som nævnt i teori afsnittet findes der to måder at operationalisere frames på i en indholdsanalyse – en induktiv og en deduktiv fremgangsmåde. Den induktive tilgang er baseret på en åben analyse med fokus på, hvordan en mulig frame kunne se ud og tager som oftest udgangspunkt i et lille sample. Begrænsningen ved denne metode er dog, at den er yderst tidskrævende, ligesom det kan være svært for andre forskere at gentage undersøgelsen og overføre den til lignende studier. Den deduktive tilgang er baseret på i forvejen definerede frames, det de Vreese kalder generiske frames, der bruges som variable i undersøgelsen, og hermed undersøges frekvensen af deres forekomst. Tilgangen er ideel til større samples og kan nemt gentages af andre, og derfor har jeg selvklart valgt at benytte denne fremgangsmåde. Men det er nødvendigt at have en klar idé om, hvilke frames, der kan findes i artiklerne, da ikke-prædefinerede frames nemt bliver overset (de Vreese, 2005: 53ff; Semetko og Valkenburg, 2000: 95).

3.4.1 Operationalisering af frames

Jeg har valgt at tage udgangspunkt i en række generiske frames, der er udvalgt efter grunding læsning af *state of the art* forskning indenfor mediedækning af protestgrupper. Det har jeg valgt, fordi den forskning, der allerede eksisterer, i vid udstrækning er centreret om netop framing af protestgrupper. Derfor eksisterer der en lang række gennemprøvede og velbeskrevne frames, der er ideelle til en undersøgelse som denne. De giver mig samtidig mulighed for at sammenligne mine resultater med den allerede eksisterende forskning. De specifikke frames, som jeg har valgt at gøre brug af, er oprindeligt opstillet af Hertog og McLeod i artiklen *Social Control, Social Change and the Mass Media's Role in the Regulation of Protest Groups*. I teksten opstiller de en lang række frames, som de mener kendetegner mediernes dækning af protestgrupper, og for overskuelighedens skyld deler de dem op i kategorierne: Marginaliserende frames, blandede frames, sympatiserende frames og balancerede frames. Jeg har ikke adopteret samtlige frames i kategorierne men har med udgangspunkt i Kilgo og Harlows gruppering af selvsamme frames (Kilgo og Harlow, 2019: 512)

valgt at ”samle” dem i fire overordnede frames, der har rødder i hver af de fire kategorier.

3.4.2 Optøjer-ramen

Hertog og McLeods kategori marginaliserende frames dækker over otte forskellige frames, der alle har fokus på stærkt negative beskrivelser af oprørerne – herunder eksempelvis den voldelige kriminalhistorie, der fokuserer på voldelige handlinger begået af demonstranterne, vold mod ejendom-historien, der fokuserer på vandalisme, graffiti og andre former for hærværk, freakshow-historien, der fokuserer på demonstranterne som afvigere og samfundets udskud og advarselshistorien, der fokuserer på den potentielle trussel, demonstranterne udgør for samfundet. Herudover nævner de optøjer-historien, hvor demonstranterne bliver beskrevet som leverandører af tilfældig og uprovokeret vold (Hertog og McLeod, 1999: 312), og netop den frame har jeg valgt at adopterer som en slags paraplyframe for alle de ovenstående beskrivelser. I optøjer-ramen, der i min kodningsmanual har fået navnet Frame 1, beskrives BLM altså overvejende negativt og marginaliserende, og der fokuseres på voldelig, afvigende og forstyrrende adfærd fra demonstranternes side. Den dækker både over, at der fokuseres på fysisk vold og hærværk begået af demonstranterne og på, at de udgør et mere diffust og teoretisk irritationsmoment og en potentiel trussel mod samfundet og borgernes sikkerhed. Herudover fokuseres der i denne frame på normbrud, der får demonstranterne til at fremstå socialt afvigende, eksempelvis fordi de bruger et voldsomt sprog eller bryder loven, ligesom der fokuseres på negative eller potentielt negative konsekvenser ved BLM's oprør - eksempelvis at de udgør en stor smitterisiko midt i coronapandemien. Sidst men ikke mindst dækker ramen over konfrontationer med myndigheder, borgere eller politiske modstandere, hvor BLM fremstår som ”skurken.” Hertog og McLeod mener, at denne frame kan identificeres i størstedelen af mainstream-mediers dækning af protestgrupper. Nedenstående er et eksempel fra en leder i Jyllands-Posten, hvor optøjer-ramen er identificeret:

“Demonstranterne stod som sild i en tønde i søndags. Der blev råbt og sunget. Eventuelle superspredere har haft kronede dage, som flere sundhedseksperter har advaret om. Alle gode råd om, hvordan vi bør opføre os som borgere i en coronatid, blev tilsidesat,” (Jyllands-Posten, 10.06.20)

3.4.3 Konfrontations-ramen

Den næste frame, jeg har valgt at adoptere, er konfrontations-ramen, der kommer fra Hertog og McLeods kategori blandede frames. Den har i min kodningsmanual fået navnet Frame 2. Ligesom optøjer-ramen dækker denne frame også over flere af de karakteristika, de identificerer i kategoriens andre frames, bl.a. opgørs-historien, der koncentrerer sig om en konfrontation mellem protestbevægelsen og myndighederne, politiet eller kritikere og protesthistorien, der fokuserer på demonstranternes handlinger og mål som en reaktion på tidligere tiders begivenheder (Hertog og McLeod, 1999: 313). Denne frame er ikke lige så ensidig som første frame, idet hverken demonstranterne eller deres modstandere beskrives som skurkene. Derimod fokuseres der på selve konfrontationen eller uenighederne mellem parterne - dog primært koncentreret om de ydre omstændigheder og konkrete begivenheder og i langt mindre grad om holdninger og ideologisk indhold. Ramen dækker også over beskrivelser af retssagsforløb, der involverer BLM. Følgende er et eksempel fra en artikel i BT, hvor konfrontations-ramen er identificeret:

“For tredje dag i træk var tusindvis af borgere fra Detroit og omegn mødt op for at protestere imod amerikansk politivold. Og efter voldelige episoder natten til søndag havde både politi og Detroit's borgmester, Michael Duggan, taget nye skrappe forholdsregler: Efter klokken 20 var der således udgangsforbud, og dem, der ikke fulgte den nye skrappe ordre, ville blive 'behandlet' med tåregas,” (BT, 02.06.20)

3.4.4 Vores historie-ramen

I Hertog og McLeods kategori sympatiframe finder man, som navnet antyder, en gruppe frames, der sætter protestbevægelsen i et positivt lys. Kategorien dækker bl.a. over det kreative udtrykshistorien, der fokuserer på oprøret som et kunstnerisk, æstetisk og følelsesmæssigt udtryk og uretfærdig forfølgelse-historien, som fokuserer på, at protestgruppen bliver udsat for lovovertrædelser som f.eks. politivold eller brud på menneskerettighederne (Hertog og McLeod, 1999: 313). I kategorien finder man også vores historie-ramen, som jeg har valgt at adoptere og præcis som de foregående bruger som en paraplyframe for de ovenstående positive fortællinger om BLM. I vores historie-ramen, der er kodet som Frame 3, får medlemmer af BLM og Bipoc-personer lov til at fortælle om deres egne oplevelser og deres mål med at protestere. Der fokuseres desuden på, at bevægelsen er en nødvendighed og en reaktion på mange årtiers undertrykkelse af

sorte, og at BLM's metoder er nødvendige for at opnå forandring. Derudover dækker framen over beskrivelser, hvor der drages paralleller mellem BLM og andre ligesindede grupper for at vise, at dét, gruppen kæmper for, ikke er et isoleret fænomen. Det er ikke nødvendigvis bipoc-kilder der kommer til orde i vores historie-framen, idet den også dækker over generelle positive beskrivelser af BLM, forsvarstaler for bevægelsen og argumenter der retfærdiggør demonstranternes handlinger. Nedenstående er et eksempel fra et debatindlæg i Politiken:

“En pandemi, der tager livet af uforholdsmæssigt mange sorte, statens manglende beskyttelse af sorte og politiets klapjagt på sorte bekræfter, hvad de fleste af os allerede ved: Hvis vi og dem, der holder med os, ikke mobiliserer os, vil ingen myndighed nogensinde gøre det,” (Politiken, 04.06.20)

3.4.5 Debat-framen

Den sidste frame, jeg har valgt at benytte fra Hertog og McLeods artikel, er den balancerede frame, som de også kalder debat-framen. Framen, som i min indholdsanalyse er kodet som Frame 4, er centreret om at gengive samtlige relevante synspunkter i debatten om BLM med fokus på sagen og ikke de ydre omstændigheder. Framen dækker altså over, at der fokuseres på saglighed og argumenter for og imod et opgør med racediskrimination og adskiller sig fra konfrontations-framen ved, at det ikke er selve demonstrationerne der er i fokus, men derimod den samfundsmæssige debat om, hvorvidt der er brug for et oprør (Hertog og McLeod, 1999: 313). Derudover dækker framen over et fokus på fakta og forklarende beskrivelser, eksempelvis hvis der er tale om en faktuel gennemgang af, hvordan det amerikanske politi fungerer eller af historiske begivenheder. Hertog og McLeod mener ikke overraskende, at denne frame er den mest hensigtsmæssige at benytte i dækningen af protestgrupper, men paradoksalt nok mener de også, at det er den frame, der bliver brugt absolut mindst i mainstream medier. Følgende er et eksempel fra artikel i information, hvor journalisterne tegner et portræt af BLM-bevægelsen, og hvor debat-framen er identificeret:

“Med sig havde de skilte med slogans som »Stop killing black people«, »Silence is violence« og »Enough is enough«. Bwalya Sørensen er bevægelsens talsperson herhjemme, og opbakningen til hendes kamp var til at tage og føle på, som hun stod der og råbte slagord gennem et højttaleranlæg.

(...)

Siden den massive opbakning til protesterne søndag er Black Lives Matter Denmark - og især Bwalya Sørensen - endt i lidt af en mediestorm, og der er kommet flere sager frem, som får opbakningen til at skride. Nogle mener, at hendes retorik og stil er for konfrontatorisk og vred, og at hun skaber mere splittelse end forsoning. For andre er det en nødvendig del af opgøret med århundreders racisme,” (Information, 11.06.20)

3.4.6 BLM er antidemokratiske-framen

Den sidste frame, jeg har implementeret i indholdsanalysen, kommer ikke fra Hertog og McLeods artikel men er derimod en frame, jeg har tilføjet efter at have udført de tre testkodninger. Ved testkodningerne noterede jeg mig, at en stor del af artiklerne handlede om BLM's talskvinde i Danmark, Bwalya Sørensen, og hendes udtalelser ved den første store demonstration i Danmark. Her opfordrede talskvinden til, at sorte skulle gå forrest i optøget, mens hvide skulle holde sig bagerst og gav desuden udtryk for, at der var visse kampråb, som var forbeholdt de sorte demonstranter. Derfor tilføjede jeg denne relativt specifikke frame, hvor omdrejningspunktet er, at BLM opfører sig antidemokratisk og diskriminerende. Framen adskiller sig fra optøjer-framen ved udelukkende at dække over den specifikke kritik af BLM, der handler om diskriminerende adfærd og opdeling efter hudfarve, og altså ikke kritik af BLM's øvrige aktiviteter eller fremtoning. Framen dækker i teorien også over lignende kritik af BLM ved udenlandske demonstrationer, men idet jeg ikke har fundet framen i artikler med andet geografisk fokus end dansk, er dette ikke relevant. Nedenstående er et eksempel fra en artikel i Jyllands-Posten, hvor framen er identificeret:

“Med en hård retorik og forskelsbehandling efter race skader ledelsen af Black Lives Matter i Danmark kampen mod racisme og diskrimination, lyder kritikken fra blandt andet to danske fodboldspillere, som selv er sorte og aktivt har været med til at bekæmpe racisme,” (Jyllands-Posten, 10.06.20).

3.4.7 Identificering af den dominerende frame

Som beskrevet i kodningsmanualen har jeg valgt udelukkende at kode artiklerne for den dominerende frame, og derfor er det vigtigt at redegøre for, hvordan jeg har foretaget den

vurdering. Der er nemlig flere måder, hvorpå man kan identificere den stærkeste frame i en artikel, og det er ikke alle, der er lige tilgængelige og hensigtsmæssige. En tilgang er, at den dominerende frame er den, der ”larmer” mest, er mest insisterende og gentages flest gange, mens andre faktorer, der også kan være definerende for en frames styrke, er, hvorvidt den bliver fremsat af en pålidelig kilde, og om den resonerer med de værdier og overbevisninger modtageren allerede har (Chong og Druckman, 2007: 104). Styrken af en frame kan desuden vurderes ud fra, hvor effektiv den er til at overbevise modtageren om et bestemt budskab, men den effektivitet afhænger helt af konteksten - eksempelvis om den specifikke frame konkurrerer med andre frames i artiklen, og hvilke overbevisninger modtageren allerede har (Chong og Druckman, 2007: 107). Her kan det tilføjes, at modtagerens vurdering af den dominerende frame ofte afhænger af, hvor stor en viden vedkommende allerede har om emnet, og i hvilket omfang vedkommende bliver eksponeret for den pågældende frame – jo flere gange en frame gentages, jo stærkere og mere overbevisende opfattes den af læseren. Derudover vil en frame også opfattes som stærkere af modtagere, der allerede har en stærk holdning til emnet, mens der omvendt også skal en mere overbevisende frame til for at få sådanne modtagere til at acceptere frames, der ikke er på linje med deres overbevisning (Chong og Druckman, 2007: 107f).

Alt dette betyder altså, at styrken på en frame i høj grad afhænger af, hvem der modtager den i den anden ende, og derfor er det vigtigt at notere, at andre modtagere ikke nødvendigvis ville vurdere de samme frames, som jeg har vurderet, til at være dominerende, og det er naturligvis et betydeligt metodisk bias. Idet jeg ikke har haft mulighed for at undersøge, hvilke frames de danske nyhedslæsere vurderer som overbevisende og dominerende, har jeg selvsagt været nødt til at basere min vurdering af den dominerende frame på parametre, der kan identificeres i teksten. Derfor har jeg bl.a., i tråd med Chong og Druckmans teori, forsøgt at identificere, hvilken frame der ”larmer” mest, gentages flest gange og er tydeligst i særligt rubrik, underrubrik og indledning. Derudover har jeg forsøgt at identificere en række faktorer, som Entman argumenterer for skal undersøges for at finde den dominerende frame, nemlig *”tilstedeværelsen eller fraværet af bestemte nøgleord, talemåder, stereotype billeder, informationskilder og sætninger, der tilvejebringer eller forstærker tematiske klynger af fakta eller fordømmelser,”* (Entman, 1993: 52). Jeg har desuden baseret vurderingen på brug af sprog, metaforer og prioriteringen af kilder og citater (Gamson og Modigliani, 1989).

3.5 Databehandling

For at kunne besvare den opstillede problemformulering er det selvsagt ikke nok blot at kode samtlige artikler. Den store datamængde, der kommer ud i den anden ende, skal også behandles for at give mening, og derfor har jeg for at skabe overblik over den samlede empiri benyttet mig af forskellige analyseværktøjer inden for den deskriptive statistik. Jeg har dog kun benyttet mig af ganske simple værktøjer, idet en blanding af søjle- og cirkeldiagrammer viste sig tilstrækkelig til at belyse de nødvendige sammenhænge i denne undersøgelse.

For overskuelighedens skyld valgte jeg at dele databehandlingen op i tre kategorier, der hver især rettede sig mod at illustrere tendenser på tre forskellige niveauer. I første omgang koncentrerede jeg mig således om at analysere empirien med henblik på at kunne udlede tendenser om den samlede mediedækning af BLM. Herefter fokuserede jeg på at udlede tendenser om, hvordan de enkelte medier dækkede BLM, og i samme ombæring valgte jeg at kategorisere de enkelte medier efter både politisk profil og medietype og skabte på den måde en række nye variable ved at lægge de eksisterende variable sammen. Den fremgangsmåde er nyttig, når man som i mit tilfælde gerne vil undersøge en række nye hypoteser (Eskjær og Helles, 2015: 100) – eksempelvis om de højreorienterede medier dækkede BLM anderledes end de venstreorienterede. I sidste runde af min databehandling lod jeg det geografiske fokus være den definerende variabel for at udlede tendenser om, hvorvidt det spiller en rolle for hvordan medierne dækker BLM (Bilag 1).

3.5.1 Gruppering efter medietype og politisk profil

Til at gruppere medierne efter politisk profil og medietype har jeg benyttet mig af Stig Hjarvards undersøgelse *Den politiske presse – en analyse af danske avisers politiske orientering*. Han beskriver først og fremmest, hvordan de politiske forskelle, der er forankret i det danske mediesystem, ikke alene kan aflæses på lederplads og i opinionsstof i aviserne, men også afspejles i mediernes journalistiske dækning – både hvad angår prioritering og vinkling (Hjarvard, 2007: 33). Derudover præsenterer han en gruppering af danske aviser baseret på deres læsers politiske orientering målt ved folketingsvalgene i 1997 og 2006, og det er disse grupperinger, jeg har valgt at adoptere. Jeg refererer i analysen til grupperingerne som henholdsvis de venstreorienterede,

neutrale/midterorienterede og de højreorienterede medier, men det er vigtigt at understrege, at opdelingen altså bygger på læsernes politiske orientering. Hertil bruger jeg også den opdeling, Hjarvard laver imellem klassiske dagblade og tabloidaviser, til at gruppere mine medier efter medietype. Hverken TV2.dk eller DR.dk er dog inkluderet i Hjarvards undersøgelse, hvorfor jeg har baseret deres politiske profil og medietype på det faktum, at der er tale om to public service-medier. Public service medier skal ifølge lovgivningen være upartiske (Kulturministeriet, 2020), og derfor har jeg kategoriseret TV2.dk og DR.dk som neutrale/midter-orienterede medier. Nedenfor ses et skema over de to typer grupperinger af de ti medier.

Alle medier, N = 342		
Berlingske, Jyllands-Posten, Weekendavisen, Kristeligt Dagblad, B.T. Ekstra Bladet, Politiken, Information, TV2.dk DR.dk		
Venstreorienterede medier, N = 62 Politiken Information	Neutrale/midterorienterede medier, N = 87 TV2.dk DR.dk	Højreorienterede Medier, N = 193 Berlingske Jyllands-Posten Weekendavisen Kristeligt Dagblad B.T. Ekstra Bladet
Dagblade, N = 193 Berlingske Jyllands-Posten Weekendavisen Kristeligt Dagblad Politiken Information	Public service medier, N = 87 TV2.dk DR.dk	Tabloidmedier, N= 62 B.T. Ekstra Bladet

Figur 6.1 Gruppering af medier

3.6 Metodiske begrænsninger

Selvom jeg i udførelsen af den kvantitative indholdsanalyse har taget en lang række metodiske forbehold for at sikre, at validiteten er så høj som mulig, så er der alligevel en række metodiske bias, som kan have påvirket undersøgelsens resultater. Først og fremmest var mediedækningen af

BLM i den udvalgte tidsperiode som allerede nævn ganske massiv, idet protesterne i USA i netop de uger var på sit højeste, og idet bevægelsen på samme tid for alvor gjorde opmærksom på sig selv i Danmark for første gang. Det kan have påvirket resultaterne, og det kan ikke udelukkes, at samme undersøgelse i to andre og mindre ”tilspidsede” uger ville have givet et andet resultat. Derudover er det vigtigt at notere, at hverken TV2.dk eller DR.dk i kraft af deres public service-roller bringer opinions- eller lederstof, som det er tilfældet i de klassiske printmedier. Denne detalje kan ligeledes have haft betydning for det samlede kildebillede, og på hvilke frames der kunne identificeres i deres artikler.

Det skal også nævnes, at selvom en del af undersøgelsens formål er at undersøge eventuelle forskelle på mediernes dækning af BLM, så kan det i nogen udstrækning være vanskeligt grundet stigende mediekonvergens (Finnemann, 2005), hvilket bl.a. ses ved den stigende brug af bureaustof og andre medier og journalister som kilder. Det kan betyde, at forskellene på de enkelte medier i højere grad kommer til udtryk på lederplads og i opinionsstof end i nyhedsartiklerne, men da undersøgelsen har inkluderet alle disse typer medieindhold, og ikke skelner mellem dem i kodningen, kan det ikke udledes i hvor høj grad denne bias gør sig gældende.

Afslutningsvis er det relevant at påpege, at BLM’s organisationsstruktur også kan have påvirket resultaterne. BLM er en decentral organisation, i USA har bevægelsen ikke nogen formel leder, og i Danmark er Bwalya Sørensen så vidt vides den eneste officielle talsperson. Derfor kan det være svært at identificere, hvem der foruden Bwalya Sørensen egentlig er repræsentanter for bevægelsen, og hvem der bare støtter op om budskabet og går med i demonstrationerne – det er en sløret linje, der adskiller de to. Det betyder også, at det kan have været svært for medierne at finde repræsentanter at tale med. I nogle tilfælde har de måske talt med en sort person til en demonstration, men idet det ikke er angivet, at der er tale om en officiel repræsentant, er denne ikke kodet som en BLM-kilde. Det kan have påvirket andelen af BLM-kilder i negativ retning, og resultaterne afspejler som bekendt ikke, i hvor høj grad medierne har forsøgt at indhente udtalelser fra officielle BLM-repræsentanter.

4. Analyse

I dette afsnit følger analysen af de resultater, som er udledt af den kvantitative indholdsanalyse. Afsnittet er primært tilegnet en præsentation af resultaterne, der giver et overblik over de tematiske mønstre i mediernes framing af BLM, deres brug af forskellige kildetyper og det geografiske fokus. Den diskuterende og mere analyserende gennemgang af resultaterne findes således først i det følgende diskussionskapitel. Jeg gennemgår resultaterne i tre afsnit med fokus på henholdsvis mediernes brug af forskellige kildetyper, deres framing af BLM og til sidst forskelle i geografisk fokus.

Selvom jeg har analyseret empirien for hvert enkelt medie i undersøgelsen for både kildebrug, framing og geografisk fokus, så har jeg for overskuelighedens skyld valgt kun at præsentere de væsentligste tendenser i resultaterne – de resterende diagrammer kan findes i rapportens bilag (Bilag 1). Tendenserne skal betragtes med det forbehold, at der er stor forskel på, hvor mange artikler hvert medie har udgivet i perioden, eksempelvis indeholder undersøgelsen kun 13 artikler fra Weekendavisen, mens Berlingske er afsender på 55 af artiklerne. Det samme gør sig gældende for grupperingerne af medierne efter politisk profil og medietype, hvor eksempelvis de højreorienterede medier er afsender på 193 artikler, mens de venstreorienterede kun står for i alt 62 artikler, og dagbladene står eksempelvis for 193 artikler, mens public service-medierne er afsender på 87 artikler.

4.1 Fordelingen af Bipoc-kilder

Med udgangspunkt i samplen (N=342) viser nedenstående cirkeldiagram (figur 1.1), at ud af de 963 kilder, som udgør det samlede antal kilder for hele mediedækningen, er kun 222 kilder bipoc, hvilket svarer til 23 procent. Det andet cirkeldiagram (figur 1.2), der afspejler fordelingen af bipoc-kilder i det samlede antal artikler, viser dog, at der er benyttet bipoc-kilder i 40 procent af de 342 artikler. Det betyder altså, at selvom andelen af bipoc-kilder er meget lav, så er de fordelt på et relativt højt antal af artikler.

Fig. 1.1

Fordeling af bipoc i kilder N=963

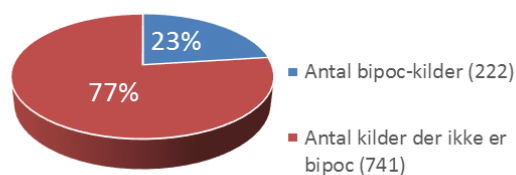
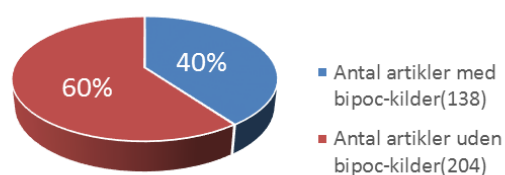

Fig. 1.2

Fordeling af bipoc i artikler N=342

4.1.1 Flest bipoc-kilder i de venstreorienterede medier

Fordelingen af bipoc-kilder i de enkelte medier (Bilag 1) og i mediegrupperingerne (Figur 1.3-1.8) vises, ligesom det var tilfældet i figurerne ved den samlede mediedækning, både relativt i forhold til antallet af kilder og i forhold til antallet af artikler.

Fig. 1.3

Fordeling af bipoc-kilder i venstreorienterede medier N=192

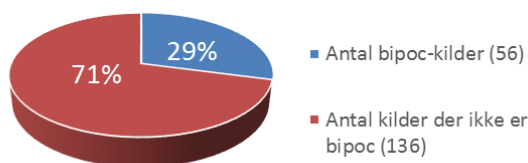

Fig. 1.4

Fordeling af bipoc-kilder i artikler i venstreorienterede medier N=62

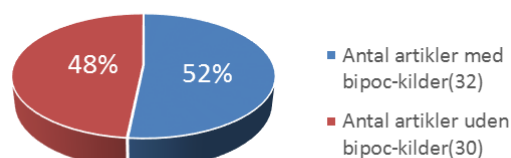

Fig. 1.5

Fordeling af bipoc-kilder i neutrale/midterorienterede medier N=253

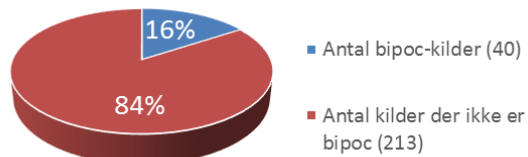

Fig. 1.6

Fordeling af bipoc-kilder i artikler i neutrale/midterorienterede medier N=87

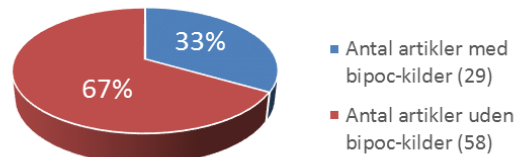

Fig. 1.7

Fordeling af bipoc-kilder i højreorienterede medier N=518

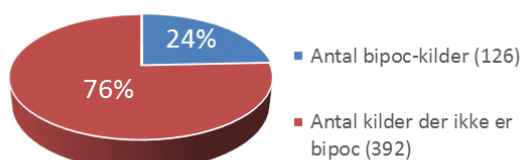
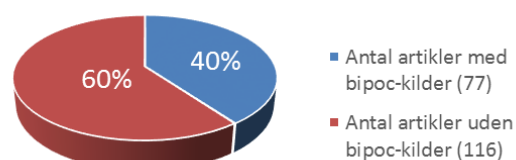

Fig. 1.8

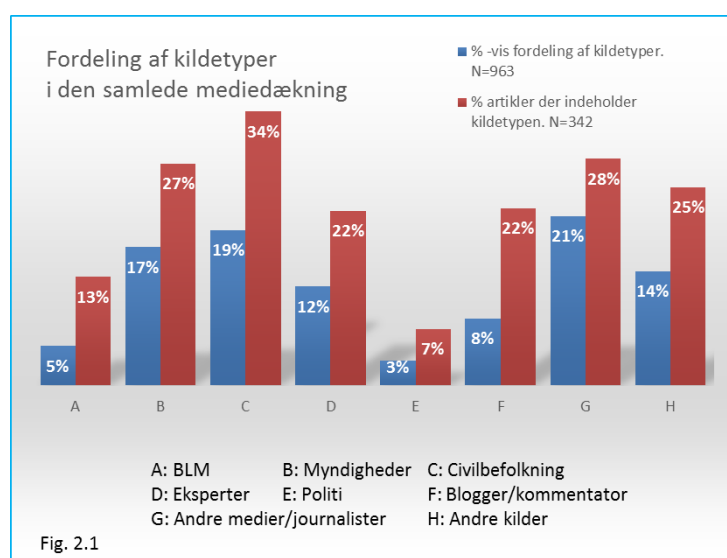
Fordeling af bipoc-kilder i artikler i højreorienterede medier N=193

Først og fremmest viser cirkeldiagrammerne, at de venstreorienterede bruger flest bipoc-kilder, således er 29 procent af deres benyttede kilder bipoc, mens der i over halvdelen, 52 procent, af deres artikler er citeret en bipoc-kilde. Til sammenligning er 16 procent af de neutrale/midterorienterede mediers kilder bipoc, og de er fordelt ud over 33 procent af deres artikler. Hos de højreorienterede medier udgør bipoc-kilderne 24 procent af det samlede antal kilder, og der er repræsenteret en bipoc-kilde i 40 procent af deres artikler. Grupperingen efter medietype (Bilag 1) viser desuden, at det er public service-medierne, der bruger færrest bipoc-kilder, idet der er tale om de samme to medier, nemlig TV2.dk og DR.dk, og at dagbladene bruger flest idet 25 procent af deres kilder er bipoc, og i 46 procent af deres artikler er der citeret en bipoc-kilde.

4.2 Fordeling af kildetyper

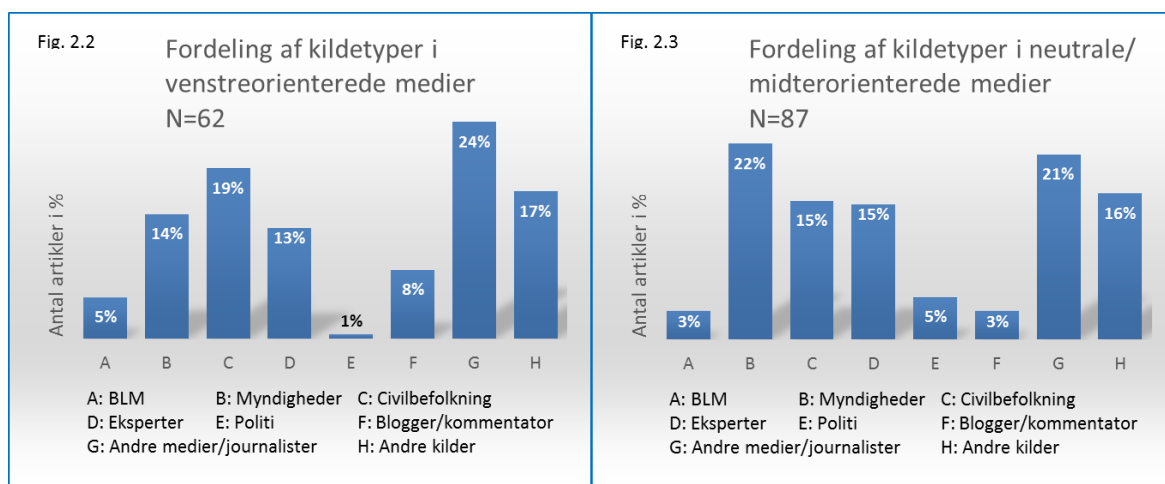
Nedenstående søjlediagram (Figur 2.1) viser fordelingen af kildetyper for den samlede mediedækning og for at undgå, at der tegnes et skævt billede af brugen af kilder, er både den procentvise andel ud af det samlede antal kilder angivet samt den procentvise andel af artiklerne hvori kildetypen forekommer.

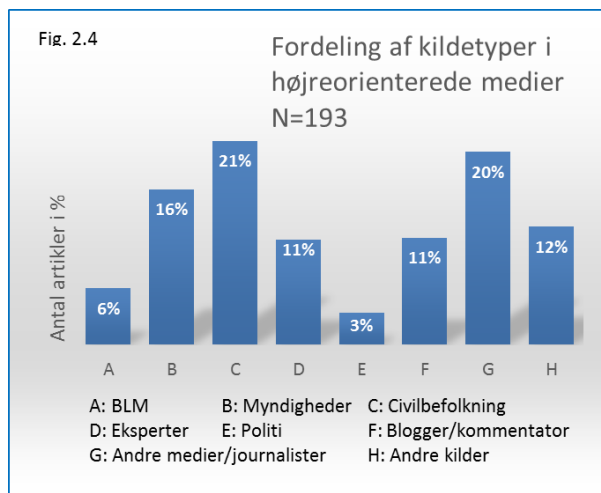

Af diagrammet fremgår det først og fremmest, at kilder fra BLM kun udgør fem procent af det samlede antal kilder og er repræsenteret i 13 procent af alle artikler. Det er kun kilder fra politiet der er lavere repræsenteret, idet de er fundet i syv procent af artiklerne og udgør tre procent ud af det

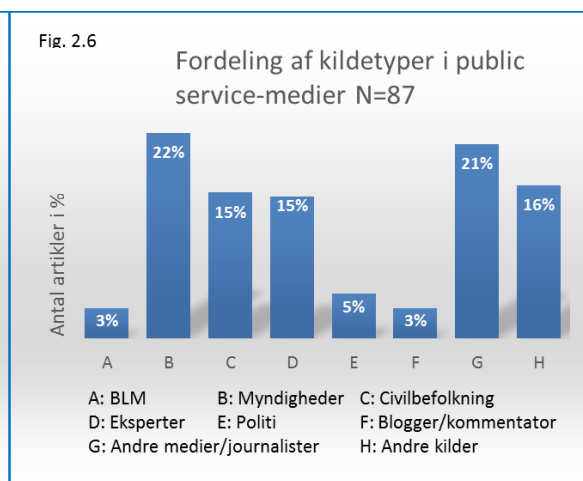
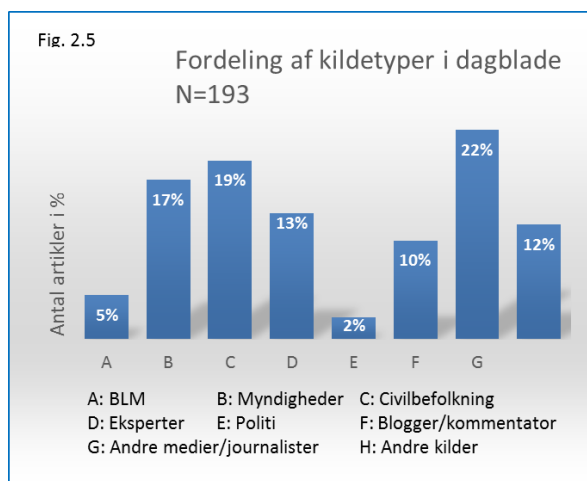
samlede antal kilder, hvilket må siges at være iøjnefaldende, idet politiet har fået utrolig meget taletid i den amerikanske dækning af BLM (Kilgo, Mourao og Sylvie, 2018: 425). Den lave repræsentation af kilder fra BLM er derimod helt i tråd med den eksisterende forskning og stemmer eksempelvis helt overens med Kilgo, Mourao og Sylvies resultater, der ligeledes viser, at demonstranter fra BLM kun i meget ringe grad fik lov at komme til orde (Kilgo, Mourao og Sylvie, 2018: 426). Dog er det ulig Umamaheswars fund, der i sit studie af BLM-demonstrationerne fra 2016 fandt, at repræsentanter fra BLM faktisk udgjorde en betydelig del af de benyttede kilder (Umamaheswars, 2020: 6). Den mest benyttede kildetype er andre medier/journalister, der udgør 21 procent af det samlede antal kilder og er fundet i 28 procent af artiklerne. Kategorien er tæt fulgt op af kildetypen civilbefolkning, som udgør 19 procent af det samlede antal kilder og er repræsenteret i 34 procent af artiklerne. Netop den store brug af kilder fra civilbefolkningen er som bekendt kendetegnende for protestparadigmet (McLeod og Hertog, 1999: 315ff), og lægger sig derudover tæt op ad både Leopold og Bells og Umamaheswars resultater omkring kildebrug, idet de beskriver hvordan civile tilskuere i bredt omfang fik lov at ytre sig negativt om BLM-demonstrationerne (Umamaheswars, 2020; Leopold og Bell, 2017). Den tredjemest benyttede kildetype er myndigheder, som udgør 17 procent af det samlede antal kilder og er identificeret i 27 procent af artiklerne. Dette resultat minder ligeledes om den allerede eksisterende forskning, idet både Kilgo, Mourao og Sylvie, Umamaheswar og Leopold og Bell fandt, at de officielle kilder var meget højt repræsenteret (Kilgo, Mourao og Sylvie, 2018; Umamaheswar, 2020; Leopold og Bell, 2017). Eksperterne udgør 12 procent af det samlede antal kilder, mens de bliver brugt i 22 procent af alle artikler, og lige efter følger bloggerne/kommentatorerne, der ligeledes er citeret i 22 procent af artiklerne men kun udgør 8 procent af det samlede antal kilder.

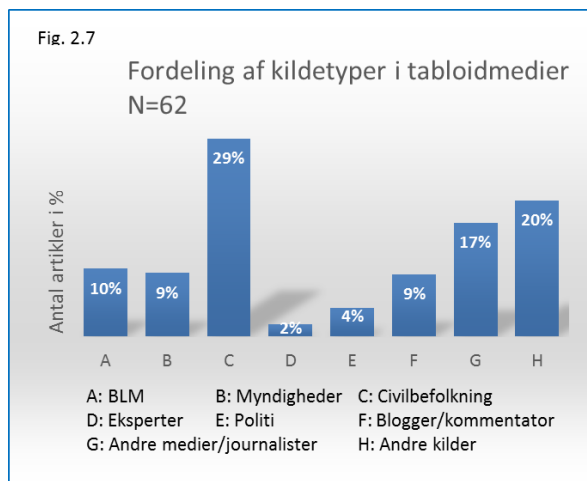
4.2.1 Tabloidmedierne benytter flest kilder fra civilbefolkningen

Diagrammerne, der viser fordelingen af kildetyper i de højre-, venstre- og neutrale/midterorienterede medier (Figur 2.2-2.4), vidner om, at selvom der er forskel på kildeforbruget, så er udsvingene overordnet set ikke betragtelige. Hos de højreorienterede medier udgør BLM-kilderne seks procent, mens de hos de venstreorienterede udgør fem procent og hos de neutrale/midterorienterede tre procent. Udsvingene er en smule større, når man ser på grupperingen efter medietype (Figur 2.5-2.7), hvor BLM-kilderne i public service-medierne udgør tre procent, mens de udgør fem procent i dagbladene og ti procent i tabloidmedierne. Den største spredning finder man dog, når man ser på figurerne for de enkelte medier (Bilag 1), her er Berlingske det medie, der citerer flest BLM-kilder nemlig 17 procent efterfulgt af Ekstra Bladet, hvor de udgør 12 procent. I den anden ende af spektret ligger Weekendavisen og TV2, hvor kilder fra BLM i begge tilfælde kun udgør tre procent af det samlede antal kilder.

Public service-medierne bruger den største procentvise andel af myndighedskilder, nemlig 22 procent, mens de hos dagbladene udgør 17 procent og hos tabloidmedierne kun ni procent. Disse udsving kan selvsagt også aflæses hos de enkelte medier, hos TV2 udgør myndighedskilderne 24 procent, hvilket er den største procentvise andel, hos DR, der bruger næstflest, udgør de 19 procent, mens de hos Berlingske, der benytter færrest, kun udgør tre procent.

De højreorienterede medier er dem, der benytter flest kilder fra civilbefolkningen, de udgør 21 procent, mens de venstreorienterede benytter næsten lige så mange, nemlig 19 procent, og de neutrale/midterorienterede bruger 15 procent. Ser man på kategoriseringen efter medietype, så skiller brugen af kilder fra civilbefolkningen sig betydeligt ud hos tabloidmedierne, hvor den udgør 29 procent, mens den udgør henholdsvis 15 og 19 procent hos public service-medierne og hos dagbladene. Fokuserer man på de enkelte medier, skiller Ekstra Bladet sig særligt ud, idet kildetyperne her udgør hele 46 procent. Herefter følger Jyllands-Posten, hvor den udgør 29 procent, efterfulgt af Berlingske og Politiken, hvor den står for henholdsvis 27 procent og 25 procent.

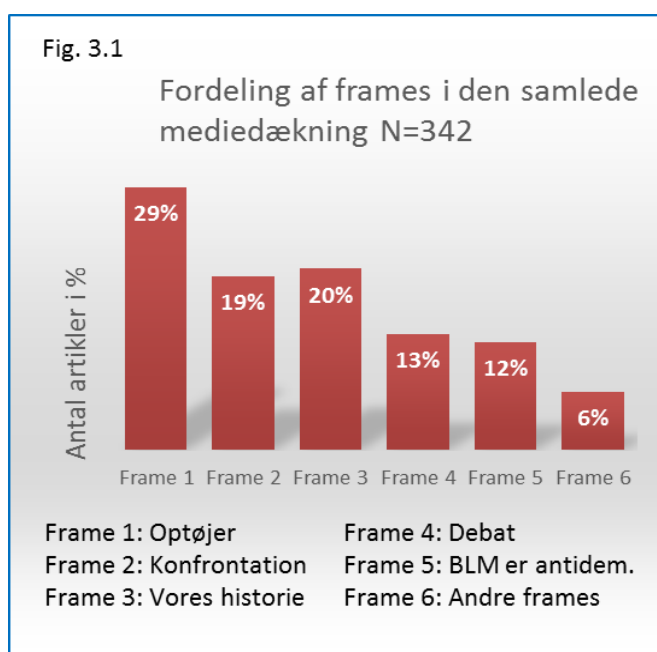
Brugen af eksperter svinger kun en smule på tværs af de politiske grupperinger af medierne, fra de neutrale/midterorienterede, der bruger flest, og hvor de udgør 15 procent, over de venstreorienterede der bruger 13 procent til de højreorienterede, hvor de udgør 11 procent. Derimod er der stor forskel på tværs af medietyper, idet eksperterne hos dagbladene og public service-medierne udgør henholdsvis 13 og 15 procent, mens de kun udgør to procent i tabloidmedierne. Kristeligt Dagblad og Information benytter flest ekspertkilder, henholdsvis 18 og 16 procent, mens Ekstra Bladet slet ingen bruger. Til sidst kan det kort noteres, at kildetyperne andre

medier/journalister hos nærmest samtlige medier udgør en væsentlig andel, mens kilder fra politiet omvendt udgør meget få procent hos alle med undtagelse af Berlingske, hvor de udgør hele 14 procent.

4.3 Framingen af BLM

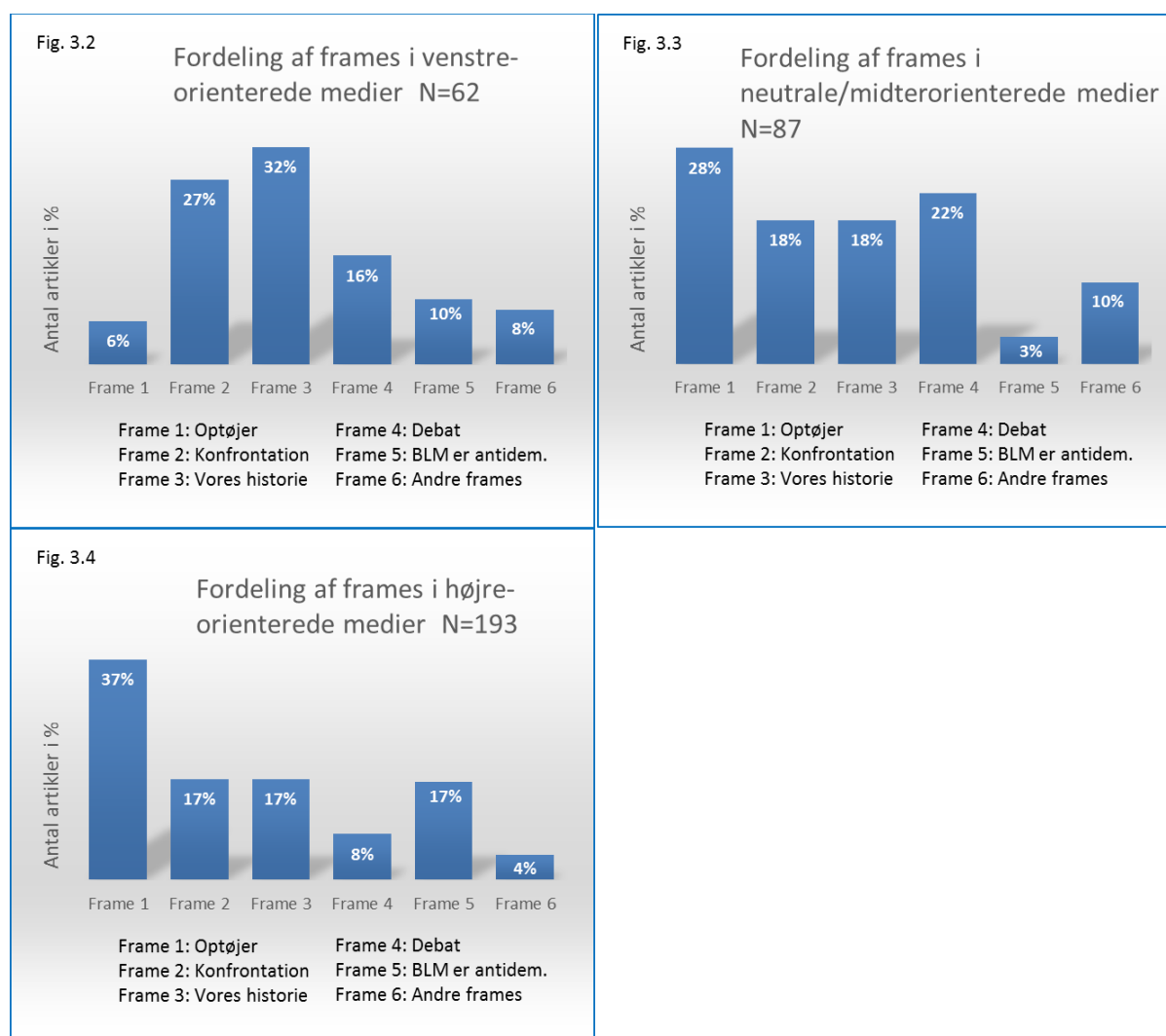
Antallet af nyhedsartikler fordelt på de seks forskellige frames (Figur 3.1) viser tydeligt, at optøjer-ramen er identificeret i flest artikler svarende til i alt 29 procent. Det betyder med andre ord, at medierne i højere grad end noget andet beskriver BLM-demonstranterne som voldelige og afvigende og som vandaler og en potentiel trussel mod samfundet. Med Hertog og McLeods beskrivelse af netop den frame i baghovedet er det resultat ikke så overraskende, idet de tydeligt beskriver, at optøjer-ramen generelt var den mest brugte frame i mediedækningen af protestgrupper (Hertog og McLeod, 1999). Resultatet lægger sig ligeledes tæt op ad det, som både Leopold og Bell og Kilgo, Mourao og Sylvie beskriver, idet optøjer-ramen også i disse to undersøgelser af BLM var dominerende, (Leopold og Bell, 2017; Kilgo, Mourao og Sylvie, 2018).

Mere overraskende er det, at den frame, der er identificeret næstflest gange, er vores historie-ramen, der er fundet i 20 procent af artiklerne. Det er kun Umamaheswar, der i samme grad beskriver, at demonstranterne i hendes undersøgelse fik lov at sætte ord på egne historier og følelser (Umamaheswar, 2020 6f), mens den resterende forskning vidner om det stik modsatte.

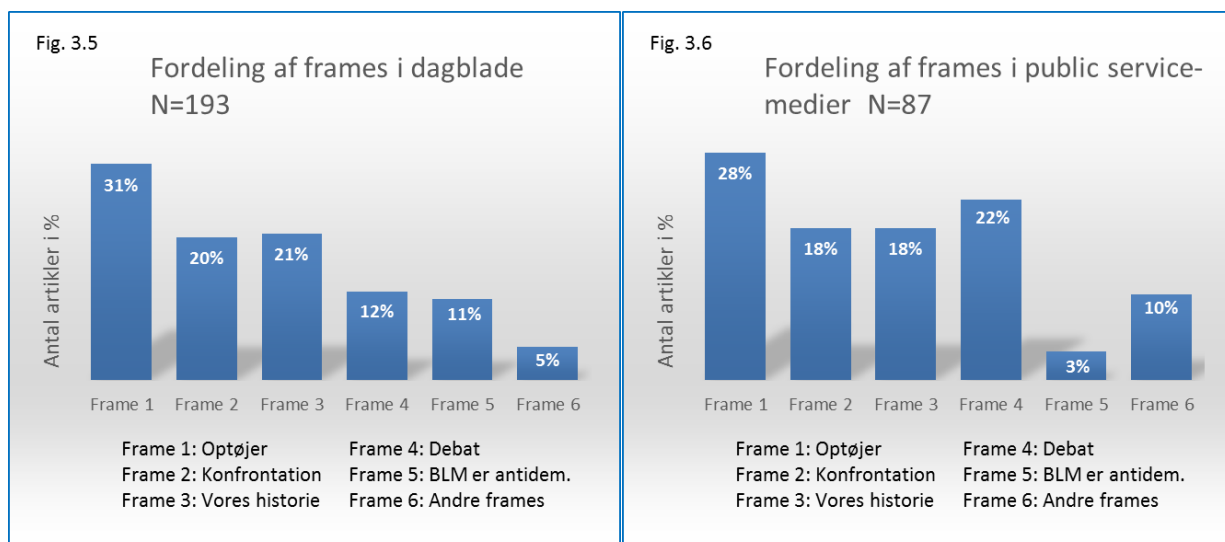
Vores historie-rammen følges tæt op af konfrontations-rammen, der udgør 19 procent af artiklerne, og i tråd med Hertog og McLeods forudsigelser følger debat-rammen som den næstmindst identificerede af de generiske frames, der udgør 13 procent af alle artiklerne. Den mest specifikke frame og den eneste der ikke er opstillet på baggrund af teorien nemlig BLM er antidemokratiske-rammen, er den frame, der er fundet i færrest artikler og udgør således 12 procent.

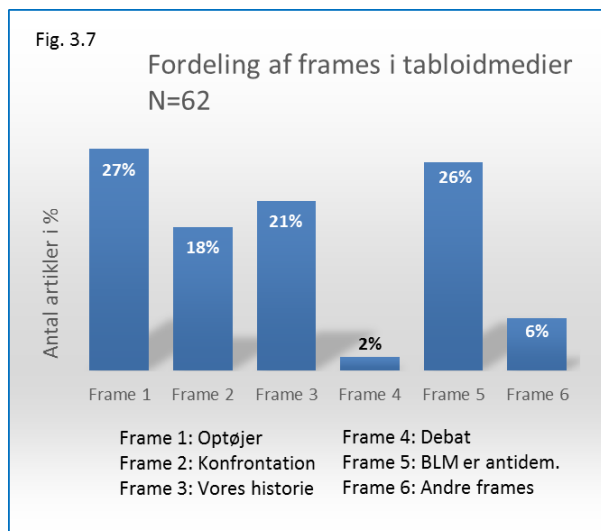
4.3.1 De højreorienterede framer BLM mest kritisk

Ovenstående grafer, der viser fordelingen af frames i medierne opdelt efter politisk profil (figur 3.2-3.4), afspejler tydeligt, at der er markante forskelle på, hvordan de enkelte medier framer BLM. De højreorienterede medier benytter sig i højere grad af optøjer-rammen end de øvrige medier, og den er

identificeret i hele 37 procent af deres 193 artikler. Weekendavisen, Berlingske og Jyllands-Posten er de medier, der benytter sig mest af framen, den er således fundet i henholdsvis 46, 44 og 42 procent af deres artikler. Til sammenligning er optøjer-framen kun identificeret i seks procent af de venstreorienterede mediers artikler - herunder fem procent i Information og syv procent i Politiken. Framen er desuden fundet i 28 procent af artiklerne i de neutrale/midterorienterede medier. Der er ligeledes stor forskel på brugen af vores historie-framen, den er identificeret i 32 procent af artiklerne fra de venstreorienterede medier, mens den kun er fundet i 17 procent af artiklerne i de højreorienterede og 18 procent af artikler i de neutrale/midter-orienterede medier. Politiken er det medie, hvor framen er hyppigst identificeret og udgør her 35 procent af artiklerne efterfulgt af Information og DR, hvor framen hos begge medier er fundet i 26 procent af artiklerne. Til sammenligning udgør framen kun 11 procent af Jyllands-Postens artikler. De venstreorienterede medier er også dem, der benytter konfrontations-framen mest. Den er identificeret i 27 procent af deres artikler, mens den er fundet i henholdsvis 17 og 18 procent af de højreorienterede og de neutrale/midterorienterede mediers artikler.

Ser man på brugen debat-ramen, så topper de neutrale/midterorienterede medier, idet rammen her udgør 22 procent af artiklerne, mens den kun er fundet i 16 procent af de venstreorienterede mediers artikler. Hos Information, der benytter rammen mest, udgør den 26 procent, mens den hos public service-medierne DR og TV2 udgør henholdsvis 23 og 21 procent. Værst står det til med brugen af debat-ramen hos tabloidmedierne, idet den her kun er fundet i to procent af artiklerne. Derudover er debat-ramen fundet færrest gange i de højreorienterede medier, hvor andelen kun udgør otte procent af alle artiklerne, og herunder står det faktisk værst til i Weekendavisen, hvor rammen slet ikke er fundet i nogen af artiklerne. Slutteligt er der ligeledes relativ stor forskel på brugen af BLM er antidemokratiske-rammen. Den er fundet i 17 procent af artiklerne, der har højreorienterede medier som afsender, mens den udgør 10 procent af artiklerne fra de venstreorienterede og kun tre procent af de neutrale/midterorienterede mediers artikler. De to tabloidmedier B.T. og Ekstra Bladet skiller sig igen ud, idet de bruger rammen meget mere end de øvrige medier – den udgør henholdsvis 22 og 31 procent, mens den til sammenligning kun er fundet i to procent af TV2's artikler og fem procent af Informations artikler.

4.3.2 Flest bipoc-kilder i vores historie-rammen

Der er både forskel på, hvor stor andelen af bipoc-kilder er inden for de enkelte frames og på, hvilke kildetyper der bliver brugt mest. Nedenstående tabel (Figur 4.1) viser, at andelen af bipoc-kilder er lavest i de historier, hvor optøjer-rammen er identificeret. Her udgør de kun syv procent af alle kilderne. Til sammenligning er den størst i artikler, hvor vores historie-rammen er fundet. Her udgør andelen af bipoc-kilder 58 procent. Lidt overraskende er andelen af bipoc-kilder også relativt

høj i BLM er antidemokratiske-framen, hvor den udgør 39 procent. Forklaringen skal sandsynligvis findes i det faktum, at mange af historierne enten viderebringer Bwalya Sørensen's udtalelser fra demonstrationen, eller at medierne har indhentet citat fra hende, idet historierne som bekendt behandler hendes person meget negativt. Dette bliver behandlet yderligere i diskussionen.

Frame	Optøjer	Konfrontation	Vores historie	Debat	BLM er anti.dem.	Andet
Antal kilder	232	236	168	225	84	18
Heraf bipoc-kilder	16	36	97	38	33	2
Antal bipoc-kilder i %	7%	15%	58%	17%	39%	11%

Fig. 4.1 Fordeling af bipoc-kilder på frames

De seks figurer nedenfor viser, at der er store udsving i, hvilke kildetyper, der dominerer de forskellige frames (figur 4.2-4.7). I den mest identificerede frame, optøjer-framen, udgør myndighedskilder den største procentvise andel af alle de benyttede kilder, nemlig 27 procent. Det samme gør sig gældende for historier, hvor konfrontationsframen er identificeret, her udgør kilder fra myndighederne 24 procent, mens andre medier/journalister bliver brugt næsten lige så meget nemlig 23 procent. I vores historie-framen udgør kilder fra civilbefolkningen den største procentvise andel, hele 39 procent, mens andre medier/journalister også her udgør en stor del, nemlig 32 procent. Andelen af BLM-kilder udgør på tværs af næsten alle frames en meget lille andel, og det bemærkelsesværdige er, at ikke engang i historier, hvor debatframen er den dominerende frame, udgør BLM-kilder nogen betydelig andel. BLM udgør kun 4 procent af alle kilder i historier, hvor debat-framen er fundet, mens andre medier/journalister udgør hele 30 procent efterfulgt af eksperterne, der udgør 18 procent. I historier hvor BLM er antidemokratiske-framen er dominerende, udgør BLM-kilder til gengæld 21 procent og er den mest benyttede kildetype lige efter civilbefolkning, som udgør 26 procent. Som beskrevet under fordelingen af bipoc-kilder skyldes den store andel af BLM-kilder sandsynligvis, at Bwalya Sørensen bliver citeret utrolig meget, idet historierne handler om hende.

Fig. 4.2

Fordeling af kildetyper i
232 kilder i artikler med
frame "optøjer"
N=100

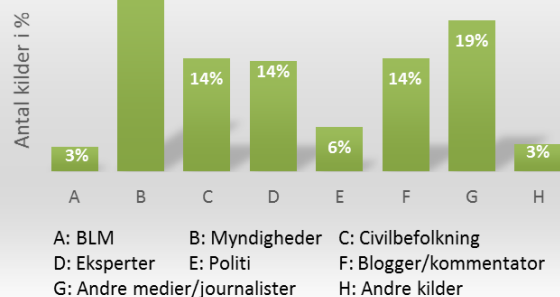

Fig. 4.3

Fordeling af kildetyper i
236 kilder i artikler med
frame "konfrontation"
N=66

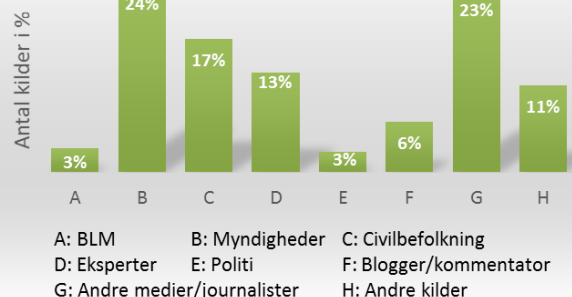

Fig. 4.4

Fordeling af kildetyper i
168 kilder i artikler med
frame "vores historie"
N=69

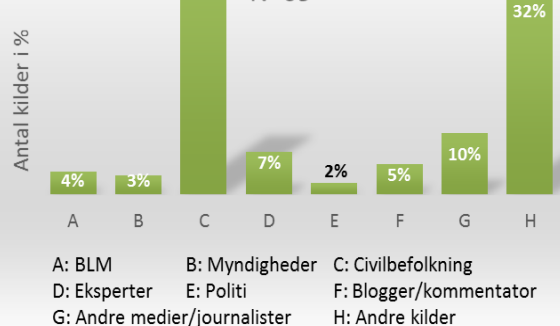

Fig. 4.5

Fordeling af kildetyper i
225 kilder i artikler med
frame "debat"
N=44

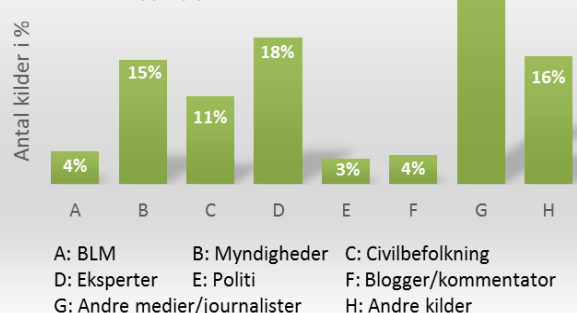

Fig. 4.6

Fordeling af kildetyper
i 84 kilder i artikler med
frame "BLM er antidem."
N=41

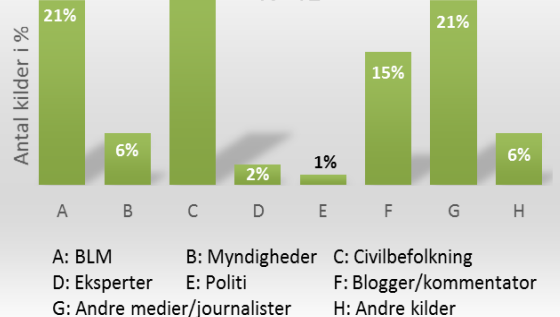
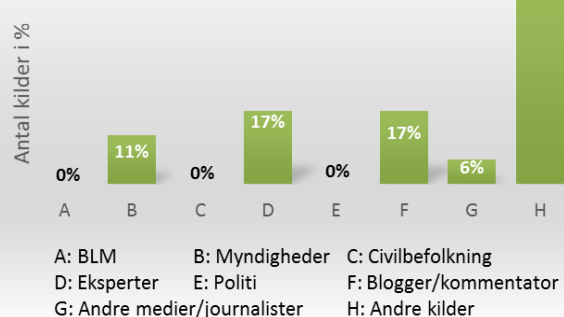

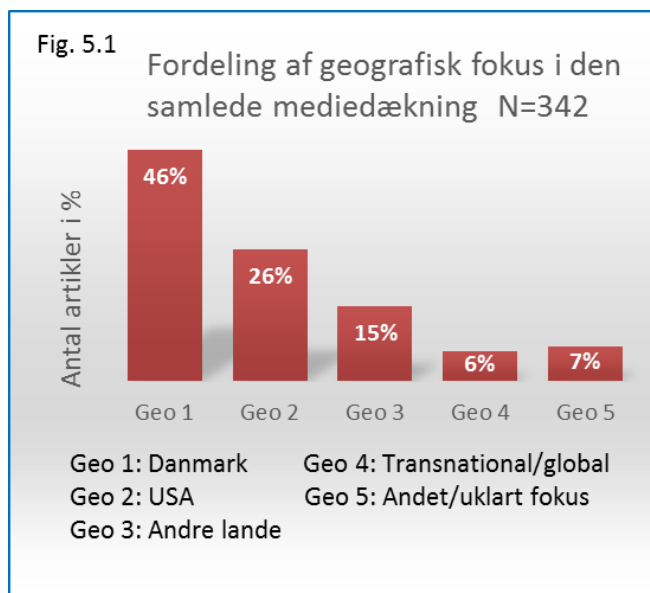
Fig. 4.7

Fordeling af kildetyper
i 18 kilder i artikler med
frame "Andre"
N=22

4.4 Geografisk fokus

Ikke overraskende omhandler størstedelen af de 342 artikler BLM i Danmark svarende til i alt 46 procent, mens 26 procent af artiklerne fokuserer på BLM-oprøret i USA. 15 procent af artiklerne omhandler BLM i andre lande, og hertil kan det noteres, at nogle af de lande, der blev skrevet mest om, bl.a. var Storbritannien og Tyskland. Historier, hvor BLM bliver beskrevet som et transnationalt eller globalt fænomen, udgør kun seks procent af det samlede antal artikler (figur 5.1).

De højreorienterede medier har markant større fokus på BLM i Danmark end nogen af de andre medier, således fokuseres der i 59 procent af deres artikler på gruppens aktiviteter i Danmark (figur 5.6-5.8). I denne kategori topper Ekstra Bladet listen, idet hele 73 procent af mediets artikler omhandler BLM i Danmark efterfulgt af Berlingske hvor tallet er 65 procent. Hos både de neutrale/midter-orienterede medier og de venstreorienterede medier bliver der skrevet mere om BLM i USA end i Danmark, i førstnævnte handler 36 procent af artiklerne om BLM i USA og 29 procent om BLM i Danmark, i sidstnævnte er tallene 42 procent mod 32 procent. Herunder skiller særligt Information sig ud, idet 58 procent af mediets artikler har USA som fokus, mens kun 11 procent fokuserer på Danmark. Det kan desuden kort nævnes, at public service-medierne er dem, der fokuserer mest på BLM i andre lande.

Fig. 5.6 Fordeling af geografisk fokus i venstreorienterede medier N=62

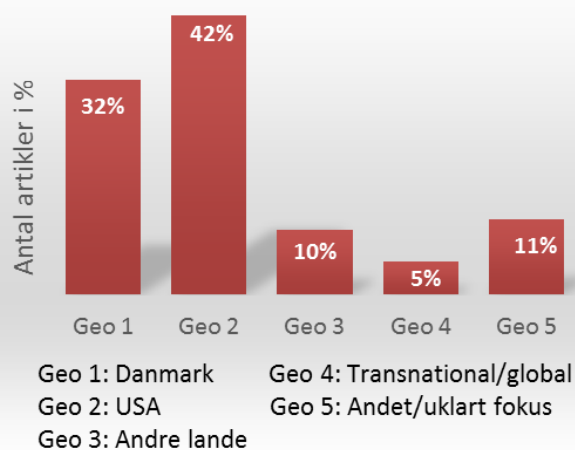

Fig. 5.7 Fordeling af geografisk fokus i neutrale/midterorienterede medier N=87

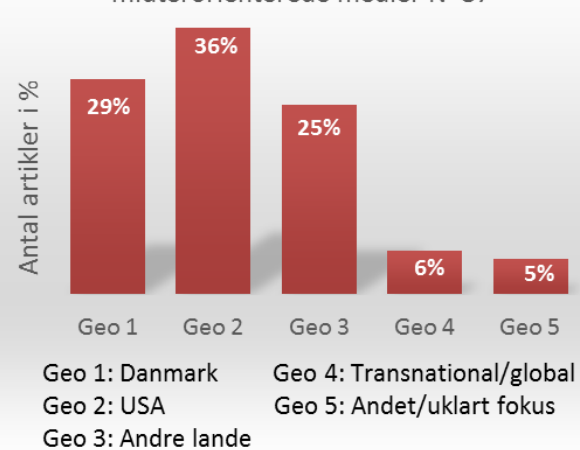
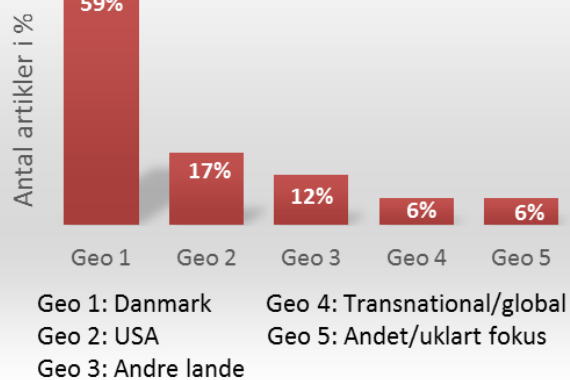

Fig. 5.8 Fordeling af geografisk fokus i højreorienterede medier N=193

4.4.1 Flest BLM-kilder i artikler med dansk fokus

Fordelingen af bipoc-kilder på geografisk fokus (Bilag 1) viser, at i de artikler, der omhandler BLM i Danmark, udgør bipoc-kilderne 28 procent af alle kilder, mens 41 procent af artiklerne indeholder en eller flere bipoc-kilder. Til sammenligning udgør bipoc-kilderne 46 procent af kilderne i de artikler, der har amerikansk fokus og i 50 procent af artiklerne, er der repræsenteret en bipoc-kilde.

Resultaterne viser desuden, at der bliver benyttet flere kilder fra BLM i artikler med dansk fokus end i artikler med noget andet geografisk fokus (Bilag 1). I de historier, der handler om BLM i Danmark, udgør andelen af BLM-kilder således 10 procent, mens de til sammenligning kun udgør to procent i historierne der handler om BLM i USA. Derudover er den procentvise andel af

myndighedskilder ca. den samme i artikler med dansk og amerikansk fokus, henholdsvis 18 og 19 procent, mens andelen af kilder fra civilbefolkningen er noget større i artikler, der handler om BLM i Danmark, nemlig 26 procent, end i artiklerne om BLM i USA, hvor de udgør 19 procent.

Figurene afspejler overordnet set, at artikler med udenlandsk fokus altså med fokus i både USA, andre lande og med globalt/transnationalt fokus benytter væsentlig flere andre medier/journalister som kilder end historierne med dansk fokus.

Fig. 5.27

Geografisk fokus: Danmark Fordeling af frames N=158

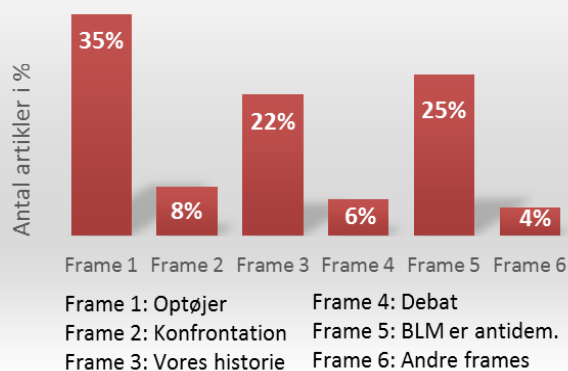

Fig. 5.28

Geografisk fokus: USA Fordeling af frames N=90

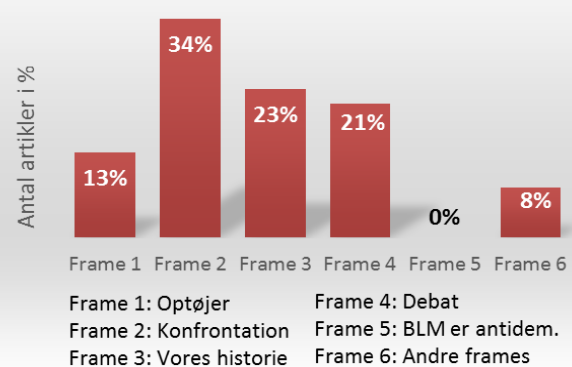

Fig. 5.29

Geografisk fokus: Andre lande Fordeling af frames N=51

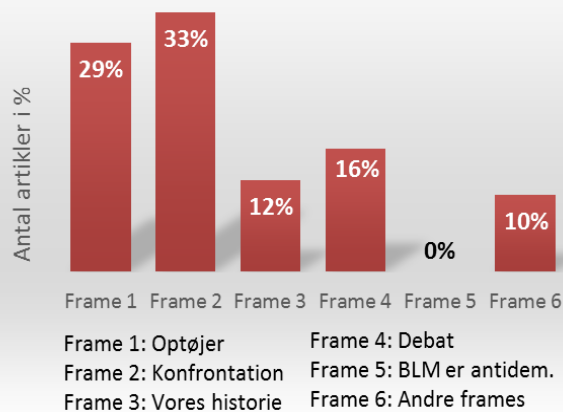
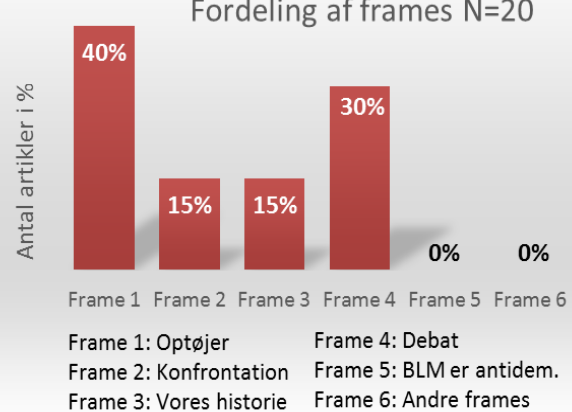
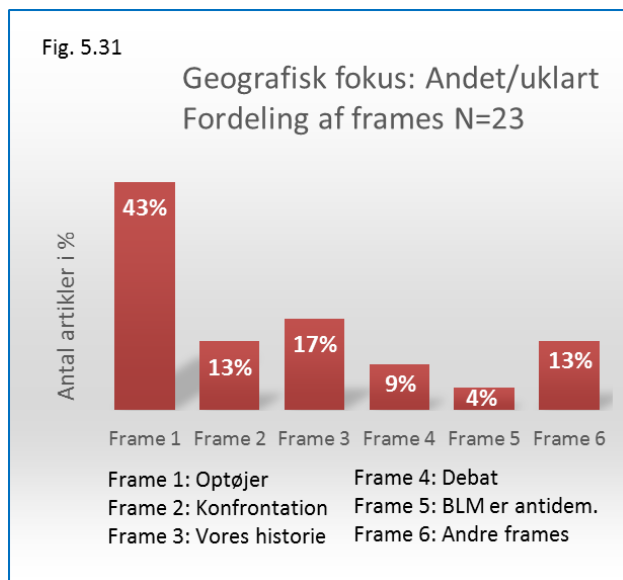

Fig. 5.30

Geografisk fokus: Transnational/global Fordeling af frames N=20

Afslutningsvis afspejler ovenstående diagrammer (figur 5.27-5.31), at optøjer-ramen bliver brugt væsentligt mere i artikler, der omhandler BLM i Danmark, end i artikler, der handler om BLM i USA. Ramen udgør 35 procent af artiklerne med dansk fokus og 13 procent af artiklerne med amerikansk fokus. Det omvendte gør sig gældende for konfrontationsramen, der udgør otte procent af artiklerne med dansk fokus og 34 procent af artiklerne med amerikansk fokus. Det er ligeledes disse to frames, der dominerer artiklerne om BLM i andre lande. De udgør henholdsvis 29 og 33 procent. Ramen vores historie bliver brugt nogenlunde lige meget på tværs af dansk og amerikansk fokus, henholdsvis 22 og 23 procent, mens debat-ramen udgør en markant større del af artiklerne med amerikansk fokus, 21 procent, end dem med dansk fokus, hvor den kun udgør seks procent. Dog topper andelen af historier, hvor debatramen er fundet, i de artikler der fokuserer på BLM som et globalt/transnationalt fænomen, her er rammen identificeret i hele 30 procent af artiklerne.

5. Diskussion

I det følgende diskuterer jeg undersøgelsens resultater med henblik på at kunne besvare de opstillede undersøgelsesspørgsmål. Spørgsmålene danner grundlag for diskussionens opbygning, og første del er således en diskuterende analyse af, hvilke kilder de danske medier brugte i dækningen af BLM, hvordan de blev brugt og særligt hvilken betydning, det havde for dækningen. Anden del fokuserer på, hvordan medierne framede BLM, og hvilken betydning det havde for dækningen. Tredje del tager udgangspunkt i de forskelle, der er identificeret, i både framing og kildebrug i de

forskellige geografiske fokuser. I samtlige afsnit inddrages den relevante teori, og slutteligt i kapitlet følger et kort afsnit om, hvordan og i hvor høj grad undersøgelsens resultater kan overføres til mediedækning af protestgrupper i mere generelle former.

5.1 Myndighederne og civilbefolkningen definerer problemerne

Resultaterne af undersøgelsen viser, at den danske mediedækning af BLM i de to undersøgte uger på adskillige parametre lægger sig tæt op ad protestparadigmet (Hertog og McLeod, 1999). Det viser sig bl.a. ved, at BLM næsten ikke kommer til orde – det gør derimod kilder fra civilbefolkningen og fra myndighederne. Groft sagt blev der akkurat som beskrevet i litteraturen (Kilgo, Mourao og Sylvie, 2018, Umamaheswar, 2020, Leopold og Bell, 2017) skrevet spalte op og spalte ned om bevægelsen, men ikke talt ret meget med dem, der stod bag. I den henseende er det dog vigtigt at tilføje, at BLM Danmark på det pågældende tidspunkt var meget løst organiseret, og flere artikler vidner om, at journalister forsøgte at gennemskue strukturen og forsøgte at få formanden eller andre repræsentanter i tale uden held (Jyllands-Posten, 11.06.20). Men de forhold rykker ikke ved, at slutresultatet er, at det i vid udstrækning er civilbefolkningen, folk fra myndighederne og andre medier og journalister der dominerer som kilder og dermed får lov til i følge den eksisterende forskning at definere problemstillingerne og BLM's bevæggrunde og formål.

Ser man bort fra andre medier/journalister, som jeg vender tilbage til, så er det civilbefolkningen altså helt almindelige borgere, der fylder mest i kildebilledet. Det er endnu et karaktertræk ved protestparadigmet, og følger man argumenterne, der er fremsat i litteraturen, er det særdeles problematisk, idet den almindelige borger ofte har en meget begrænset viden om sagen, og idet medierne har en tendens til at udvælge de mest kontroversielle udtalelser og beskrive dem som repræsentative for hele befolkningen, (Hertog og McLeod, 1999). Hertil kan det noteres, at det særligt er tabloidmedierne, der bruger mange kilder fra civilbefolkningen, og de går som bekendt ikke af vejen for at lave såkaldte clickbait-historier. Man kan derfor argumentere for, at netop de kunne være tilbøjelige til at udvælge de mest kontroversielle udtalelser, men da jeg ikke har undersøgt, hvordan de danske medier specifikt framede civilbefolkningens udtalelser om BLM, kan jeg selvsagt ikke udlede, om det er tilfældet. Men jeg kan dog konstatere, at der er rigtig mange eksempler at finde blandt de undersøgte artikler på, at helt almindelige danskere udtaler sig i stærkt negative vendinger om BLM. Eksempelvis skriver en borger følgende i et læserbrev:

“Når man ser på ligegyldigheden i forhold til coronasikkerhed ved søndagens demonstration i København, der samlede flere end 15.000 deltagere, ville det måske være mere passende, hvis bevægelsen kaldte sig "Black lives matter, old ones don't", (Jyllands-Posten, 10.06.20).

En anden udtaler om BLM's formand, at *“Hun skader den gode sag mere, end hun gavner”*, (Ekstra Bladet, 12.06.20). Holder man det sammen med den begrænsede brug af kilder fra BLM, er det nok rimeligt at argumentere for, at det på mange måder er problematisk, at medierne lader så mange historier bygge på udtalelser fra den almindelige befolkning og ikke på udtalelser fra bevægelsen. På den anden side er det vigtigt at tilføje, at den kildetype som Hertog og McLeod kalder ”tilskuere” ikke er hundrede procent kompatibel med min opstillede kategori ”civilbefolkning”, og at der i denne undersøgelse ikke nødvendigvis kun er tale om udenforstående tilskuere, der bare giver deres besyv med uden at vide noget om BLM. Eksempelvis er mange af bipoc-kilderne også kodet som civilbefolkning, idet mange af dem, der fortæller om egne oplevelser med racisme og diskrimination, er helt almindelige borgere.

Tager man argumentationen et skridt videre, kunne man foranlediges til at sætte spørgsmålstegn ved, om det nødvendigvis er entydigt skadeligt for mediedækningen at bygge historierne på udsagn fra civilbefolkningen, når det som i dette tilfælde i høj grad er et emne, der vedkommer hele samfundet. Denne undersøgelse kan ikke bidrage med svaret, og derfor nøjes jeg med at tilføje, at mange danske medier paradoksalt nok i vid udstrækning tilstræber at få den almindelige befolkning i tale (Dansk Journalistforbund, 2019). Derfor kan det udledes, at det muligvis handler mere om at finde de ”rigtige” kilder fra civilbefolkningen for netop at undgå, at de mest kontroversielle bliver gjort repræsentative for hele befolkningen.

5.2 Politikerne tager kontrollen over framingen

På endnu et punkt minder denne undersøgelses resultater meget om dem, der allerede er beskrevet i litteraturen, nemlig når det kommer til den omfattende brug af officielle myndighedskilder, hvilket igen er et kendetegn ved protestparadigmet. Følger man Gitlin og Entmans rationale, så forsøger netop de officielle kilder og særligt politikere at tage kontrol over, hvordan en bevægelse som BLM bliver framet (Gitlin, 1980; Entman, 1993). På den måde kan de kontrollere definitionen af de

sociale problemer (Hertog og McLeod, 1999). I denne undersøgelse viser det sig eksempelvis ved, at politikerne ”byder sig til” med debatindlæg og andet opinionsstof. Et eksempel på et sådant er et debatindlæg skrevet af den siddende folketingspolitiker for Socialdemokratiet, Lars Aslan, der under rubrikken *Black Lives Matters danske aktivister er venstrefløjens svar på Paludan*, slår ned på BLM’s brug af slagråb. Han skriver bl.a.: “*Det er virkelig sølle at se, hvordan man kan gejle hinanden op på den måde og skabe en lynchstemning midt i København,*” (Berlingske, 04.06.20). Et lignende indlæg er skrevet af venstres daværende næstformand, Inger Støjberg, som forsøger at vende problematikken på hovedet og skriver:

”Alt imens Black Lives Matter-demonstranterne går i gaderne i de store danske byer og demonstrerer mod politivold i USA, så ser verden mildt sagt noget anderledes ud i Gellerupparken i Aarhus. Her er det politiet, der udsættes for vold og angreb fra kriminelle ghettotyper,” (B.T., 14.06.20).

Som beskrevet af Gitlin, så er det dem med flest ressourcer, der får lov at definere, hvordan en protestbevægelse bliver udlagt i offentligheden (Gitlin, 1980), fordi det netop er dem, der kommer igennem med flest af denne slags debatindlæg og kommentarer. Det vil sige, at jo flere politikere, der lykkes med at delegitimere BLM på en lignende måde, jo større sandsynlighed er der for, at befolkningen adopterer det syn på bevægelsen (Gitlin, 1980; Entman, 1993; McCombs 2004).

De officielle kilder er ofte de nemmeste, hurtigste og mest bekvemme for journalister at benytte sig af, (Hertog og McLeod, 1999). Derudover har medierne ifølge Gitlin en tendens til at tjene den politiske og økonomiske elites definitioner af virkeligheden, og de undlader som udgangspunkt at skrive historier, der strider direkte imod de gældende magtstrukturer i samfundet, (Gitlin, 1980: 7). Man kan derfor argumentere for, at idet medierne i så udpræget grad giver ordet til de siddende politikere, herunder politikere fra regeringsmagten, så videreformidler de den retorik, som man kan argumentere for har bevæget sig i hastige skridt mod højre de seneste år. Eller sagt på en anden måde, BLM truer i høj grad magtens status quo, idet bevægelsens krav hverken stemmer overens med den siddende regerings førte politik eller med de synspunkter, som en stor del af folketingspartier står for, og derfor bliver den dækket særdeles kritisk af medierne.

Hertil er det interessant at se på den kildetype, som er benyttet mest på tværs af alle medierne, nemlig andre medier/andre journalister. Det resultat kan sandsynligvis forklares ved, at der i danske medier hersker en udbredt tendens til at skrive såkaldte citathistorier, idet det er langt mindre ressourcekrævende end selv at skulle opfinde den dybe tallerken hver eneste gang. Man kan dog argumentere for, at det medfører en væsentlig mere ensartet dækning, og at de ovenstående tendenser på den måde bliver forstærket. Hvis ét medie beskriver BLM i kritiske vendinger og i tråd med protestparadigmet, er der stor sandsynlighed for at andre vil gøre det samme, når de citerer det pågældende medie. Det kan tilføjes, at mange af de medier og journalister, som de danske medier citerer, er amerikanske. Det kan være medvirkende til den særdeles kritiske dækning, idet al litteratur peger på, at de amerikanske medier er overvejende kritiske i dækningen af BLM. Særligt i de artikler, hvor optøjer-rammen og konfrontationsrammen er fundet, bliver der brugt mange andre medier og journalister som kilder, hvilket understøtter argumentet yderligere.

5.3 Overraskende repræsentation

Den mere overraskende del af undersøgelsens resultater er, at selvom andelen af kilder fra BLM er meget lav, så er repræsentationen af bipoc-kilder relativt høj – særligt i de venstreorienterede medier og særligt, når man ser på andelen af artikler i hvilke, der er repræsenteret en bipoc-kilde. De danske medier gav altså i langt højere grad, end hvad litteraturen forudsiger, ordet til de mennesker, som racismedebatten faktisk handler om, og på det punkt hæver dækningen sig betydeligt over protestparadigmet. Andelen af bipoc-kilder afspejles også i andelen af artikler, hvor vores historie-rammen er fundet, og mange af de bipoc-kilder, der bliver citeret, er vidnesbyrd om, hvordan racismen lever i bedste velgående i Danmark. Det understøtter de resultater, der viser kildefordelingen for vores historie-rammen også, idet langt de fleste kilder her er folk fra civilbefolkningen – altså helt almindelige mennesker der får lov til at berette om, hvordan de har oplevet racisme i deres eget liv, og særligt hvordan de mener, at der er brug for en bevægelse som BLM. Eksempelvis bragte Berlingske en serie af vidnesbyrd, hvor der bl.a. indgik artikler med overskrifter som: *I skolen var det mere direkte neger, negersvin, flødebolle*, (Berlingske, 14.06.20) og *da jeg åbnede døren for ham, sagde han: Jeg gider ikke have hjælp af en neger*, (Berlingske, 14.06.20).

Harlow et al. sætter som beskrevet spørgsmålstejn ved, om protestparadigmet stadig gør sig gældende i det medielandskab, vi har i dag, hvor teknologien spiller en afgørende rolle (Harlow et

al. 2017). Man kan i tråd med den tankegang argumentere for, at det er væsentligt nemmere for journalister i dag at finde kilder ved hjælp af eksempelvis sociale medier. Det kan muligvis forklare, at eksempelvis repræsentationen af bipoc-kilder er bedre, end hvad man kunne forvente, hvis man fulgte protestparadigmet. På den anden side skal man som beskrevet i metodeafsnittet også holde sig for øje, at resultaterne afspejler dækningen i to uger, hvor racisme og BLM var altoverskyggende på dagsordenen. Derfor er det sandsynligt, at de ikke er repræsentative for, hvordan medierne dækker BLM over en længere tidsperiode. Jeg vil forsigtigt påstå, at repræsentationen af bipoc-kilder og framingen, der gav dem lov at fortælle deres egne historier, er påvirket i positiv retning, fordi der i den periode var særligt fokus på, at repræsentation var vigtigt, og at der skulle findes nye vinkler på racisme-historierne.

5.4 BLM frames som potentiel trussel

Resultaterne af mediernes framing af BLM er på den ene side, som det også blev nævnt i analysen, ikke helt overraskende, idet de på mange måder lægger sig op ad de tendenser, der er beskrevet i litteraturen. På den anden side så bygger næsten al den litteratur, jeg inddrager som teoretisk fundament i undersøgelsen, på studier af amerikanske medier. I det lys er det alligevel bemærkelsesværdigt, at den danske mediedækning af BLM i så udpræget grad minder om den amerikanske, når det kommer til at delegitimere og dæmonisere oprøret. Lægger man andelen af artikler, der entydigt framer BLM negativt, sammen - altså artikler, hvor optøjer-framen og BLM er antidemokratiske-framen er fundet – så udgør de tilsammen 41 procent af alle artiklerne i perioden. Hertil kommer konfrontationsframen, der, selv om den ikke er entydigt delegitimerende, også er med til at marginalisere bevægelsen i kraft af det store fokus på sammenstød og konfrontationer. Overordnet set er den danske mediedækning altså i udpræget grad kritisk overfor BLM – også selvom medierne ikke på alle parametre lægger sig op ad protestparadigmet.

Optøjer-framen, som er den frame der dominerer mediernes dækning, og som i Hertog og McLeods definition dækker over voldelig, afvigende og forstyrrende adfærd fra demonstranternes side (McLeod og Hertog, 1999), tager dog en lidt anden form i den danske mediedækning. De danske BLM-demonstrationer endte på intet tidspunkt med voldelige episoder eller fysiske sammenstød, og derfor beskrev medierne selvklart ikke de danske demonstranter som voldelige kriminelle. De fokuserede derimod primært på vold og sammenstød i artikler om BLM i USA. I artikler med dansk fokus beskrev de i stedet for i høj grad de potentielle trusler, som BLM kunne udgøre for

samfundet. Det kommer bl.a. til udtryk i artikler om den potentielle corona-smittefare eksempelvis i artikler som denne fra DR, hvor rubrikken lyder: *Eksperter: Demonstration med 15.000 deltagere er 'nærmest en klassisk' superspredes*, (DR.dk, 08.06.20). Derudover blev der helt i tråd med Kilgo og Harlows beskrivelser fokuseret en hel del på vandalisme, idet historier om hærværk på og fjernelse af gamle statuer af tidligere slaveejere optog en stor del af dagsordenen. I de mange artikler om BLM-demonstrationerne i USA blev der dog som beskrevet i litteraturen i vid udstrækning fokuseret på voldelige optøjer, plyndringer og sammenstød med politiet. Særligt de højreorienterede medier benyttede sig af optøjer-ramen og skrev artikler under rubrikker som: *Konservativ politiker: Vi bliver historieløse, hvis vi fjerner statuer af slavehandlere og koloniherrer*, (Kristeligt Dagblad, 11.06.20) og *De smadrer: Alt*, (Ekstra Bladet, 05.06.20) om begivenhederne i USA. Til sammenligning lød nogle af rubrikkerne om de samme begivenheder i de venstreorienterede medier: *Når statuer ødelægges, gentænkes historien*, (Information, 12.06.20) og *Amerikanske storbyer i oprør: Vi er nødt til at marchere, så George Floyd ikke døde forgæves*, (Politiken, 01.06.20). Igen er det i den sammenhæng relevant at inddrage den teoretiske påstand om, at jo mere en protestgruppe truer status quo, jo mere kritisk bliver den dækket, (Lee og Chan, 1990; Gitlin, 1980; Hertog og McLeod, 1999). Man kan argumentere for, at BLM bliver set som mere truende for magtstrukturerne af de højreorienterede medier, og derfor framer de bevægelsen mere kritisk og delegitimerende.

Derudover viser resultaterne, at der er en tydelig overvægt af myndighedskilder i de historier, hvor optøjer-ramen er identificeret. Det betyder i følge teoretikerne, at det officielle magtapparat får lov til at definere, hvordan begivenhederne bliver fremlagt for befolkningen (Gitlin 1980; McLeod og Hertog 1999; Shoemaker 1984; Boyle, McLeod og Armstrong, 2012). Sammenholder man det med den meget lave repræsentation af BLM og bipoc-kilder, tegner der sig et billede af, at disse historier kun bliver fortalt fra magtelitens perspektiv. Den samme tendens gør sig i øvrigt gældende for de artikler, hvor konfrontationsramen er dominerende. Man kan argumentere for, at det betyder, at selvom rammen i sig selv er mindre delegitimerende end optøjer-ramen, så gør kildebruget i artiklerne også denne frame særdeles delegitimerende.

5.5 Mindre vold giver plads til vidnesbyrd om racisme

Men den danske mediedækning lægger sig som nævnt ikke tæt op ad protestparadigmet på alle punkter, og en del af forklaringen kan muligvis være de manglende voldelige sammenstød i

Danmark. Selvom BLM i Danmark i store træk havde samme mål som BLM i USA, så var taktikken noget anderledes og meget mindre normafvigende. Inddrager man argumentet om, at taktikken betyder mere for dækningen end målet (Boyle og Armstrong, 2009), kan det muligvis forklare, at der blev skabt plads til flere historier med positivt fokus på bevægelsen, eksempelvis de mange artikler hvor vores historie-ramen blev identificeret.

Modsat hvad det meste af litteraturen beskriver, så viser undersøgelsens resultater, at de mennesker det hele handler om, nemlig bipoc, faktisk fik lov at komme til orde i de danske medier. Selvom de ikke er officielle repræsentanter for BLM, så taler de bevægelsens sag, og medierne gav plads til vidnesbyrd og bevæggrunde for at demonstrere. Som beskrevet dækker vores historie-ramen også over forsvarstaler for BLM og fokus på historiske forklaringer, der retfærdiggør bevægelsen. Netop disse træk er i direkte uoverensstemmelse med protestparadigmet, idet flere af teoretikerne beskriver, at medierne som udgangspunkt forsømmer at forklare, hvorfor bevægelsen er opstået. I særligt de venstreorienterede medier er der dog i denne undersøgelse adskillige eksempler på artikler, der forsøger at legitimere BLM-protesterne ved at sætte fokus på, at demonstrationerne er en reaktion på årtiers, hvis ikke århundredes racediskrimination i USA. I artiklen *Dr. Kings arvtager ser cirklen blive sluttet til 1960'ernes kampe i disse dage*, (Politiken, 09.06.20), fortæller en præst eksempelvis om, hvordan han forsøger at løfte arven fra Martin Luther King, og faktisk findes lignende eksempler også i nogle af de højreorienterede medier.

Umamaheswar, der som den eneste i litteraturen fandt, at BLM-demonstranter fik lov at komme til orde i medierne, argumenterer, at det sandsynligvis skyldtes, at bevægelsens synspunkter på tidspunktet for hendes studie allerede havde vundet indpas i befolkningen og nød relativ stor opbakning. Denne forklaring kan man absolut argumentere for også gør sig gældende for den danske mediedækning. Man kan måske endda forestille sig, at bevægelsens legitimitet er vokset siden 2016, hvor Umamaheswars studie blev lavet. Særligt i de venstreorienterede medier, hvor der ikke overraskende findes den største andel af historier med vores historie-ramen, vidner debatindlæggene om, at BLM's ideologi og formål resonerer hos læserne. Eksempelvis bragte Politiken et debatindlæg skrevet af en amerikansk puertoricansk immigrant under rubrikken *Bekymrer I jer virkelig om sorte liv? Så tag ansvar*, (Politiken, 14.06.20), mens Information under rubrikken *Sorte lig på de hvides middagsborg*, (Information, 13.06.20) lod sorte amerikanere fortælle om den strukturelle racisme, der har rod i fortidens slaveforhold.

5.6 Sammenstød frem for debat

Flytter vi fokus videre til konfrontationsramen, der som nævnt ikke er delegitimerende over BLM i samme grad som optøjer-ramen, så er det oplagt at starte med inddrage endnu en hypotese fra litteraturen. Nemlig at medierne har tendens til at fokusere på stridigheder, konkrete begivenheder og handlinger frem for ideer og ideologi (Hertog og McLeod, 1999). Det er i store træk det, der gør sig gældende for konfrontationsramen, idet historierne her mest handler om sammenstød mellem demonstranter og politi eller moddemonstranter og ”verbale konfrontationer” om eksempelvis statuer af tidligere slaveejere eller forsvarligheden af at afholde demonstrationer. Alt sammen uden at der bliver fokuseret på ideologiske argumenter eller bagvedliggende bevæggrunde. Tendensen afspejler sig yderligere i den meget begrænsede brug af debatramen og i det faktum, at selv en stor del af debatindlæggene handler om smittefare og statuer. Debat-ramen er også ifølge teorien paradoksalt nok den mindst benyttede samtidig med, at det er den, alle teoretikere er enige om, at journalister bør efterstræbe. De to public service medier er en smule bedre i den henseende, hvilket muligvis kan skyldes, at de skal leve op til en række særlige public service-krav og samtidig ikke i samme grad som de øvrige medier er styret af målet om at tjene penge ved at generere klik. På den måde kan man argumentere for, at de har et bedre udgangspunkt for at udfolde en saglig debat og høre alle parter.

Litteraturen peger på, at både den begrænsede brug af debat-ramen og det udprægede fokus på konfrontationer og konkrete begivenheder bl.a. skyldes, at journalister er oplært i at beskytte normen om objektivitet frem for alt. Det er mere ”sikkert” at rapportere objektivt om konkrete begivenheder, mens det er meget sværere at rapportere objektivt om holdninger og problemstillinger, (Hertog og McLeod, 1992). Frygten for at blive beskyldt for kampagnejournalistik er sandsynligvis en tungtvejende del af forklaringen. Derudover kan man argumentere for, at også nyhedskriterierne spiller en rolle (Amenta et al., 2012), jævnfør paradokset i protestparadigmet (Gamson, 1989; Hertog og McLeod, 1999), og at medierne simpelthen primært har fokus på at skrive spændende historier, som folk gider klikke på. Som Boyle et al. skriver, så afhænger nyhedsværdien i høj grad af, hvor stor en konflikt der er tale om, og hvordan demonstranterne handler, (Boyle et al., 2005). I den henseende var de danske BLM-demonstrationer en del mindre nyhedsværdige end de amerikanske. Man kan derfor argumentere for, at netop protestparadigmets paradoks i særlig grad gjorde sig gældende i USA. Jo mere voldelige

demonstrationerne blev, jo mere medieopmærksomhed fik de. Man kan endda med rimelighed argumentere for, at det var de voldelige episoder, der gjorde, at de danske medier begyndte at skrive om bevægelsen i første omgang. Men konsekvensen blev også, at dækningen i høj grad delegitimerede BLM, idet historier, hvor enten optøjer-ramen, konfrontations-ramen eller BLM er antidemokratiske-ramen er dominerende, udgør 60 procent af alle artikler i de undersøgte uger.

5.7 Artiklerne om Bwalya Sørensen

Selvom ramen BLM er antidemokratiske kun er fundet i 12 procent af alle artiklerne, så kan man alligevel godt argumentere for, at det relativt set er en ret stor andel. Det kan man, fordi der er tale om en meget specifik og snæver frame, og derfor er der tale om artikler, der alle sammen fortæller præcis den samme historie om én specifik person – nemlig at formanden for BLM i Danmark, Bwalya Sørensen, handlede diskriminerede og antidemokratisk ved demonstrationen den 7. juni. I det lys vil jeg vove den påstand, at 12 procent af alle artikler er bemærkelsesværdigt, og jeg vil sågar bringe det til diskussion, hvorvidt medierne lykkedes med at prioritere deres dækning og holde øjnene på bolden. Et af karaktertrækkene ved protestparadigmet er som beskrevet også, at medierne har tendens til at sensationalisere og fokusere på enkeltpersoner (Hertog og McLeod, 1999), og det kan man godt argumentere for er tilfældet her. Det understøttes af det faktum, at det i særlig grad er i de tabloide medier, at rammen er identificeret, og at det ofte manifesteres i både karikerede og kontroversielle rubrikker. Eksempelvis bragte B.T. et debatindlæg af Jens Gaardbo under overskriften *Bwalya Sørensen er ved at fucke verdens bedste sag op*, (B.T. 14.06.20), mens Ekstra Bladet i en artikel helt uden kilder og under overskriften *Bwalya har tabt sutten – og danskernes opbakning*, (13.06.20) konkluderede, at formandens udtalelser havde ført til, at BLM havde mistet danskernes opbakning. BLM beskrives i artiklerne, hvor denne frame er identificeret, i ligeså delegitimerende og marginaliserende vendinger, som det er tilfældet i de artikler, hvor optøjer-rammen er fundet. Og ligesom i optøjer-ramen så sker det på bekostning af saglige argumenter for og imod BLM's ideologi. Igen er det relevant at bringe argumentet fra litteraturen i spil, at jo mere ekstrem en gruppe er i dens måder at få budskabet igennem på, jo mere kritisk bliver mediernes dækning (McLeod og Hertog, 1999; Boyle og Armstrong, 2009). Det er sandsynligt, at den mekanisme gør sig gældende i dette tilfælde, og at ikke kun Bwalya Sørensens handlinger men også hendes meget konfronterende og ukonventionelle sprog i de efterfølgende interviews medførte, at mediedækningen blev ekstremt kritisk.

På den anden side kan man argumentere for, at medierne selvfølgelig skal råbe op og dække handlinger eller udtalelser, som de mener er væsentlige for offentligheden at kende til. Man kan også sagtens argumentere for, at Bwalya Sørensens udtalelser var af en sådan karakter, at medierne hverken kunne eller skulle forbigå dem i stilhed. Men med baggrund i litteraturen er det rimeligt at sætte spørgsmålstegn ved, i hvor stort et omfang medierne skal "svælge" i personfikserede sager, når det kommer til dækningen af protestgrupper. Og særligt kan man sætte spørgsmålstegn ved, om de danske medier i dette tilfælde havde de store medieetiske briller på, eller om klik, likes og sensationsjournalistik løb af med dem.

I den henseende er det interessant at inddrage en pointe fra Møller Hartley og Askinus' #metoo-studie. Som beskrevet peger de på, at den danske dækning af #metoo var langt mere delegitimerende og personfikseret end den svenske, og at det højst sandsynligt skyldtes forskellene i det politiske og kulturelle klima. #Metoo var en integreret del af den politiske debat og den kulturelle scene i Sverige, mens det samme slet ikke gjorde sig gældende for Danmark (Møller Hartley og Askinus, 2019). Da jeg hverken har undersøgt det politiske og kulturelle klima i Danmark anno 2020 eller har undersøgt, *hvor* personfikseret dækningen af BLM var, er det selvfølgelig svært at gisne om, hvorvidt det samme gør sig gældende i dette tilfælde. Men det er alligevel en interessant tanke, som man med alskens forbehold godt kan bruge til at udlede noget relevant om de danske mediers dækning af BLM. Da demonstrationerne blussede op i USA, og debatten om racisme kom til Danmark, var der i medierne de første mange uger stort fokus på, *om* der overhovedet fandtes racisme i Danmark. Folk var meget uenige, og mange mente slet ikke, at den debat havde noget at gøre i et land som Danmark. Man kan argumentere for, at det på mange måder indikerer, at racisme ikke er et emne, der har fyldt meget i de danske avisspalter de seneste år. Køber man det argument, så har det ifølge Møller Hartley og Askinus også betydning for, hvordan en bevægelse som BLM bliver dækket, når debatten endelig rammer. Så bliver en protestbevægelse som BLM nemlig dækket meget mere kritisk, mere delegitimerende og marginaliserende og med et større fokus på personsager, som eksempelvis Bwalya Sørensens udtalelser. Man kan altså argumentere for, at det politiske klima og den manglende offentlige samtale om racisme de seneste år kan være med til at forklare, hvorfor de danske medier dækkede BLM så kritisk.

5.8 Lige så kritisk som i USA

Ifølge Wittenbols er medierne ofte mest kritiske over for en protestbevægelse i det land, den er opstået i (Wittenbols, 1996). I det lys burde den danske dækning af et fænomen, der startede i USA, som udgangspunkt være mindre kritisk end den amerikanske. Der er ikke foretaget undersøgelser af den amerikanske dækning af BLM i 2020 endnu, så jeg har selvsagt ikke mulighed for at sammenligne med den. Men ser man på den amerikanske dækning af BLM fra 2012 til 2016 der er beskrevet i litteraturen (Kilgo, Mourao og Sylvie, 2018, Umamaheswar, 2020, Leopold og Bell, 2017), finder man rigtig mange lighedspunkter mellem den danske og den amerikanske. Den danske dækning er på mange måder lige så kritisk som den amerikanske, særligt når det kommer til at frame BLM som uromagere og en potentiel trussel for samfundet. Men når det omvendt kommer til repræsentation af bipoc-kilder og historier med vidnesbyrd om racisme og historiske forklaringer på racediskrimination, adskiller den danske dækning sig både fra den amerikanske dækning og fra protestparadigmet. De danske medier har som beskrevet relativt stort fokus på at lade bipoc-kilder komme til orde, mens dette slet ikke er tilfældet for de amerikanske medier (Kilgo, Mourao og Sylvie, 2018; Leopold og Bell, 2017).

Resultaterne af frame-fordelingen viser, at optøjer-ramen bliver brugt væsentligt mere i artikler, der omhandler BLM i Danmark end i artikler, der handler om BLM i USA. Det følger også i vid udtrækning rationalet bag Wittenbols teori, idet BLM i Danmark truer de danske magtstrukturer væsentligt mere, end BLM i USA gør, eftersom det foregår på den anden side af Atlanten. BLM blev pludselig et nationalt fænomen, som de danske politikere og danske medier skulle forholde sig til, og det kan muligvis forklare, hvorfor medierne framede BLM i Danmark og deres aktiviteter på dansk jord langt mere kritisk, end det var tilfældet for den amerikanske del af bevægelsen. Det skal også tilføjes, at konfrontations-ramen blev fundet i en overvejende del af artiklerne med amerikansk fokus, hvilket kan tyde på, at de danske medier forsøgte at rapportere om de mange uroligheder uden at ”vælge side” og dermed blot har gengivet fakta om optøjerne fra de amerikanske medier. Det vidner resultaterne af kildebruget også om, idet der i artikler med amerikansk fokus er benyttet væsentlig flere andre medier/journalister som kilder end i andre artikler. Det skal dog tilføjes, at det i høj grad er de venstreorienterede medier og særligt Information, der står bag artiklerne med amerikansk fokus, mens de højreorienterede medier i overvejende grad skriver om BLM i Danmark. Dette er sandsynligvis en medvirkende forklaring på, at artiklerne med amerikansk fokus dækkes langt mindre kritisk end dem med dansk fokus – eller

sagt på en anden måde, så kan forskellene i framingen ikke udelukkende tilskrives forskellige geografiske fokuser.

Resultaterne viser desuden, at andelen af BLM-kilder er dobbelt så høj i artikler med dansk fokus som i det samlede mediebillede. Det skyldes sandsynligvis, at formanden for BLM Danmark, Bwalya Sørensen, trods alt har været nemmere at få i tale end repræsentanterne for BLM i USA. Derudover viser fordelingen af kildetyper i artikler, hvor framen BLM er antidemokratiske er dominerende, at andelen af BLM-kilder er meget højere end i nogen andre frames. Det vidner om, at journalisterne trods alt har indhentet citater fra Bwalya Sørensen i de historier, der forholder sig kritisk til hendes udtalelser ved demonstrationen. Denne tendens må formodes at være en stor del af forklaringen på, hvorfor andelen af BLM-kilder er så høj i artiklerne med dansk fokus. Det modsatte billede tegner sig for andelen af bipoc-kilder, der er højere i artiklerne med amerikansk fokus. Dette kan skyldes nogle af de mekanismer, som Wittenbols beskriver, altså at medierne kan være mindre tilbøjelige til at gå kritisk til bevægelser, der er opstået i et andet land. Derfor var de danske medier måske mere tilbøjelige til at give ordet til amerikanske bipoc-kilder. En anden og nok mere sandsynlig forklaring kan igen være, at det i højere grad er de venstreorienterede medier, der står for artiklerne med amerikansk fokus, og de benytter, som resultaterne viser, mange flere bipoc-kilder end de øvrige medier.

5.9 Konsekvenserne af den danske mediedækning

Hvis man træder tre skridt tilbage og betragter den overordnede danske mediedækning af BLM, bliver man nødt til at spørge sig selv, hvilke konsekvenser den har for læserne og for samfundet. Her er det ganske relevant at inddrage argumentationen bag agenda setting-teorien, der i store træk betyder at mediedækningen dikterer den danske befolknings holdning til BLM. Demonstrationerne i Danmark var begrænset til de større byer, og mange danskere havde derfor ikke mulighed for med egne øjne at se, hvad der foregik, og hvordan BLM opførte sig og fremstod. Mediernes rapportering af begivenhederne og de efterfølgende ugers dækning af bevægelsen var derfor det eneste, som en stor del af befolkningen havde at bygge deres indtryk af BLM på. Sammenholder man det med argumentet om, at befolkningens agenda i vid udstrækning er et produkt af mediernes agenda (McCombs, 2004; Dearing og Rogers, 1996), så bliver det klart, at medierne i høj grad bestemte hvordan den brede offentlighed skulle opfatte BLM. På den baggrund kan man argumentere for, at når medierne i så udbredt grad, som det er tilfældet, framer bevægelsen som uromagere, der udøver

hærværk, er en trussel mod samfundet og udtaler sig racistisk, så er der stor sandsynlighed for, at en stor del af befolkningen adopterer det syn på BLM. Derudover kan det tilføjes, at udeladelse af bestemte dele af virkeligheden, ifølge Entman, er lige så afgørende for hvilket billede der dannes hos modtageren (Entman, 1993). Det bliver særligt relevant, når der er tale om f.eks. historier fra USA, hvor danske læsere i sagens natur ved endnu mindre om, hvad der foregår og derfor er endnu mere afhængig og påvirkelig af den virkelighed, de bliver præsenteret for i medierne. Dvs. hvis det udelades, at langt de fleste demonstrationer i USA foregik fredeligt, og danskerne samtidig kan læse artikler, der beskriver voldelige sammenstød mellem BLM og politiet, så er der stor sandsynlighed for, at billedet af BLM som en voldelig og normafvigende bevægelse sætter sig fast hos en stor del af danskerne. Dertil kan det tilføjes, at jo mere medieeksponering et emne får, jo stærkere meninger danner befolkningen om det (McCombs, 2004), og derfor er det meget sandsynligt, at mange danskere dannede sig særdeles stærke meninger om BLM, idet emnet i flere uger nærmest overtog dagsordenen.

5.10 Kan resultaterne generaliseres?

I en caseundersøgelse af BLM er det selvfølgelig relevant og interessant at diskutere, i hvor høj grad resultaterne kan overføres til mediedækning af protestgrupper helt generelt. Som beskrevet i metodekapitlet har BLM flere af de træk, der kendetegner en ekstrem/atypisk case (Flyvbjerg, 2013), hvilket sætter en række begrænsninger for generaliserbarheden af resultaterne. Et af de træk er, at BLM udviklede sig til at blive en global bevægelse, hvilket ikke sker for ret mange protestgrupper. På trods af det vil jeg dog argumentere for, at den danske dækning af BLM i ret vid udstrækning kan overføres til dækning af andre protestgrupper i Danmark. Resultaterne viser, at langt hovedparten af artiklerne fokuserer på BLM i Danmark, og kun få af artiklerne fokuserer på BLM som globalt/transnationalt fænomen. Derfor tyder noget på, at når en protestbevægelse opererer i Danmark, så fokuserer medierne mest på den danske vinkel – også selv om bevægelsen også opererer i andre lande. På den anden side skal man holde sig for øje, at bevægelsen ekspanderede fra USA til Danmark i netop de undersøgte uger, og at demonstrationerne i Danmark foregik på samme tid som demonstrationerne i USA, der endte med voldsomme fysiske konfrontationer. Det kan i høj grad have påvirket dækningen, idet de danske medier dækkede begivenhederne i USA og Danmark på samme tid og desuden citerede en lang række amerikanske kilder. Man kan derfor argumentere for, at BLM's fremtoning i Danmark og BLM's fremtoning i

USA var i risiko for at blive ”blandet sammen”, og at det var svært for både medierne og befolkningen at skelne.

Derudover betyder det andet dominerende træk, der gør BLM til en atypisk case, nemlig den voldsomme mediebevågenhed, at man skal behandle resultaterne med yderligere en række forbehold. Følger man rationalet om, at jo mere et emne dækkes i medierne, jo stærkere holdninger danner befolkningen til det (McCombs, 2004), kan man argumentere for, at både følelser og holdninger blev skruet i vejret under så massiv en dækning som BLM var udsat for. Det kan have påvirket opinionsstoffet såvel som de journalistiske artikler, at en overvejende del af alt medieindhold i de undersøgte uger handlede om racisme og diskrimination. Derfor er det muligt, at eksempelvis den relativt høje andel af bipoc-kilder blev påvirket i positiv retning i kraft af det omfattende fokus på emnet. Men også at den negative framing blev mere udtalt, end den ville have været i andre mindre ”tilspidsede” uger.

Når det er sagt, så har BLM som beskrevet også en række træk, der kendetegner en kritisk case. Det betyder, at nogle af resultaterne med lidt færre forbehold kan bidrage med mere generel viden om danske mediers måde at dække protestgrupper på. Med tanke på at medierne dækker anti-racistiske bevægelser mere kritisk og mere i tråd med protestparadigmet end nogen andre bevægelser (Kilgo og Harlow, 2019), kan man argumentere for, at hvis dækningen af BLM på nogle punkter afviger fra paradigmet, er der stor sandsynlighed for, at den også vil gøre det ved andre protestbevægelser. Resultaterne viser, at de danske medier særligt afviger fra protestparadigmet, når det kommer til repræsentation af bipoc-kilder, altså minoritetskilder, og derfor må man også formode, at det samme gør sig gældende for mediernes dækning af andre sociale protestbevægelser. Derudover får vores historie-ramen lov at fylde mere, end hvad protestparadigmet foreskriver. Man kan derfor argumentere for, at de danske medier også i dækningen af andre bevægelser vil lade de mennesker, det hele handler om, sætte ord på deres oplevelser, i højere grad end hvad litteraturen forudsiger. Afslutningsvis kan det tilføjes, at den danske mediedækning af BLM på mange af protestparadigmets parametre lever op til hvordan litteraturen beskriver, at anti-racistiske bevægelser dækkes, (Kilgo og Harlow, 2019; Hertog og McLeod, 1999). Derfor kan man argumentere for, at resultaterne i hvert fald kan bidrage med nyttig viden, når det kommer til danske mediers dækning af andre protestbevægelser, der er centreret om antiracistiske spørgsmål.

6. Konklusion

De moderne nyhedsmedier besidder en enorm magt, når det kommer til at bestemme, hvilke protestgrupper og bevægelser der får succes og får deres budskab igennem. Når mainstream medier dækker en protestbevægelse, vidner litteraturen om, at de som udgangspunkt følger det såkaldte protestparadigme, hvor rationalet er, at jo mere en protestgruppe truer magtens status quo, jo mere kritisk dækkes den. Det betyder, at medierne benytter sig af nyhedsframes, der delegitimerer og marginaliserer bevægelsen ved at fokusere på normafvigende og voldelig adfærd og på konfrontationer mellem gruppen og enten politi, kritikere eller modstandere. Det betyder også, at de i overvejende grad benytter sig af kilder fra myndighederne og udenforstående tilskuere fra civilbefolkningen.

De danske mediers dækning af BLM lagde sig på mange måder tæt op ad protestparadigmet. De undersøgte nyhedsmedier gav i meget ringe grad ordet til repræsentanter fra BLM men benyttede i stedet for primært kilder fra myndighederne og fra civilbefolkningen. Det har den effekt, at de officielle kilder, der repræsenterer statens og elitens magtapparat, får lov at definere de sociale problemer, og hvordan de udlægges for befolkningen. Derudover er der en risiko for at de mange kilder fra civilbefolkningen, får lov til at udtale sig om et emne, som de egentlig ikke ved ret meget om, og at deres udtalelser bliver beskrevet som repræsentative for hele den danske befolkning. Den danske mediedækning af BLM hævdede sig dog over de tendenser litteraturen beskriver, når det kom til repræsentation. Undersøgelsens resultater vidner nemlig om, at de danske medier benyttede et relativt højt antal bipoc-kilder, og særligt i de venstreorienterede medier var repræsentationen af de mennesker det hele faktisk handler om, høj.

Når det kommer til, hvordan de danske medier framede BLM, kan det konkluderes, at de også her lagde sig tæt op ad de tendenser, der er beskrevet i litteraturen. BLM blev i overvejende grad framet kritisk, og den opstillede optøjer-frame blev identificeret i den største andel af de undersøgte artikler. I historier med dansk fokus blev BLM særligt framet som en potentiel trussel for samfundet, og der blev fokuseret på hærværk og smittefare, mens artiklerne med amerikansk fokus framede BLM som voldelige kriminelle. Artikler der i højere eller mindre grad beskrev BLM i delegitimerende vendinger (artikler med frames'ene optøjer, konfrontation og BLM er antidemokratiske) udgjorde over halvdelen af de undersøgte artikler, og således må det

konkluderes, at de danske medier i høj grad beskyttede de gældende magtstrukturer i deres dækning. Der var dog også i framingen store forskelle på, hvordan de højre- og venstreorienterede medier dækkede BLM - de venstreorienterede var langt mindre kritiske i deres framing end både de højreorienterede og de neutrale/midterorienterede medier. Undersøgelsens resultater vidner også om, at der i de danske mediers framing var afvigelser fra protestparadigmet. Framen vores historie blev fundet i den næststørste andel artikler, hvilket vidner om, at de danske nyhedsmedier også gav plads til, at særligt bipoc-kilder kunne få lov at fortælle om deres egne oplevelser med racisme og deres bevæggrunde for at støtte BLM.

Afslutningsvis kan det, hvis man inddrager teorien, konkluderes, at mediernes dækning af BLM med stor sandsynlighed har påvirket den danske befolknings syn på bevægelsen. Det betyder, at den overvejende kritiske dækning og beskrivelserne af BLM som en uroskabende bevægelse, der udøver hærværk og udgør en potentiel trussel for samfundet, sandsynligvis har stadfæstet sig hos en del af befolkningen og formet deres opfattelse af BLM. Det skal dog understreges at undersøgelsens resultater skal behandles med en række forbehold, idet BLM på mange måder er en usædvanlig og atypisk protestbevægelse. Særligt skal der tages forbehold for gruppens globale karakter, hvilket kan have påvirket den danske dækningen og for den massive mediedækning, der sandsynligvis betød, at de følelser og holdninger der prægede debatten blev intensiveret.

7. Litteratur

Amenta, Edwin, Beth Gharrity Gardner, Amber Celina Tierney, Anaid Yerena & Thomas Alan. (2012): "A Story-centered Approach to the Newspaper Coverage of High Profile SMOS." Research in Social Movements, Conflict and Change 33: 83-107

BlackLivesMatter.com (senest besøgt 25.03.21): <https://blacklivesmatter.com/about/>

Boyle, Michael, McLeod, Douglas & Armstrong, Cory L. (2012): "Adherence to the Protest Paradigm: The Influence of Protest Goals and Tactics on News Coverage in U.S. and International Newspapers", The International Journal of Press/Politics 17(2) 127–144

Boyle, Michael, McClusky, Michael R., McLeod, Douglas & Stein, Sue E. (2005): "Newspapers and Protests: An Examination of Protest Coverage from 1960 to 1999", J&MC Quarterly, vol. 82, No 3

Boyle, Michael & Armstrong, Cory L. (2009): "Measuring Level of Deviance: Considering the Distinct Influence of Goals and Tactics on News Treatment of Abortion Protests", Atlantic Journal of Communication, 17:166–183

Bronstein, C. (2005): "Representing the Third Wave: Mainstream Print Media Framing of a New Feminist Movement" Sage Journals, vol. 82., issue 4, 783-803

Bryman, A. (2008): "Social Research Methods", Oxford University Press

Change.org (seneste besøgt 25.03.21): "Tag afstand fra personforfølgelsen af Bwalya Sørensen"

https://www.change.org/p/danish-media-tag-afstand-fra-personforfølgelsen-af-bwalya-s%C3%B8rensen?fbclid=IwAR1RPTG8oqXnpk__4pWhLbZkoxoG5xloShSi2euk2MQ-rYJeCscRG66jZXs

CNN.com (05.06.2013): "Trayvon Martin Shooting Fast Facts"

<https://edition.cnn.com/2013/06/05/us/trayvon-martin-shooting-fast-facts/index.html>

Dansk Journalistforbund (2019): "Journalistfagets fremtid - Udfordringer og muligheder for journalister og journalistik i Danmark"

Dearing, J. W., & Rogers, E. M. (1996): "Agenda-setting", Thousand Oaks, California, Sage Publications

de Vreese, Claes (2005): "News Framing: Theory and Typology", Information Design Journal + Document Design, 1, 13, 51-62.

Di Cicco, Damon T. (2010): "The Public Nuisance Paradigm: Changes in Mass Media Coverage of Political Protest since the 1960s", Journalism and Mass Communication Quarterly, Vol. 87

Dictionary.com (senest besøgt 10.02.21) <https://www.dictionary.com/e/acronyms/bipoc/>

Entman, Robert (1993): "Framing: Toward Clarification of a Fractured Paradigm", *Journal of Communication*, 43, 51-58

Entman, Robert (2015) "Framing: Til afklaring af et spredt paradigme". I: *Mediekultur*, vol 31, no. 58, s. 115-123, Oversat af Stig Hjarvard

Eskjær, Mikkel Fugl & Helles, Rasmus (2015): "Kvantitativ indholdsanalyse", *Samfundslitteratur*

Finnemann, Niels Ole (2005): "Internettet i mediehistorisk perspektiv", *Samfundslitteratur*

Flyvbjerg, Bent (2013): "Fem misforståelser om casestudiet", i Brinkmann, Svend og Tanggaard, Lene, *Kvalitative metoder*, Hans Reitzels Forlag, pp. 463–487

Gamson, W. A. (1989): "Reflections on The strategy of Social Protest", *Sociological Forum*, Vol. 4, No. 3

Gamson, W. A. & Modigliani, A. (1989): "Media Discourse and Public Opinion on Nuclear Power: A Constructionist Approach", *AJS*, 95 (1), 1-37.

Gitlin, Todd (1980): "The Whole World is Watching - Mass Media in the Making and Unmaking of the New Left, With a New Preface", University of California Press

Hallin, Daniel C. & Mancini, Paolo (2004): "Comparing media systems – Three Models of Media and Politics", Cambridge University Press

Harlow, Summer, Salaverriá, Ramón, Kilgo, Danielle K. & García-Perdomo, Victor (2017): Protest Paradigm in Multimedia: Social Media Sharing of Coverage about the Crime of Ayotzinapa, Mexico", *Journal of Communication*, Volume 67, Issue 3, Pages 328–349

Herman, Edward S., og Chomsky, Noam (1988): "Manufacturing Consent: The Political Economy of the Mass Media", New York: Pantheon

Hjarvard, Stig (2015): "Framing: Introduktion til et begreb og en klassisk tekst", *Mediekultur*

Hjarvard, Stig (2007): "Den politiske presse – En analyse af danske avisers politiske orientering", *Journalistica*, vol. 5, p. 27-53

Jyllands-Posten (17.06.20): "Black Lives Matter får en midtsøgende konkurrent"
<https://jyllands-posten.dk/indland/ECE12225751/black-lives-matter-faar-en-midtsøgende-konkurrent/>

Jørndrup, H. (2017): "Dem vi taler om": Etniske minoriteter i danske nyhedsmedier", Foreningen Ansvarlig Presse

Kilgo, Danielle K. & Harlow, Summer (2019): "Protests, Media Coverage, and a Hierarchy of Social Struggle", *The International Journal of Press/Politics*, Vol. 24(4) 508–530

Kilgo, Danielle K., Mourao, Rachel R. & Sylvie, George (2019): "Martin to Brown: How time and platform impact coverage of the Black Lives Matter movement", *Journalism Practice*, 13:4, 413-430

Kum.dk, Kulturministeriet, Radio- og fjernsynsloven, paragraf 10 (Senest besøgt 23.03.21), <https://kum.dk/ministeriet/lovgivning/medier>

Krippendorff, Klaus (2004): "Content analysis: An Introduction to Its Methodology", Sage Publication

Leopold, Joy & Bell, Myrtle P. (2017): "News media and the racialization of protest: an analysis of Black Lives Matter articles", Department of Management, University of Texas

Linhardt, Christian (26.06.20): "Leder: Danske medier tager ikke racisme alvorligt", i *Journalisten*, <https://journalisten.dk/leder-danske-medier-tager-ikke-racisme-alvorligt/>

Lipsky, Michael (1968): "Protest as a Political Resource", *The American Political Science Review*, Vol. 62, No. 4

Lund, Anker Brink & Willig, Ida (2009): "Om forskningsprojektet: En nyhedsuge i Danmark 1999-2008", i: Lund, Anker Brink (red.): *Hvor kommer nyhederne fra? – Den journalistiske fødekæde i Danmark før og nu*, 1. udgave, 1. oplag, Forlaget Ajour

McLeod, Douglas (2007): "News coverage and Social Protest: How the Media's Protest Paradigm Exacerbates Social Conflict", *Journal of Dispute Resolution*

McLeod, Douglas & Hertog, James (1999): "Social Control, Social Change and the Mass Media's Role in the Regulation of Protest Groups" i Demers, D. & Viswanath, K. (1999): *Mass Media, Social Control and Social Change – A Macrosocial Perspective*, Iowa State University Press

McCombs, Maxwell (2004): "Setting the Agenda" Polity Press

McCombs, Maxwell E. & Shaw, Donald L. (1972): "The Agenda-setting Function of the Mass Media", *The Public Opinion Quarterly*, Vol. 36, No. 2, s. 176-187

New York Times (03.07.20): "Black Lives Matter May Be the Largest Movement in U.S. History" <https://www.nytimes.com/interactive/2020/07/03/us/george-floyd-protests-crowd-size.html>

New York Times (31.05.20): "How George Floyd Was Killed in Police Custody" <https://www.nytimes.com/2020/05/31/us/george-floyd-investigation.html>

Oliver, Pamela E., & Myers, Daniel J. (1999): "How Events Enter the Public Sphere: Conflict, Location, and Sponsorship in Local Newspaper Coverage of Public Events." *American Journal of Sociology* 105 (1): 38-87

Pressenævnet (2013): "Vejledning om god presseskik" <https://www.pressenaevnet.dk/god-presseskik/>

Radio4 (10.06.20): "Black Lives Matter Denmark indsamler penge ulovligt: Det er sådan civil ulydighed ser ud!" <https://www.radio4.dk/nyheder/black-lives-matter-denmark-indsamler-penge-ulovligt-det-er-saadan-civil-ulydighed-ser-ud/>

Scheufele, D.A. & Tewksbury D. (2007): "Framing, Agenda Setting, and Priming: The Evolution of Three Media Effects Models", Journal of Communication, 57, 9-20

Shoemaker, P. J. (1984): "Media Treatment of Deviant Political Groups", Journalism Quarterly 61:66-75, 82

Semetko, Holli A. & Valkenburg, Patti M. (2000): "Framing European Politics: A Content Analysis of Press and Television News", Journal of Communication, 50 (2), 93-109

The Independent (08.09.20): "Pro-Trump and BLM protesters clash in violent scenes as experts warn election will bring social unrest"
<https://www.independent.co.uk/news/world/americas/us-election/proud-boys-portland-protesters-oregon-salem-arrests-2020-election-black-lives-matter-b420663.html>

TV2, Presselogen (28.06.20): "Presselogen – Racisme fylder i mediebilledet"
<https://play.tv2.dk/programmer/magasiner/serier/presselogen/racisme-fylder-i-mediebilledet-221615>

TV2.dk (07.06.20): "Flere end 15.000 deltog i dansk Black Lives Matter- demonstration"

Twitter.com "Freja Wedenborg, tweet fra 09.06.20"
<https://twitter.com/FrejaWedenborg/status/1270466653155930112>

Twitter.com, "Stig Ørskov, tweet fra 10.07.20"
<https://twitter.com/orskov/status/1281523007178014720>

Van der Wurff, R. & Lauf, E. (2005): "Print and online newspapers in Europe: A comparative analysis in 16 countries", Het Spinhuis

Van Gorp, B. (2007): "The Constructionist Approach to Framing: Bringing Culture Back In", Journal of Communication, 57, 60-78.

Washington Post (29.05.20): "Chaotic Minneapolis protests spread amid emotional calls for justice, peace"
https://www.washingtonpost.com/gdpr-consent/?next_url=https%3a%2f%2fwww.washingtonpost.com%2fnation%2f2020%2f05%2f29%2fchaotic-minneapolis-protests-spread-amid-emotional-calls-justice-peace%2f

Wittebols, James H. (1996): "News from the noninstitutional world: U.S. and Canadian television news coverage of social protest", Political Communication 13:345-61

Ørsten, Mark (2005): "Transnational politisk journalistik: Dansk EU-journalistik 1991-2001", Roskilde Universitetscenter

Umamaheswar, Janani (2020): "Policing and Racial (In)justice in the media: Newspaper Portrayals of the "Black Lives Matter" Movement", University of California Press, Civic Sociology

7.1 Empiri

Nedenstående artikler fra datasættet er anvendt som fremhævede eksempler i rapportens analyse og diskussion:

Aslan, Lars (04.06.20): "Black Lives Matters danske aktivister er venstrefløjens svar på Paludan", *Berlingske*

Christensen, Pernille (05.06.20) "De smadrer: Alt" *Ekstra Bladet*

Christensen, Svend Aage Lykkemark (10.06.20): "Debat: Skidt med de gamle", *Jyllands-Posten*

Ejsing, Jens (09.06.20): " Myndighederne advarer Black Lives Matter: I samler penge ind uden den fornødne tilladelse", *Berlingske*

Gaardbo, Jens (14.06.20): "Bwalya Sørensen er ved at fucke verdens bedste sag op" *B.T.*

Jespersen, Johan Storgaard (11.06.20): "Konservativ politiker: Vi bliver historieløse, hvis vi fjerner statuer af slavehandlere og koloniherrer" *Kristeligt Dagblad*

Jørgensen, Anna Sol (08.06.20): "Ekspertes: Demonstration med 15.000 deltagere er 'nærmest en klassisk' superspreder" *DR.dk*

Kierstein, Mette (12.06.20): "Når statuer ødelægges, gentænkes historien", *Information*

Lenler, Jens (09.06.20): "Dr. Kings arvtager ser cirklen blive sluttet til 1960' ernes kampe i disse dage", *Politiken*

Lenler, Jens & Brovall, Sandra: (01.06.20): "Amerikanske storbyer i oprør: Vi er nødt til at marchere, så George Floyd ikke døde forgæves" *Politiken*

Nørgaard, Marie (13.06.20): "Bwalya har tabt sutten – og danskernes opbakning, *Ekstra Bladet*

Palau, Joseph (14.06.20): "Bekymrer I jer virkelig om sorte liv? Så tag ansvar", *Politiken*

Paulsen, Joachim Talbro (14.06.20): "Da jeg åbnede døren for ham, sagde han: Jeg gider ikke have hjælp af en neger", *Berlingske*

Paulsen, Joachim Talbro (14.06.20): "I skolen var det mere direkte neger, negersvin, flødebolle", *Berlingske*

Plambech, Sine (13.06.20): "Sorte lig på de hvides middagsborg", *Information*

Støjberg, Inger (14.06.20): "Det er fuldblodsracisme at indføre apartheidregler ved demonstration", *B.T.*

Wang, Laura Friis & Drivsholm, Louise (11.06.20): "En ny shitstorm har skabt forvirring om, hvad Black Lives Matter Denmark står for – historien om bevægelsen begynder i 2016" *Information*

7.2 Bilag

Bilag 1: Resultater af den kvantitative indholdsanalyse

Bilag 2: Resultat af interkoderreliabilitetstest

Bilag 3: Kodningsmanual

Bilag 4: Formidlingsartikel